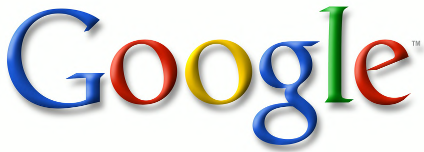
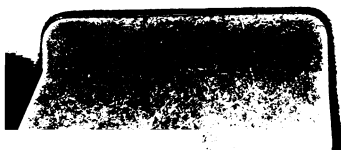




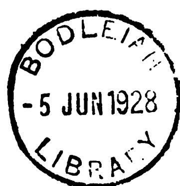
Digte

af

Johan S. Welhaven.

Christiania.
I Commission hos Johan Dahl.

1839.



Trykfeil.

Side 49 L. 8, ? for !
— 36 læs Lotosplanten
— 163 L. 7, Skamme læs Skramme
— 268 L. 6, falmende læs famlende

Børnelege.

I.

Vi sade i Kammeret lune og trygge,
og hørte et Haglveir mod Ruberne slaae.
Vi vilde et Korthuus paa Bordet bygge,
og alle vare vi ganske smaa.

Den første Etage var hurtigt bygget,
og Loftet blev paalagt med ringe Besvær.
Vort Gaardsrum var hegnet og luunt og skygget;
der stod alt en Hane og bramrede der.

Med higende Fingre og lukkede Munde
vi hævede atter, paa Bygningens Tag,
en deilig Vaaning, hvori vi kunde
holde et straalende Søndagslag.

2

Da bleve vi glade, og turde vove
en ny Etage, og da blev det tre.
Der skulde Gjæsterne huses og sove,
og drikke om Morgenen Kaffe og The.

Nu vilde vi Tyve fra Huset skræmme,
og satte en Tjener til Varetægt.
Hver Løverdag skulde han nægte os hjemme,
og det var den prægtige Kløverknægt.

Der stod vore Stuer i zirlige Rækker;
men Huset var underlig dunkelt og lukt;
vi tittede ind gjennem Fuger og Sprækker,
og længtes, og tænkte: hvor der er smukt!

Da fandt vi paa Raad, da blev der en Gammen:
da vilde vi aabne Vindve og Dør;
men ak, da styrtede Bygningen sammen,
og Kortene laae der i Dynger som før.

II.

Paa Torvet i min Fødeby
der hørtes et lysteligt Vaabengny:
med Trommer og Piber og dragne Sværd
drog over Pladsen den stolte Hær.
Hvor herligt det gik i sluttet Orden,
det drønede fast som en dæmpet Torden,
de blinkende Vaaben lig blaalige Lyn
slog blendende ned i det stærkeste Syn.
Der var en forskrækkelig Tummel i Staden:
Enhver vilde løbe og see paa Paraden.

Vi Smaadrenge vare med Lyst paafærde,
vi sade i Klynger paa Trappe og Gjærde,
af Kamplyst glødede vort unge Blod,
vi trampede Takten med spæden Fod;
vi stilled os siden i lange Rader,
marcherede tappert i Byens Gader;
vi plyndrede Søstrenes Dukkeskrin

og gjorde Mundurer af Silke og Lin.
I Krigsraadet taltes med megen Vegt
om Fiendens Stilling og skjulte Planer,
paa Chefens Kommando vi stormede kjækt
med Skillingstrompeter, Karduuspapiirsfaner.
Vi drog vore Glavind af Fyrretræ,
og huggede løs paa hvert levende Kræ;
mod Katte og Hunde, mod Ænder og Gjæs
gik hver en Bataille med stor Succes.
Omsider blev dog den Spektakel for broget;
da kom der en Vægter og standsede Toget.

Vi arme Smaadrenge saae stivt paa hinanden;
der stod han, den Strenge, med Skildt for Panden,
med Morgenstjerne, og sort som Fanden!
Vi sagde, vi vare godt Folks Sønner;
vi strakte Gevær under fromme Bønner.

III.

Smaabrengene staae paa en meiet Ager,
og stirre mod Himlen med henrykt Sind;
mens Træerne suse for Høstens Vind,
i Luften svæve de lette Drager.

I Tankerne sidder hver Dreng deroppe,
og rider i Skyen paa Dragens Ryg,
og skuer og speider saa fri og tryg
over Sø og Eng, over Fjeldets Toppe.

See Dragen hvor deiligt den daler og stiger;
det gaaer i Gallop fra Sky til Sky;
som Potteskaar ligger den gamle By,
og Taarnet kneiser saa stort som et Spiger.

See, Skibene seile ved nøgne Strande;
nu ere de trætte, nu vil de hjem,
men Dragen gaaer høit over alle dem;
de glide og gynge som Fjær paa Vande.

Hvor selsomt knitrer dens Vinger og Hale;
der flyver en Fugl — hvor den er angst!
Og flux er Drengen paa Fuglefangst,
og jager paa Høg og paa Spurv og Svale.

Men ak, nu slappes og bugter sig Snoren;
nu er det ude med Vindens Magt,
og Drengen er midt i sin høie Jagt
stødt ned med Sorrig og Harm til Jorden.

Og Dragen hænger paa Kirketaget,
og hænger der endnu i Slud og Snee;
men da har Drengen forglemt sin Vee:
da er han inde i Sneboldslaget.

IV.

Nu falder Sneen i tætte Lag,
og Drengen har ingen Hvile.
Det blev nok en Hoben Mile,
hvad han kan løbe den hele Dag.

Her slæber han Gaarden af Sneblokke fuld,
og former Soldater drøie;
det volder ham Slid og Møie.
Han giver Soldaterne Øine af Kul.

Saa ruller han Sneen med al sin Kraft,
mens Kæmperne staae der og kneise;
han vil dem et Brystværn reise.
Til Landse han gier dem et Kosteskaft.

Og nu er han færdig og nu er han mat;
hans Hænder er frosne og ømme.
For alle de stærke Drømme
faaer Drengen vist en urolig Nat.

Man hører ham juble, den lille Mand:
"Imorgen skal Slaget staae!"
Da løse sig Himlens Bande,
og alle hans Kæmper blive til Vand.

V.

Jeg stødte ud fra Landet
mit Skib med egen Haand;
det blæste kun lidt paa Vandet,
og Skibet var kun en Spaan.

Jeg drog til Skotlands Klipper,
og foer med megen Bram;
jeg var kun en femaars Skipper,
og Søen var kun en Dam.

Der kunde jeg seilet længe;
jeg havde en deilig Dag,
og Skibet skulde ei krænge
for Storm eller Bølgeslag.

Det var de tamme Ænder,
der gjorde mig sorrigfuld;
jeg stod og vred mine Hænder:
de seiled mit Skib omkuld.

VI.

Sæbeblærer — see her deres Art:
I Førstningen ere de ganske smaa,
tunge i Bunden og lysegraa;
men bare du blæser, voxe de snart.

Sæbeblærer med Farveskjær;
ette Klober, Verdner i Smaat,
med Bjerg og Sø, med Kirke og Slot,
med Høider og Sletter og grønne Træ'r.

Hold dem ei længer; det nytter lidt,
Luften favner dem luun og mild,
Solen lægger sin Guldglands til —
lad dem stige og svæve frit!

Stige og svæve med lettere Gang,
bæres fra Støvet paa Blomsters Duft,
gløde og tindre i tyndere Luft.
Livet er kort, og Veien lang!

Sæbeblærer med gylden Kant;
de glimre og briste, de har intet Hjem.
Alt som de steeg, deres Farver svandt:
Jordens Billed sluktes i dem.

En Erindring.

Jeg satte mig i Krogen,
og nynnede et Kvad,
og læste saa i Bogen
og var saa hjerteglad.

Da randt mig i Sinde
min Barndoms Vee og Lyst,
og mangt et halvslukt Minde
steg fra sin Taagekyst:

Min Fader sad i Haven
og saae min Barnefryd.
Da bar man En til Graven
med Sang og Klokkelyd.

Og ved den sorte Baare
gik tvende Børn og græd,
den ene græd saa saare,
den anden var saa spæd.

Da blev min Fader stille,
og tog mig paa sit Skjød:
"O, tak din Gud, du Lille,
din Fader er ei død."

Da sank en angstfuld Tanke
i Barnets klare Sind,
da trilled Taarer blanke
ned paa den røde Kind.

Da græd jeg fromt og længe,
gjemt i min Faders Favn,
bad for de arme Drenge,
og delte deres Savn.

Nu er jeg langt fra Haven,
nu har den tabt sit Løv;
og ak, saa langt fra Graven,
der tog min Faders Støv.

Saa sad jeg taus i Krogen
min Vinteraften hen,
og læste vel i Bogen;
men Taarer faldt paa den.

Liremanden.

Stakkels blege Liremand,
Pilgrim fra et bedre Land;
gjennem Torne høie, hvasse,
gaaer du med din Lirekasse.

Stakkels blege Liremand,
siig mig hvad du spille kan!
Ak, det er jo gamle Sager:
Sehnsuchtswalzer, Elskovsklager!

Stakkels blege Liremand,
længes du til Hjemmets Strand,
der hvor Vaaren evig bygger
i Orangelundens Skygger?

Stakkels blege Liremand,
du maa sørge med Forstand;
muntert maa du Spillet røre:
douce Musik vil Ingen høre.

Havets Stemme.

Der sidder en Dreng ved Stranden
og angler de vevre Fiske;
og Bølgerne trille paa Sanden,
og nynne saa smaat og hviske:

Liden Fisker med Lokker gule,
lad nu vore Fiske være;
det koger i Dybets Hule,
og Stormene ere nære.

Farvel, vi har gjemt dit Billed,
og gjettet og fulgt din Tanke;
naar Fisken ved Snoren spilled,
vi hørte dit Hjerte banke.

Vi love at være tilstede,
naar her dine Taarer trille
ved Mindet om al den Glæde,
du eied, da du var lille.

Du vandrer engang ved Stranden
mens Maagerne flagre og dukke;
da glide vi frem paa Sanden,
og lytte til dine Sukke.

I Havet ligger der mange
Kvaler i evig Slummer;
der lærte vi Buggesange
for alle Slags Vee og Kummer.

Vi vil dine Sukke tage
og blande dem med vor Stemme,
da skal du ved Havets Klage
lære din Sorg at glemme.

Liden Fisker med Lokker gule,
lad nu vore Fiske være;
det koger i Dybets Hule,
og Stormene ere nære!

Julemorgen.

Jeg stod en Julemorgen taus og ene
og læned Hovedet mod Kirkemuren;
mat slog mit Hjerte, blegnet laae Naturen,
min Taare brændte paa de kolde Stene.

Da, lig en Aandeskares Hosianna,
frembruste Orglets Tonehav derinde,
og Stormen gik i Kirkegaardens Linde,
og Sneen lyste som et himmelsk Manna.

Og Stjernen saae jeg over Huset tindre,
og gjennem Stormens Flugt og Orglets Tone
jeg hørte Menighedens fromme Psalmer.

Da sank en stille Lindring i mit Indre,
et vaarligt Vift af Evighedens Palmer,
og bedende jeg stod for Herrens Throne.

Fuglens Drømme.

En Fugl har sat sig ved Søen
i Ly bag Platanens Blad;
den seer paa de grønne Bølger,
og lytter til Havfrukvad.

Da skimter den fjernt i Østen
en blaanende Klippeø,
hid flyve de stærke Gribbe
høit over den vilde Sø.

Den sidder i smukke Drømme,
mens Bølgen mod Stranden slaaer;
den er paa de fjerne Kyster,
og skuer en ukjendt Vaar.

Der eier den alt en Palme
med gløbende Frugter paa,
der bygger den alt sin Rede
af Blomster og gyldent Straa.

Og Kronduens unge Datter,
hun daler mod Palmen ned,
og sætter sig nær ved Reden,
og lover ham Kjerlighed.

Da kan den ei længer styre
sit higende Hjertes Slag;
den hæver de vevre Vinger
og flyver fra Hjemmets Tag.

Og under den kæmper og stønner
den mægtige Bølgehær,
foroven vil Skyen dække
det smilende Morgenskjær.

Og stærkere bruser Stormen,
og Bølgen gaaer mere hvid;
det værker i Fuglens Vinger,
snart kastes den hid og did.

Da seer den Fregatten skride
paa Bølgerne rank og kjæk;
den sænker sit trætte Hoved,
og kaster sig paa dens Dæk.

Den lurvede Kok staaer færdig
og griber sit Bytte fat,
den lader sig rolig fange;
dens Vinge er altfor mat.

Extremer.

Gud trøste den, der sidder ene,
naar han maa see
paa Livets vexelrige Scene
med Længselsvee.
De glade Toner trænge
sig til hans Vraa;
med dem hans Hjertes Strenge
vil sammenslaae.

De vil saa gjerne; men der mangler
han veed ei hvad,
der fattes Klang til Rangler
og Klang til Kvad.
Og Verden kan ei skue
hans Livs Forliis;
snart hedder han en Skrue
og snart en Viis.

Gud trøste ham, naar Vaaren kommer
med Lys og Lyst,
i Svaneskŷ'r og Blommer
og Lærkers Røst,
og naar den kolde, blege
Vinter er nær,
med Dands og Spil og Lege
og Juletræ'r.

Gud trøste den, der har et Sæde
i broget Lag,
blandt fabrikeret Glæde,
dresseret Nag,
hvor man er sød og sindig,
hvor man er from,
og dog saa mat og vindig
og sjeletom.

Og stræber han sin Tvang at bryde,
og bliver heed —
det er den største Lyde,
som Nogen veed.
Hans Hjertes Melodier
og Aandens Ild
døer hen i Parodier
og Maskespil.

Gud trøste ham, naar man forlader
sit Vinterbuur,
med Brøvl om Promenader
i Guds Natur;
og naar man midt i Sneen
er øm og kvik,
med Kvalm i Soireen
og Kunstkritik.

25

Vildt og Tamt.

Nyguineas unge Piger
driver et hoffærdigt Væsen,
sætte Fiskebeen i Næsen,
smykke sig med rustne Spiger.

Nyguineas unge Piger
Intet veed af Baand og Shavler,
rive derfor med Koraller
Huden stribet som en Tiger.

Ak, de ere dumme Stakler,
kjende lidt bon ton og Moder,
svømme i de klare Floder,
boe i Palmetabernakler.

Modeverdnens Tryllerinder
snøre Livet ind og Ryggen,
danne Midien efter Myggen,
bryste sig af blege Kinder.

Modeverdnens Tryllerinder
plyndre Paafugl, Struds og Ræve,
hylle sig i Spindelvæve,
som den gustne Helsot spinder.

Hvilken Slægt mod hine Taaber!
Natten offres Kunsten, Smagen,
fornemt gabe de om Dagen,
drikke The og Hoffmannsdraaber!

Vandring og Eensomhed

Julisolens Middagshede
ruged paa den rige Egn,
og jeg gik med Kval og Lede
bag et Tjørnehegn.
Straalerne faldt frie ned,
Veien havde ingen Skygge,
og jeg vandrede og leed.

Hisset paa den høie Slette
Fyrreskoven vinked mig.
Søde Hvile for den Trætte,
duftfuld, skyggerig!
Fra din bløde Mosefeng
kan jeg frit i Dagen skue
over Ager, over Eng.

Men jeg fik en anden Tanke
under Skovens høie Træ'r.
Stammerne stod røde, ranke
som en Søilehær;
fra det grønne Tempeltag
fløb en traurig Skumring mellem
Solglimt af den ydre Dag.

Gjennem Skovens dunkle Kroner
strømmed der en sagte Klang,
og den blide Luftnings Toner
lød som dæmpet Kirkesang;
intet Gny af Dagens Lyst
trængte til det høie Tempel,
ei engang en Fuglerøst.

Og de sære Stemmer kaldte
mig ved Navn i Skovens Fred,
og de hvisked og fortalte
hvad kun jeg og Himlen veed,
og fra Hjertets bange Slag
fløb en Taareskumring over
Blikket paa den klare Dag.

Skumring.

Hvor roligt Havet hviler
i Rosendæmring under Himlens Bue!
og Aftenstjernen smiler
mod Dybet til sin Dobbeltlue,
og Bølgen skjælver ved det underfulde Skue.

Hist, lig en eensom Svane,
hentryllet paa de dybe Purpurstrømme,
gaaer hviden Seiler ad sin dunkle Bane.
Fjernt mine Længsler svømme,
og følge Skibet under vemodsfulde Drømme.

Ak, vingeklædt er Sjælen;
men Burets Gitter Flugten binder,
og Livet er en kvalfuld Dvælen,
en Higen mod de fjerne Tinder,
hvor Dagen fødes og hvor Aftenrøden svinder.

Tys! Vestenvinden vifter,
og Taageſløret gaaer fra Klippens Pande,
og Himlen Farve ſkifter.
Svagt glimter Seilet mellem fjerne Strande,
og Nattens Aander dale paa de dybe Vande.

Nattergal og Papagøi.

En Nattergals Klædning er askegraa,
hans Disk er de grønne Blade;
Papagøien har skinnende Toga paa,
og spiser af Sølverfade.

Naar Mørket synker paa Skov og Eng,
han sidder saa luunt paa Pinden;
men Sangeren har sig en Green til Seng,
der gynger i Nattevinden.

Blidt sværme i Elskov og Sommerlyst
en Nattergals Phantasier,
dybt Tonerne gribe hvert ædelt Bryst,
Alverden lytter og tier.

I Ovnskrogen sat for sin Levetid,
Papagøien med Snak sig piner;
Philisteren studser ved al den Flid,
og leer ad hans dumme Miner.

Papagøien sidder i hundred Aar
med Hæder og Gunst i Stuen;
naar Døden den gamle Tunge naaer,
da græmmer sig Herren og Fruen.

I Skoven er Sorrig en liden Stund,
naar Sangerens Kvad forstummer;
men Ingen freder hans sidste Blund,
og Ingen har deelt hans Kummer.

Paa Fæstningsvolden.

Det gule Løv fra Træet synker,
paa Søen ruger Mørket brat,
blandt Strandens Stene Maagen klynker:
vi faae en kold og stormfuld Nat.

Hist lyder Sang fra Bølgespeilet,
med Takt af tunge Aareslag.
Det er et Skib med Bak i Seilet;
see, Baaden trækker det med stærke Drag.

Nu falder Ankeret, Havn er vunden!
I Mulmet klinger Kjædens Gang,
Laternen slukkes; sød er Blunden,
hvor Stormens Rester kun er Buggesang.

I Havnen er det atter roligt;
derinde ligger, Rad ved Rad,
den sorte Masteskov fortroligt,
lig Drømmesyner for den trætte Stad.

Hvor Alt er mat og søvnberuset,
selv Vindens Suk i Voldens Træ'r;
Soldaten staaer i Skilderhuset,
saa stiv og stum som hans Gevær.

Men Himlen bærer mørke Tanker,
deroppe kæmper Sky mod Sky;
snart rykker Skibet i sit Anker,
snart lyder Stormens vrede Gny.

Nøkken.

Jeg lagde mit Øre til Kildens Bred,
og lytted til Nøkkens Sange,
og Egnen hvilte i stille Fred,
og Dagen led,
og Skyggerne bleve lange.

Man siger, at Nøkken er fri og glad,
og dandser paa Kiselstenen;
men Fuglen hører bag Birkens Blad
hans Vemodskvad,
og vugger sig taus paa Grenen.

Naar Skumring hviler paa Fjeld og Vang,
og lukker Alverdens Munde,
da nynner han først sin bedste Sang;
hans Nat er lang,
han kan ei hvile og blunde.

Jeg hørte ham hulke, mens Aftnens Skjær
svandt hen bag de dunkle Skove.
Da trillede Duggen fra alle Træ'r,
der stode nær
og skygged den klare Bove.

Hans Harpe spilled med dæmpet Stræng
den ømmeste Serenade:
"God Nat min Rose; ak, til din Seng,
fra Skov og Eng,
gaae Drømmenes Alfer glade."

"Du aander og gløder saa skjær og varm,
og veed ei hvad jeg maa friste.
Jeg døver min Sorrig i Suus og Larm;
men ak, min Barm
vil aldrig dit Billed miste."

Maaneskin.

I Vesten stod det sidste Skjær
af Aftensolens Luer,
og Sky ved Sky, lig Engles Hær,
med røde Kinder, gyldne Fjær,
laae samlede i Buer.
I Østen stod alt Maanen blank,
og Taagen bævede og sank
fra Fjeldets lyse Tuer.

Og Somren i sin Drømme-Krog
laae hyllet halvt af Taagen;
saa salig mat den aabned dog
det slummertunge Øielaag,
og titted frem af Krogen.
Den lignede et dysset Noer,
som Eventyrets sære Ord
har atter tryllet vaagen.

Saa kvægende var ingen Dag
som denne Aftenhvile;
de blide Alfers Vingeslag
formildede mit Hjertenag,
og fjerned Sorgens Pile.
Jeg saae hvor Graneskovens Fee,
der bærer Nordens Savn og Vee,
til Slutning maatte smile.

Det røde Skjær om Vestens Kyst
med Skyers Englevinger,
det minder om min korte Lyst,
der bævende og øm og tyst
sin Affkedshilsen bringer.
Men Natten bliver dog ei mørk;
thi over Fjeldets steile Ørk
sig Sølvermaanen svinger.

Og i det blide Maaneskin
staae min Erindrings Lunde;
der vandrer jeg med lettet Sind,
mens Duggen falder fra min Kind
paa blomsterrige Grunde.
Jeg veed en Røst, som hvisker der:
"Din dybe Vemod vilde her
ei slumre, om den kunde."

I Stormen.

Stormen gaaer sin Kæmpegang,
Havet vaagner af sin Dvale,
hører du den brudte Klang?
Dybets Tordenrøster tale.
Tør du kjæk ved Roret staae,
ride paa den høie Raa?
Eia! frit lad Støvets Evne
svulme i det vilde Stævne.

Hæv dig i den stolte Dyst
paa din Snekkes Ørnevinge;
snart du skal med Guddomslyst
Nattens dunkle Magter tvinge.
Seiren hviler i din Arm,
Bølgen brister i sin Harm,
Hjemmets Strande grønne, smukke,
frem i Morgenrøden dukke.

Den Eensomme.

I sin dunkle Stue
sidder han og drømmer,
medens Tanken svømmer
paa Erindrings Vove:

Deilige unge Kvinder
svæve forbi og nikke,
deilige Smiil og Blikke
voldte ham Hjertevunder.

Ingen af dem stod stille,
til han fik samle Modet;
Angsten er nu i Blodet,
Kummer hans Ægtefælle.

Tabte er Vaarens Dage,
Somren har fulde Reder,
Lunden har nye Glæder;
eensomme Fugl maa vige.

Ak, det er Vee og Smerte;
Hjertet skal ukjendt bløde,
Veien er mørk og øde,
Haabet er dødt og borte.

Eensomme Vandrer blunder
glemt i de Dødes Have;
trindt paa de andre Grave
spire de smaa Kjærminder.

Foraarsdigte.

I.

Smaa Zephyrer dandse, svinge
med den klare, luftblaa Vinge,
glødende i Middagsglandsen
Bølgen nynner smaat til Dandsen.

Gjenfødt Markens fagre Spæde
smutter fra sit Buggeklæde,
smiler, glemmer Nattens Gruen;
der er luunt og lyst i Stuen.

Skovens Gubbe grubler over,
om han vaager eller sover,
føler sine Lemmer matte;
Barnets Fryd han ei kan fatte.

O, men snart skal Vaaren vinde
mangen Krands om Sorgens Minde,
snart skal tusind Blomster skjule
Lokker graa og Lokker gule.

II.

Af Haab og Liv er alle Knopper fulde,
de tør ei briste, skjønt de gjerne vilde;
thi Vaaren kæmper end med Vintrens Kulde.

De brudte Straaler over Marken spille,
og Blomsten svulmer i sit snævre Kammer,
og drikker Lyset længselfuld og stille.

Den aner Maiens underbare Flammer,
naar alle mørke Vinterskyer vige,
naar ingen Kulde Hjerteblabet rammer.

April, min Ven, er Navnet paa din Pige:
snart kolde Blik, snart hemmelige Pile;
du veed ei endnu ret hvad de vil sige.

Ak, hendes Hjerte har ei heller Hvile;
af Frygt og Uro vexelviis det banker,
men Læben er dog villigst til at smile.

Snart kysser Mai de længselsfulde Ranker,
i Luften svæver Elskovsguder glade —
da tør du nævne dine skjulte Tanker,

da viser Blomsten sine Hjerteblade.

III.

Vaaren kommer, Alt er Glæde,
Vintrens Nød er gjemt;
o, men Harpen i mit Indre
klinger dog vemodig stemt.

Tryller dig Naturens Blomstren
saftfuld, farverig?
Ak, det er et luftigt Teppe
over Millioner Liig?

Kan du glemme, hvad du tabte,
over denne unge Pragt?
Husk, med hver af dine Roser
er en Orm af Søvne vakt.

See, af Dagens Gløden stiger
Aftnens drømmerige Luft,
Blomstens hemmelige Vemod
løser sig i Dug og Duft.

Lad det Svundnes dunkle Skygger
blandes med din Foraarslyst,
og bevar det hele Billed
i dit minderige Bryst.

Da skal intet Haab dig skuffe,
ingen Vinter skrække dig,
da er Vaaren i dit Indre
fager og uvisnelig.

IV.

Zephyr legede med Grenen,
Bækken over Stenen sprang;
ved mit Vindve, i Syrenen,
sad en lille Fugl og sang.

Og den saae med kloge Blikke
Vaarens Længsel i min Hu,
og den spurgte: "Har du ikke
kaaret dig en Brud endnu?"

Mangengang i Somrens Hede
vented jeg min Fugl igjen;
ak, da sad den i sin Rede
Rosen skygged over den.

V.

I Skovens Ly jeg sidder
ved Birkens Rod;
blandt Vaarens Lyst og Kvidder
synker mit Mod.

Men her, bag disse Skygger,
jeg fandt et Skjul;
i Birkens Grene bygger
en stille Fugl.

Jeg skal en Vaardag huske
med varigt Savn;
da klang fra alle Buske
et deiligt Navn.

Der er en Rune ristet
i Birkens Hud;
den har sin Krone mistet,
er gaaet ud.

Druer og Berberisser.

Mellem Berberisser
stod en eenlig Ranke,
og de sure Bærter
fik en fløgtig Tanke:

"Ranken er en Praler;
see hvor stolt han strækker
sine Bugter over
vore fulde Hækker."

"Hvilke grove Blade,
hvilke kaade Snirkler!
Derfor maae vi Andre
danne faste Cirkler."

"Da skal Gjækken ærgres
ved vort Selskabs Gammen,
hvergang vi vil drikke
Dug og Straaler sammen."

Men de sure Vækster
kvaltes i Forliget,
med de skarpe Tagger
blev der lønlig kriget.

Ranken kunde bade sig
frit i Solens Luer,
og om Høsten hang den fuld
af de søde Druer.

Sympathier.

Der falder Regn fra Linden
over den golde Steen;
det kommer af Nattevinden,
der bæver i Lindens Green.

Sin Graad kunde Linden holde,
da Veiret over den skred;
men siden kan Sukke volde,
at Taaren triller derved.

Der sidder en Fugl og synger
over den slumrende Eng;
thi Natviolen klynger
sig duftende til dens Seng.

Den længtes og søgte sin Mage
i Dagens brændende Luft;
men nu først lyder dens Klage,
vakt af Violens Duft.

Der vandrer en Ridder alene
i Parkens dunkle Gang,
mens Regnen drypper fra Grene,
og Fuglen nynner sin Sang.

Han lader sin Harpe zitre,
hans Vise er sorrigfuld,
hans Taarer falde saa bitre
paa Strængenes klare Guld.

Til Borgens Høieloftsstue
hensvæver hans Tone mat;
der sysler den strenge Frue
med Datterens Brudeskat.

"Min Datter, du lade din Terne
ende sin Nattesang;
jeg hører kun lidet gjerne
saa drøvelig Harpeklang."

"Min Moder, derude sukker
den svævende Nattevind,
og Fuglen fløiter og klukker
sit Kvad af et traurigt Sind."

"Og Stemmen, der klager saa saare,
den er ingen Ternes Røst,
og derfor triller min Taare,
og derfor skjælver mit Bryst."

Lotusplanten.

En Lotusplante blomstrer over Vandet;
i Bølgers Leeg den hæver sig og daler,
i Vindens Vift den fine Kinder svaler —
da hører den en Spotterrøst fra Landet:

"O svage Blomst, du skabtes ei til Andet,
end til et Varsel for den tomme Praler:
din Glands er endt, naar Vinden det befaler;
snart er du kvalt og ødelagt og strandet."

Men Lotusplanten svarede den Kloge:
"Min Rod er skjult for dine Blikkes Taage;
dens Liv er frisk, urokkeligt og roligt;

men just fordi jeg fjerned mig fra Skoven,
og just forbi jeg vugger mig paa Voven,
mit Øie er med Stjernerne fortroligt."

Kilden.

Havet slaaer
høit mod Fjeldet;
Klangen naaer
Kildevælдet.

Hvilket Spil,
hvilke Kræfter!
Kilden vil
lytte efter.

Og sin Arm
siden øve,
Havets Larm
overdøve.

Og den laae
taus og grunded,
og dens blaa
Bølge blunded.

Paa dens Bred
Blomst og Blade
skued ned
i dens Flade.

Og dens Iil
var forsvunden,
af et Smiil
tryllebunden.

Uden Drøm,
uden Billed
var dens Strøm,
da den trilled.

Klar og mild
vil den hvile,
Blomsten vil
kjærligt smile.

Søfuglen.

En Vildand svømmer stille
ved Øens høie Kyst,
de klare Bølger spille
omkring dens rene Bryst.

En Jæger gaaer og bøier
sig i den steile Ur,
og skyder saa for Løier
det smukke Kreatur.

Og Fuglen kan ei drage
til Redens lune Skjød,
og Fuglen vil ei klage
sin Smerte og sin Nød.

Og derfor taus den dukker
dybt i den mørke Fjord,
og Bølgen kold sig lukker,
og sletter ud dens Spor.

I Søens dybe Grunde
groer Tangen bred og frisk,
derunder vil den blunde:
der boer den stumme Fisk.

November.

Solen skinner bleg og mat,
Skyen iler mørk og truer;
Alnaturen gruer
lig en Vandrer mod den nære Nat.

Taus er Lundens Buegang;
Spurveflokken klynker ene
i de tætte Grene,
hvor den glade Sangers Tone klang.

Træet hæver sig forladt,
som et Gjenfærd, i sin Blomsterhave.
Paa Kjærminders Grave
groer der Skimmel nu og Paddehat.

Over Land og over Sø
Haabets sidste Smiil er slukket,
Høstens Fee har dukket
med sit sidste Smykke under Ø.

Bag den nøgne Røddebæk
ligger Skibet træt i Havnen.
Maagen kun og Ravnen
holder Udkik paa det øde Dæk.

Hvilestunden nærmer sig;
medens Jorden syg sig vaander,
komme Søvnens Aander
svøbt i Taagens dunkle Flig.

Søvnen klæder Jorden smukt,
med de mange sære Drømme:
der er Demantstrømme,
der er Sølverskov og Perlefrugt.

Ved Havet.

Der voxer ingen Busk paa denne Klippe;
dens Væg er lodret mod de dybe Vande,
herfra mod Vest du øiner ingen Strande;
her alle Skranker, alle Grændser slippe.

Hvor kjøligt vifter Luften over Voven,
og letter kvægende dig Stoffets Lænker,
mens Dagens Stjerne sig i Havet sænker,
og Aftenstjernen tænder sig foroven.

O, see den stille, deilige Forsoning,
hvor Hav og Himmel mod hinanden gløde,
og begges Grændser i det ømme Møde
forsvinde i en purpurvarm Fortoning,

Saaledes daler i dit varme Indre
en himmelsk Kuelse, mens Hjertet bæver;
du veed ei om du vandrer eller svæver,
og Rummets Grænsen kan ei meer dig hindre.

Nu Havet aander slumrende. Hvor ømme
henglide dog dets sommerlune Vover;
thi nu har Himlen gydt sin Mildhed over
dets underbare, vexelfulde Drømme.

Dog drager endnu i den dybe Stilhed
et dæmpet Drøn, en Sukken gjennem Rummet,
og seer du, hisset glimter Bølgeskummet,
og bruser endnu med den gamle Vildhed.

Du aner, at en Klippebanke skjuler
sin mørke Jettekrop, hvor Bølgen fraader;
du veed ei, hvilken Troldomsmagt der raader
i denne Klippes hemmelige Huler.

Ak, selv du bærer paa en lønlig Smerte —
om Himlens Klarhed over Barmen daler,
om Haab og Kjærlighed din Kummer svaler,
den voxer dog fra Bunden af dit Hjerte.

En stjerneklar Nat.

Naar Natten svæver om de tause Strande,
Millioner Sølverkjerter lue,
Rummet straaler som en Tempelbue,
himmelsk Kjøling vifter om din Pande —

, lad da Farten kjækt fra Jorden stande!
vad Tanken aner, skal den henrykt skue,
g svæve atter ned, lig Noahs Due,
ed Trøstens Olieblad fra Fredens Lande.

Solens Glød maae Døgnets Kræfter gjære,
g svulme stolt i tryllende Gestalter,
g atter slukkes med de kvalte Flammer;

ien Livet, der fra Evigheden stammer,
al stige lutret fra det slukte Alter,
a hellig Offerdamp, mod Hjemmets Sphære:

Fred i Kamp.

Et Liv, hvor Individet
seer sine Blomster dødes,
og agter det kun lidet,
hvor Herren aabenbares,
hvor alt det Spredte mødes,
forsones og forklares —

Et Haab, der rækker over
hver Alpetop af Viden,
og gjennem vrede Vover,
i Regnskyl og i Tørke,
seer Clair-Obscur i Tiden,
hvor Øiet kun har Mørke —

Det er de gyldne Stempler,
hvormed Alfader fæster
til Kvad i Lysets Templer,
til Kamp, naar Templer falde,
Propheter, Helte, Præster
og luevarme Skjalde.

Hvor Barmen angstfuldt banker,
hvor Øiet nedad skuer,
hvor Sjelen kun har Tanker,
og Stræben for sin Slummer
paa Bolstre eller Tuer,
i Jubel eller Kummer —

Hvor Hjerner og hvor Arme
af Muld og Flitter hildes,
og hente Liv og Varme
fra denne Gløb, der slukkes,
fra denne Kraft, der spildes,
naar Kistelaaget lukkes —

Der gaae de krumme Gange,
der kryber Frø og Øgle,
og Øiet stirrer bange
paa hvert et Fjed, der flyttes,
og tusind Irlys gjøgle,
og tusind Snarer knyttes.

Og Dagens Forandring
med Nattens Fred og Smerte,
og Kunstens Skjønheder,
hvor Glemselvingen vifter,
er for dit matte Hjerte
den Livets faste Skifter.

En Kunst, hvor Universet
i al sin Skjønhed daler,
et Blik, der seer fra Værset
San Salvador fremtræde,
kan glemme tusind Kvaler
for denne rene Glæde.

Med Spot fra Kvinds Læbe,
med Hadets krumme Sværde
du kan ei Gnisten dræbe,
du kan ei Skjoldet kløve,
du kan blot Kraften hærde
til Heltemodets Prøve.

Før og Nu.

Jeg kunde engang synge
om al min Ungdomsfryd;
jeg sang i Venners Klynge
blandt Larm og Bægerlyd.

Og frem af Druens Bølge
steg, som en gylden Sol,
i lyse Alfers Følge,
mit Tankelivs Idol.

Det fløi med mægtige Vinge,
jeg vidste ei hvorhen,
jeg vilde mig kun svinge
i Ætheren med den.

Jeg saae Orangelunde
ved Sølveraaens Bred;
der, tænkte jeg, man kunde
til Slutning dale ned.

Hvor høit og vidt jeg iled,
jeg sang med Lærkens Mund,
og naar min Vinge hviled,
min Ro var Fuglens Blund.

Nu skyer jeg vilde Stemmer
og høie Jubelraab;
jeg har et Savn, der gjemmer
Erindringer og Haab.

Og hvergang jeg er ene,
betragter jeg min Skat;
den aabner Dagens Scene,
den skinner i min Nat.

Til stille, lune Drømme
betroer jeg nu mit Savn;
de flyve ei, de svømme
som Svaner blidt i Havn.

Med alle Vaarens Ranker
jeg smykker deres Tog,
men ak, til disse Tanker
har Læben intet Sprog.

Og naar min Stemme kalder
dem fra det tause Hjem,
da tvivler jeg, da falder
en Taage over dem.

Løvfald.

Om Høsten gjærer der i Træets Kviste
en stille Spirekraft, en lønlig Glød;
bag gulnet Løv er der en Kime fød,
og da maa Træet sine Blade miste.

Dryadens Savn var lettet, da hun vidste,
at Livet atter steg fra hendes Skjød;
hun følte det, da Høstorkanens Stød
forkyndte vildt den Sorg, hun skulde friste.

O, søde Billed i det mørke Veir:
Der er en Binding og en Trøst forborgen
i hvert et Tab, i hvert et Sorgens Bud.

Det sjunkne Mod kan tænke paa en Seir,
og vente Straalerne fra Vaarens Morgen,
og holde Vinternattens Kvaler ud.

Høstsang.

Vingede Skarer
flye de sorte Skove;
under dem farer
Storm paa vildest Vove,
over dem blinker
Stjernen mildt og vinker
Toget til Palmernes Ly.

Ak, om jeg kunde
følge Fuglens Baner,
vilde jeg blunde
dog blandt mørke Graner;
hist i det Fjerne
vinker ingen Stjerne
saa sødt som Drømmene her.

Her, hvor min Glæde
klang fra alle Dale,
her, hvor min spæde
Blomst er lagt i Dvale,
her vil jeg sprede
om min dunkle Rede
Vingen, og vente min Blund.

I mine Drømme
groer der Lilier fagre,
der seer jeg ømme
Foraarsalfer flagre;
af mine Grave
danne de en Have,
vække mig smilende der.

Ved Karmo.

Mørke Skyer dække Himmelbuen,
Havet skinner hvidt blandt sorte Klipper,
Himlens Konning skjuler sig med Gruen,
dybt i Vest den sidste Straale slipper.

Taageskarer seile vildt i Stormen:
Helteskygger søge Norges Fjorde,
hist gaaer Jernbarden, hisset Ormen;
Ravnen flagrer om de høie Borde.

Tause Skygger stande høit i Stavnen,
Lynet blaaner fra de brede Sværde.
Hæv dig Luburhorn fra Klippehavnen,
Kampens Møer er i Nat paafærde!

Hist de blege Taagesnekker lande,
Dragens Vinger flagre under Sen.
Lydt i Stormen fra de nøgne Strande
Skjoldebraget runger over Søen.

Stærk, alvorlig, over Jettesalen,
der, hvor Helteliig paa Skjoldet hvile,
staaer en Bautafylking høit paa Valen —
did de store Kæmpeskygger ile.

Vildt de tumle sig i Hildurslegen,
slagne Skygger synke brat i Jorden;
see, den sidste Helt i Høi er stegen —
over Dalen gaaer en dæmpet Torden.

Stormen tier, Jettekraften sover,
Fiskerbaaden seiler under Stranden,
sagte risle Nattens dunkle Vover,
Maanen hilser dem fra Himmelranden.

Bergens Stift.

Nu gaaer Østenvinden
med et Suk igjennem Linden,
og mod Vesten glider Skyen blidt,
og min Længsel følger
til de fjerne Bølger,
hvor min Barndom gyngede saa tit.

Mine Barndomsdage
er en billedsmykket Sage,
i hvert Billed er en Tone lagt.
I min Drøm paa Fjeldet,
under Fossevældet,
har en Huldre mig sin Harpe rakt.

Kjender du de svale,
mørke, kirkestille Dale
uden Arner, uden Sti og Navn?
Ved de sorte Elve
Taarebirke skjælve;
de har nævnt mig alle mine Savn.

Har du seet Skoven
hænge frodigt over Voven,
fra det lune, farverige Fjeld?
Der, blandt Blomsterbede,
under Droslens Rede,
sprang min dybe Sjæleglædes Væld.

Ved mit Edens Gjærde
er en Kæmpevagt paafærde:
vilde Jøkler splitte Skyen ad;
men i Styrkens Belte
om de barske Helte
har en Dise virket Rosens Blad.

Der er nøgne Strande,
hvor de klippestore Hvaler lande,
under Tordners og Orkaners Gny;
der er dybe Bugter,
hvor de røde Frugter
groe ved Bredden af din Snekkes Ly.

Der har Herren stillet
for din Ringhed Almagts Billed,
der er Orgelklang fra Fjeld og Fjord;
der vil Droslens Tone
kvæge og forsone
i det klippehvalte Tempelchor.

Der var godt at blunde
i de lyse, duftopfyldte Lunde,
hvor min Vugge overskygget stod;
for hver kvalfuld Slummer,
for hver vaagen Kummer,
er min Vuggegave Lægerod.

Hil dig Norges Bringe!
Under Stormens vinterlige Vinge
er du hærdet til din Jettedyst;
men bag Pandsrets Bue
blusser Fromheds Lue,
banker Hjertet mod Naturens Lyst.

Maria.

I.

En Somnambule jeg stod paa Fjeldets Brink,
og havde Udsigt til de fjerne Strande,
hvor Solen leged over stille Vande
med brede Straalebrud og gyldne Blink.

Og Egnen var saa svulmende og rig;
thi hver en Skraaning havde friske Skove,
og alle Floder havde sølvklar Vove,
og Flag og Vimpler havde hver en Vig.

Da hørte jeg din smertelige Røst;
mit Navn du raabte, Drømmen var forsvunden,
og derfor styrted jeg til Klippegrunden,
og derfor hviler Stenen paa mit Bryst.

II.

Maria see, hvert Lindeblad
har tabt sin friske Glands,
og Stormen spiller op til Dands,
og splitter Løvet ad.

Maria see, det visne Løv
har tabt sin søde Fred;
det flagrer uden Maal og Meed,
og bliver Rusk og Støv.

Vi sade under Lindens Tag
og drak dens Blomsterduft,
og Lærken kvad i skyfri Luft
om vore Hjerters Slag.

Men Somrens Glæde vared kort;
nu banker Hjertet mat,
nu skal vi flagre mangen Nat
og dandse Mindet bort.

III.

Jeg lytter, mens Liren spiller
og Melodien bringer
det Svundne til Liv igjen;
et Billede klart sig stiller
fra Mulmet, mens Tonen klinger,
og gyder sin Sjel i den.

Jeg er i det lyse Kammer,
hvor Aftensolen skinner
paa Rosernes rige Flor;
de flygtige Purpurflammer
farve Marias Kinder,
hvor ellers kun Lilien groer.

Men Viggo, min lille Kæmpe,
har sluppet Chasseur, sin Fange,
og kaster sig til mit Bryst;
han kan ei sin Hulken dæmpe,
han beder mig tusind Gange
at blive hos ham i Høst.

Maria gaaer til Pianet
og rører de klare Strænge,
og røber sin Angst for dem;
hun røber, hvad jeg har anet
og baaret i Hjertet længe
og drømt i mit stille Hjem.

Og Blomsterne seer jeg nikke,
jeg hører Pendulen stamme:
"Farvel!" fra sit dunkle Skjul;
med selsomme Afskedsblikke
seer ned fra den gyldne Ramme
Provstindens Portrait af Juul.

Paa Tonernes milde Svæven
de viede Hjerter mødes,
og vugges i Vemods Favn,
og føle med navnløs Bæven,
at Ømhedens Vaar skal ødes
i Grublen og lønligt Savn.

Og medens vor Høstsol daler,
Maria sin Drømmen ender,
og spiller just denne Vals;
da slutter jeg Aftnens Kvaler,
og løser min Viggos Hænder,
der holde sig om min Hals.

IV.

Nu Fuglen sidder bag Løvet
og tier;
Naturen er sødt bedøvet
af Aftenens Phantasier.

Fra grønne Høider og Strande
hensvæver
en Duft paa de stille Vande,
hvor kun en Luftning bæver.

Hist fortner en Skov af Master
bag Øen,
en enkelt Stjerne kaster
sit Sølverskjær paa Søen.

Til Haabet, der ligger for Anker
i Sundet
har Smerten mit Hjertes Tanker
med Tryllekjæder bundet.

Her svømmer en Baad paa Voven
og iler
i Skyggen af Graneskoven,
hvor Sorgen i Aften hviler.

Der sidder en Dame bøiet
i Baaden;
hun holder sin Haand for Øiet,
hun stræber at skjule Graaden.

"Farvel, o gjem i Haabet
"mit Billed,
"Farvel!" — Jeg hører Raabet:
"Let Anker, gjør klart ved Spillet!"

Et Tilbageblik.

Den unge Kæmper skal fra Hjemmet drage;
u er han vakt af Barnefredens Blund.
)et er en Høitid mellem Livets Dage,
aar hver en Nerve venter Prøvens Stund;
:lv Omhedstaaren, der skal Afsked tage,
r Vaardug kun i Haabets Rosenlund.
Begeistring letter alt den unge Vinge —
et er saa skjønt fra Buret sig at svinge.

Men alt som Verden svulmer ham imøde,
remspire Verdner i hans eget Bryst,
ned skjære Farver fra hans Morgenrøde,
ned Trylleformer fra hesperisk Kyst;
nod dem er alle Kløvermarker øde
g Vaaren der er lig en vandkold Høst.
han gjemmer stolt, som fangne Idealer,
e skyggeløse Billeder, han maler.

Ak, Ideal .... Husk, da du hæved Sløret
den første Gang for denne Tankens Brud,
og Tidens Røster hvisked dig i Øret,
at hun var falmet, saae enfoldig ud;
du trodsed og du vaklede som Røret,
og saae i Livet Taager kun og Slud,
og fik den tunge Mening i dit Ho'de,
at du stod ene paa den vide Klode.

O bitre Sorg, du er en kraftig Amme
til hver en mandig, hver en skjøn Bedrift;
der er en Lægedom, en Livsens Flamme
i Skuffelsernes tidlig nydte Gift.
For hvert Phantom, der brister i sin Ramme,
har Diet aabnet sig en større Rift,
hvori det skuer, som bag spredte Taager,
den rene Dag, der over Mulmet vaager.

Den unge Stræben, der med glade Taarer
gi'er en Fortegning Idealets Krands,
den dunkle Higen i de hede Aarer —
er dog den samme underbare Sands,
som Himlen engang til sit Vidne kaarer
i Harpers Vellyd og i Farvers Glands.
Da har den gjennembrudt sin sidste Hindring,
og Skuffelsen staaer fjern som en Erindring.

Der er en Leder, som med aaben Pande
din Fart vil styre gjennem Tidens Strøm;
han kjender Bugten, hvor din Baad skal lande —
see, det er Englen fra din Ungdoms Drøm.
Hvor Løvet hænger i de klare Vande
og Fuglens Sang er smeltende og øm,
der vil han atter, naar din Middag brænder,
et Leie rede dig med milde Hænder.

Det var hans dybe, hemmelige Stemme,
hvortil din Barndom lytted første Gang;
det første Nyn, din Læbe kunde nemme,
det var hans Hvisken i din Buggesang,
det søde Minde, som du sidst vil glemme,
det har han digtet, mens din Rangle klang;
men da de blide Glæder vare endte,
en større Flamme i din Barm han tændte.

Da følte du, hvor underbart han vakte
en Hær af nye Syner for dit Blik;
en Krands af unge Roser han dig bragte
for hver en Knop, der blegned og forgik;
i hver en glandsfuld Blomsterkalk han rakte
dig Længslens bittersøde Luedrik,
en navnløs Fryd han lod dit Hjerte ane,
og Haabet stod som Vished ved din Bane.

O, de var fjerne, selv for Nodets Vinger,
de Skatte, som du drømte dig saa nær.
De ligne Smykket, som en Dronning bringer
den bedste Kæmper i en tapper Hær;
hvor hundred Helte laae med brudte Klinger,
der maa han seire med det tunge Spær.
See, Damen vinker fra sit høie Sæde;
en Kampplads skiller ham fra Palmens Glæde.

Dog, naar den farverige Krands er vunden,
da vil med Eet dens Tryllekræfter døe;
men, naar den falmer, naar dens Duft er svunden,
den kaster ud igjen et vinget Frø,
og Længslen følger det fra Klippegrunden,
og seer det dale paa en eensom Ø,
hvor Duggen rigere i Kalken daler,
hvor Blomstens Purpur dybere sig maler.

Jeg saae engang blandt Neldeklynger hænge
en sjelden Puppe med et gyldent Skin;
jeg maatte bjærvt igjennem Krattet trænge
og tænkte alt: nu er den sikkert din;
men, nær ved Maalet, saae jeg Psychen sprænge
den lyse Skal, der leded mine Trin;
den folded ud sin Pragt for mine Blikke,
jeg fulgte den; men naaede den ikke.

Saaledes fjernes Maalet for din Møie,
ved hver en Winding paa den steile Sti;
hvert Tryllesyn, der glimrer for dit Øie,
er Moder til et større Trylleri;
men, naar det fødes, seer du ganske nøie
det førstes Ynde slukke sig deri.
Det nye Billed er saa skjønt at eie —
og atter færdes du paa bratte Veie.

Og dog er denne Higen i dit Indre
din Vandrings Ledetraad og Støttepunkt;
du haaber kun, forbi du tør erindre,
i Tidens Vexel er dit Hjerte ungt.
Tilsidst du har en Glæde, der kan lindre
hvert Savn, der synes nagende og tungt:
du veed, at Skuffelsen, hvor Døgnet gjærer,
ei gjælder Livet som dit Indre nærer.

Da staaer din Engel atter ved din Side,
og hvad han loved, har din Stræben bragt:
du saae i hver en Dyst, du maatte stride,
et gyldent Glimt af Idealets Pragt;
men Lønnen for det Alt, du maatte lide,
var kun at kjende Grændsen for din Magt;
naar den er fattet, er din Higen svalet,
da har din Vandring naaet Idealet.

En Sommerdrøm.

En Vandrer hvilte i Skyggen
af duftende Häggetræ'r;
ved Summen af Humlen og Myggen
han søvned og drømte der.

Han syntes, han gik ad Skovens
omskyggede, bugtede Sti,
og lytted til Kildevovens
og Droslernes Melodi.

Og mellem de gamle Stammer
og under det høie Krat
der hvælved sig mangt et Kammer,
der ruged en halvklar Nat.

Men Blade og unge Stilke
og Blomster paa Urt og Green,
de glindsed som spunden Silke
og straaled som Ædelsteen.

Libeller og Papilioner
med Vinger af Morgenskjær,
de flagred om Skovens Kroner
og over Konvallers Hær.

Og Fiskene smutted trygge
og vevre i deres Bæk,
og svam i den kjøle Skygge,
hvor Vidjen slog ud sin Hæk.

Og Vandreren faldt i Tanker
og gik med bevæget Sind,
og Blomster og lyse Ranker,
de kysſed hans røde Kind.

Men alt som han fremad vandred,
han tabte den sikre Sti,
og Skoven stod flux forandret
som bunden ved Kogleri.

Her turde ei Triller klinge
bag Træernes tætte Skjul,
her rørte sig ingen Vinge,
ei Zephyr, ei Sommerfugl.

Her hvilede Skovens Kilde
blandt Blomsterne taus og klar,
og Fiskene stode stille,
som under et slebet Glar.

Og Væxternes tause Rige
laae drømmende svøbt i Duft,
det var som man saae den stige
i Sommerens varme Luft.

Men pludselig løb der Toner,
saa sagte som Alfesang;
det klang gjennem Skovens Kroner,
den deilige Kilde klang.

Fra Vedbendens lange Lokker
det løb som et Strængespil,
og Blomster med Kalke og Klokker,
de klingede svagt dertil.

Og hist paa den grønne Slette
i Skovens dæmrende Hal
der rørte sig Fødder lette,
der holdtes et lustigt Bal.

De blussende, ranke Dryader
var samlede der i Flok,
og dandsed i Klynger og Rader
med flagrende, skinnende Lok.

De dandsed i lette Ringe,
som Boven, der slaaer mod Strand,
de dandsed som Vindens Vinge,
der bøier en Vidjevand.

De dandsed mod Skovens Kilde,
hvor Vandreren henrykt laae;
de bøied sig glade, milde,
og dybt i hans Øine saae.

De plukked ved Kilderanden
Hyperikum ungt og purt,
de slyngede ham om Panden
den kraftige, friske Urt.

Af Irisen og Narcissen
de samlede Duggens Vœd,
og heldte ham over Issen
dens Vald af et Skreppeblad.

Og Duggen, der kjøligt trilled,
den kraftige, friske Krands,
de klared hvert Tankens Billed,
og luttrede hver en Sands.

Han syntes, han kunde tømme
af Planterne Livsens Saft,
han syntes, han kunde svømme
i Luften med Ørnens Kraft.

Da vinked de lette Dryader,
da gik han fra Kildens Bred
og vandred i deres Rader
med friere, svævende Fjed.

Hvor Dagslys som Stjerner tindre
i Løvtaget klart og blidt:
i Urskovens tause Indre
de standsede deres Skridt.

Alvorlig og høi og stille
stod Hæren af Kæmpetræ'r;
det var som man maatte spilde
dens Ro ved at aande her.

Her groede store Planter
med selsomme, stærke Skud,
med taggede, skarpe Kanter
og glindsende, dunkel Hud.

Og Træer og grønne Buske
de blussede underbart
med Frugter og Blomsterduske
af svulmende Kæmpeart.

I Ly af Jasminers Hække
den stubsende Vandrer laae,
og under ham var et Dække,
broderet med Violer smaa.

Her smuttede Nymphernes Klynge
bag Blomsters og Rankers Flor —
da hørte han Skoven synge,
og fattede hvert et Ord.

Det løb ei som Suus af Vinden,
det var ingen sagte Klang,
det hørtes med Stigen og Svinden,
som mægtige Strubers Sang.

Velkommen i Skovens Haller
du salige Menneskesjæl,
hør, Væxternes Stemme kalder;
o, lyt til vort Kvad og dvæl!

En nagende Smerte huser
hvert spirende Planteliv,
den røbes, naar Egen suser,
den hvisker fra hvert et Siv.

En kvælende Vellyst brænder
igjennem vor Livsens Saft,
naar Solen sin Straale sender
med manende, rastløs Kraft.

Den dybeste Jordens Længsel
vil gjennem vor Aare gaae
og sprænge sit dunkle Fængsel
og svales af Himlens Blaa.

Den gjærer og syder og higer,
og svulmer i Plantens Skjød;
i Blomsternes Kalke stiger
den mægtige Længselsglød.

Men ak, naar den Solen møder,
da zittrer, da vaander den sig;
vor Pragt, der blinker og gløder,
ligner et angstfuldt Skrig.

O, kunde vor Higen sprænge
de vældige Straalers Tag,
der vil vore Sukke trænge
igjen under Jordens Laag!



O, kunde vort Øie tindre,
naar Stjernerne glide frem,
o, kunde vi dog vort Indre
aabne for alle dem.

De hviske, naar Alt er stille,
over den blomstrende Dal:
"Din Sol er din Længsels Kilde,
og Kilden til al din Kval."

Vor Taare svulmer og skjælver,
vi ane kun Stjernens Glands;
men Natten sig dunkel hvælver
over vor lukkede Sands.

I Dage, der glimte fjerne
fra Oldtidens Straalebrud,
fløi fra en glandsfuld Stjerne
til Skovenes Dyb en Gud.

Ham fødte en skjøn Dryade,
under en susende Gran,
til Skovenes Lyst den glade,
blussende Guddom Pan.

Hans Hjerte gjemte og næred
med høiere, renere Glød,
den mægtige Trang, der gjæred
i Væxternes lune Skjød.

Men dybt i hans Bryst tillige
laae der et blidere Skjær;
det kom fra hans Faders Rige,
den tindrende Stjernehær.

Han kunde vor Vee forklare
med kvægende Fløitespil,
han lærte vort Løv at svare
med mildere Suus dertil.

Naar Solen paa vore Kroner
fæsted sit Flammeblik,
da svaled hans blide Toner
vor Ild, som en kjølig Drik.

De risled i Plantens Aarer
saa mildt som en Vaarregns Bad;
da vældede glade Taarer
frem af dens Hjerteblad.

Vi hvisked i Gudens Øre
om fængslede Gnomers Harm,
om Haab og om Savn, der røre
sig lønligt i Jordens Barm.

Vi hvisked og kunde fortælle
om alle de Eventyr,
der fylde hver Skovens Celle,
naar Aftenens Straale flyer.

Da vakte han Fløitens Stemme
saa tonerigt mangengang,
at Malmet i Fjeldets Gjemme
bæved derved og klang.

Og Menneskets Slægter lytted
til Skovenes sære Røst,
og til deres Hjerte flytted
en underlig, ukjendt Lyst.

Med Fløiter og Strængelege
de droge til Skovens Hal,
og sad under dunkle Ege,
og prøvede Tonens Fald.

Da lærte dem Pan at gribe
i Strængen med friere Slag,
at røre den bævende Pibe
med fuldere Aandedrag.

Om Spiren i Jordens Grube,
ved Skabningens Moderbryst,
han lærte den tonende Strube
at synge med klarere Røst.

Og gjennem de klingende Tanker
en duftende Aande gled,
det var som om blomstrende Ranker
var spændte i Strængenes Sted.

Og Væxternes Bøn blev baaren
mod Stjernerne reent og smukt,
og Somren var sval som Vaaren
af alle de Toners Flugt.

Ak, nu er Skovene øde,
Forsoningens Baand er brudt;
ved Morgen= og Aftenrøde
vort Suk er fortabt, forskudt.

Vi saae dine Stjerneblikke,
du salige Menneskesjæl;
velkommen, forlad os ikke,
o, lyt til vort Kvad og dvæl!

Vi lod vore Sjæle stige
af Stammernes tvingende Baand
i Skovens dandsende Pige
saae du en Plantes Aand.

Vi vied ved Kildens Vove
din Pande med Krands og Vad,
og derfor kan Urter og Skove
bringe dig deres Kvad.

Og tolke dig deres Smerte
med bævende, susende Røst,
og fordre af Menneskets Hjerte
vingede Svar og Trøst. —

Saa nynnede Skoven og klaged,
og hvilede taus paany —
det var et Minut — da braged
hvert Træ med et rædsomt Gny.

Det klang gjennem alle Lunde
fra Skovens inderste Skjød,
det raabte med tusind Munde:
"*Den straalende Pan er død.*"

Da vaktes den trætte Sover,
men laae dog i Drømmen halv:
et Klageskrig Egnen over
endnu i hans Øre skjalv.

Studentersange.

1. Forbundet.

Der hvile Sky'r om Klippens Tinde,
der bygge Ravne ved dens Barm,
og hvor dens klare Kilder rinde,
der vaier Lyngen svag og arm.
En Helt den stod i Seklers Mørke,
og Syden skjalv for Kæmpens Staal;
men Syden sløvede hans Styrke
og rakte ham sin Valmuskaal.

Skal Kæmpen stige karsk fra Dvalen,
da bryd hans Drøm om Skjoldets Brag;
der staaer en anden Kamp paa Valen,
en Kamp for Mørkets Dommedag!
Thi bort med Styrkens vilde Brammen;
den skal ei kue Aandens Flugt,
den skal ei dæmpe Gudbomsflammen,
der bryder frem i Blomst og Frugt.

Op Brødre! os har Klippen baaret,
vi skylde Gubben al vor Lyst,
og os har Nornens Villie kaaret
at sprede Mulmet fra hans Bryst,
at slynge trindt om Kæmpens Plader
en Blomsterflor mod Rust og Veir,
og plante stærke Landseraber
af Laurer til en evig Leir.

Og mens vi tømme Festpokalen
til Minde om et ærligt Meed,
mens Glæden runger høit i Salen,
ei glemme vi vort Forbunds Eed:
Vi sværge varmt, ved Druens Gløden,
den lede Raahed evigt Had,
vi sværge Klippen Tro til Døden,
og Enighed i Brødres Rad!

II. Balvise.

I Brødres Kreds, hvor Bægret klinger,
henveires Døgnets Nag,
og under Jublens brede Vinger
slaaer Barmen høie Slag;
men ak, dens bedste Melodi
forglemmes, døer deri.

Den glade Ynglings Foraarstanker,
hans Hjertes søde Savn,
har ei sit Meed blandt fulde Ranker,
og ei i Vennens Favn,
han drømmer om en Svanebarm,
der banker mere varm.

Og kun hvor Genier fremsvæve
som i hans drømte Lyst,
kan Hjertets bedste Toner bæve
og stige i hans Bryst;
ved Paukers Klang, ved Kjerters Glands,
de bære ham i Dands.

Og naar den raske Stund er svunden,
er mangen Fryd bered;
vor Broder har Akkorden funden,
hans Kind er lueheed,
hans Drøm er mere klar og sød,
hans Morgen rosenrød.

For Jordens fagre Tryllerinder
vi tømme vor Pokal,
i Bægret svømmer Haab og Minder
og Fryd og lønlig Kval;
men Summen af det rige Væld
er Livets bedste Held.

III. Friluftsvise.

Her er det deiligt
at boe og bygge,
her staaer beleiligt
vort Telt i Skygge,
og Marken spreder saa grøn og frisk
sit Teppe under vor brede Disk.

Her er et nydeligt
Landskabsstykke;
her see vi tydeligt
Thomles Løkke,
og lidt til Venstre, paa bakket Grund,
en ganske statelig Fyrrelund.

Hist Solglimt klare
paa Borgen bæve;
han staaer da bare
paa Stads, den Gjæve,
og skotter fornemt med Taarn og Spir
til Pebervigen og til Algier.

Her blaaner Søen,
med Sølvmoor blandet,
fra Hovedøen
til Næsodlandet;
det friske Syn er dig halvt et Bad,
naar Solen gløder paa Blomst og Blad.

Ja, her er Sommer,
det kan man mærke,
og her er Blommer
og to Slags Lærke;
ja see, vor Dug er en frodig Jord:
der voxer Ranker paa dette Bord.

Hvad Druen syder
ved Somrens Straaler,
see her det flyder
i fulde Skaaler,
og det skal flyde om Hjertets Rod
og gyde Somren i Marv og Blod.

O, lad da Solen
i Byen brænde
paa Bogreolen,
paa Blæk og Penne —
her vil vi tone vort Glædesflag,
her er en smilende Hviledag.

En skuffet Elsker.

Du valgte dig en Kjæreste til Trøst og Tidsfordriv,
fordi hun var saa blomstrende og havde smekkert Liv.

Du gik med din Engel ved Sølverbækkens Rand;
hun speilede sit Ansigt i det rolige Vand.

Du saae paa mange Blomster i dette Floras Hjem,
men meest dog paa din Kjæreste, den smukkeste blandt dem.

Og purpurrød var Kjolen, men om Bryst og Hals og Arm
hun havde kun et Flor-Net; thi Dagen var varm.

Du lod dit Øie glide over Sølverbækken hen,
da saae du en Libelle, der svæved over den.

de Purpurkjole og Florvinger paa,
ie for Vinden paa et tyndt, gulnet Straa.

 er hen paa Marken der laae en hæslig Myr,
tes intet Fæste for Træer eller Dyr.

det løse Teppe over dette falske Kjær
d mange giftige, purpurrøde Bær.

ved Bækkens Udspring der duftede en Lund;
det godt at hvile i den klare Aftenstund.

idt i denne duftende, blomstrende Natur
i den lyse Grønning et snedigt Fangebuur.

k, i Buret sad der en Lokkefugl paa Vagt
nningsøde Triller og skinnende Dragt.

n en Irisk flyvende ved dette søde Spil
ede i Buret, og da faldt Døren til.

det længe siden; det Hele er forbi,
du ingen Kjæreste, og nu er Fuglen fri.

Et Genrebillede.

Sin Søndagshvile nyder
den travle By;
men intet Solglimt bryder
den mørke Sky,
og Regnen i Strømme flyder.

Matronen sidder med Briller
i Kirkens Krog,
og bruger, mens Orglet spiller,
sin Psalmebog,
og hendes Taare triller.

Men Datteren er hjemme,
og har det slemt.
Pianet vil ikke stemme,
hun er beklemt;
hun kan ei Studenten glemme.

Studentens fattige Rede
er paa et Loft.
Naar Vindens og Veirets Vrede
slaaer ud for grovt,
han ønsker sig længer nede.

Hvor Katten med Musen spøger,
Studenten boer.
Der sidder han nu og smøger,
mens Skjægget groer.
Paa Bordet gabe hans Bøger.

Han seer over Byens Tage,
som Fugl paa Kvist,
og savner de gode Dage
og bliver trist,
og ønsker dem varmt tilbage.

Madamen gav Jettes Frier
en skjøn Kredit
og Punsch til hans Kortpartier,
og Caffe frit! —
See, det er hans Phantasier!

---

il Frøken E. med en Samling Brodeermønstre.

Samlingen er lidt chaotisk:
pompejansk, chinesisk, gothisk;
men i mangen Dames Indre
er Forvirringen ei mindre,
og som disse vrebne Ranker
groe den lille Daares Tanker:

Snart chinesisk stive, tvære,
da vil hun fornuftig være;
alle Mandariner sukke,
men hun sidder som en Dukke,
og for alle Mandariner
neier hun med strenge Miner,
og hun har et Segl for Munden,
og hun er koket i Grunden. —

Men nu knæler der en Ridder
hvor den stive Dame sidder,
og til andre Damers Naade
beiler han iligemaade,
og han er saa yderst flygtig,
men forresten kjæk og dygtig.
Da er hun med Eet urolig,
og hun vælger en Fortrolig,
og hun kunde gjerne bygge
i en Klosterhaves Skygge,
naar blot Ridderen paa Borgen
tog en grundig Deel i Sorgen,
naar han blot, bag Slottets Piller,
sad som Toggenburg hos Schiller.

Har han nu til sin Madonne
kaaret denne blege Nonne,
bliver hun i den Anledning
flux en overgiven Hedning.
Nu er Tankerne vulkanske,
farverige, pompejanske;
bittersøde, røde Frugter
titte frem af Løvets Bugter,
løierlige Fugle gynge
i en smidig Blomsterslynge;
snart er Grenen let og vindig,

:t fordreiet, egensindig;
Herrens raa Meriter
'ger hun bag dette Gitter,
Hun driller ham og gjækker
', saalænge Dagen rækker.
Dessen hænger over
t, hvor Personen sover,
hans Ro er ganske liden,
mer først paa Morgensiden.

le Frøken, De betragter
siden kun; i Dem jeg agter
af de neutrale Magter,
For voved jeg at skjemte
den svævende, beklemte,
rgivne, ubestemte
idelige Krig, hvor mangen
bbar Ridder giør sig fangen.

: er da en fiin Beregning
der enkelt lille Tegning:
er listige Symboler
Dormeuser, Kraver, Kjoler;
er Tanker, naar man laver
'selsdags- og Nytaarsgaver.

Løier over alle Løier:
paa de fine, klare Toier
kan De nu med Naalen prente
Alt hvad Damen har in mente.

Lodsen.

I.

Den gale Jens er en ærlig Svend,
han gjør ei et Kryb Fortræd;
han standser ved Hytten, og gaaer igjen,
og siger saa blidt "Guds Fred!"

Og Børnene komme med Skrig og Støi,
og slippe ham ei saa let;
han gjør dem istand deres Legetøi,
og sladrer, naar han er træt.

Han vandrer ofte i Hede og Støv
og beder Enhver til Gjæst,
og plukker ved Veien en Haandfuld Løv
til Pynt ved hans Bryllupsfest.

Han siger, at Anna, hans unge Brud,
har været i Nøkkens Hal,
og faaet til Festen et havblaat Skrud
og Perler i Tusindtal.

Da sukker han atter, og sætter sig mat;
da har han sin gamle Dyst,
og knuger sin smykkede Søndagshat,
og siger med dæmpet Røst:

"Min Brud har siddet i mange Aar
og grædt ved den vilde Strand,
fordi hun ei af sit gule Haar
kan vride det salte Vand."

"Om Morgenen kommer den sorte Stær
til Stranden fra Kirkens Tag,
og siger, at Klokkerne ringe der
og melde vor Bryllupsdag."

"Om Aftenen kommer fra Bølgen blaa
de hæslige Maagers Flok,
og skriger og piber: du kan ei gaae
til Kirken med dryppende Lok."

"Jeg lytter paa Strandden til Maagernes Skrig,
jeg søger i Storm og Slud;
da hulker hun høit, da skjuler hun sig
dybt under det havblaa Skrud."

II.

Den gale Jens har sukket og lidt,
Og bødet ved Nat og Dag,
Og vandret i Mørket de tungeste Skridt
med dybeste Hjertenag.

En Rædsel, der stjal ham et kort Sekund,
et Hvin fra den mørke Fjord
har splittet hans Hjerte, og lagt paa hans Mund
de drømmende, vilde Ord.

Der fandtes paa Havet ei bjærvere Svend,
naar Bølgen gik hvid og huul;
han gled i dens Favn, og han fløi over den
saa let som en Ederfugl.

Naar Skipperen drev mod de blinde Sk
og peiled i Mulm og Skræk,
da fløi han i Stormen, da var han næ
og daled paa Skibets Dæk.

Da hilsed han Kysten med stolte Rik,
og greb i det tunge Rat;
da klang hans Stemme, da kløved hans
den rugende Uveirsnat.

En Aften, han gik med sin Anna i Ba
det kulede skarpt fra Nord,
og Stormen pidsked det hvide Fraad
henover den mørke Fjord.

De kom fra Præsten og hastede hjem,
og Fiskerne stode ved Strand
og hvisked: "nu skal der lyses for dem,"
og ønsked dem vel i Land.

De glede paa Dybet; men Stormen st
De seiled med levende Skjød;
kun Skummet lyste, da Dagen veg —
de seiled paa Liv og Død.

:de Kysten; men Bølgen jog
idet i rædsom Flugt,
tilbage dens Hvirvler slog
i Strandens Bugt.

le min Anna: her springer jeg ud,
vi lavere Vand,
: til Stranden; jeg haaber, med Gud,
vor Baad iland."

) i Linen med al sin Magt,
nde var lueheed,
rte banked — det var fuldbragt:
paa den faste Bred.

de Søen med nytændt Harm,
de Toug og Stavn —
ei sin Brud; men i Bølgernes Larm
:e ham høit ved Navn.

tilbage paa Strandens Gruus
tningens vilde Slag —
han Skriget i Stormens Suus,
: det knagende Vrag.

Da isned hans Hjerte, da standsed hans Blod,
han stirred med brustent Blik —
han sprang ei i Havet — han havde ei Mod;
hans inderste Kraft forgik.

Man fandt ham ved Stranden — han mærked det ei,
hans Tanke var brudt af Kval;
han fulgte et Gjenfærd, han søgte sin Vei
i Drømmenes Taagedal.

Der gaaer et Sagn, at hans dunkle Liv
maa huse hans Annas Sjæl,
fordi hun mangler blandt Tang og Siv
den viede Kistesjæl.

De blide Folk paa den vilde Kyst
har vogtet hans travle Fjed,
og budet ham Haanden med traurig Lyst
og Arnen at hvile ved.

Den gale Jens har sukket og lidt,
og bødet ved Nat og Dag,
og vandret i Mørket de tungeste Skridt
med dybeste Hjertenag.

Gravsange og Mindedigte.

I. Caroline Stenersen

1831.

I Livets fagre Morgenrøde
gaaer Barnets Leeg paa Edens Kyst;
dens Roser paa dets Kinder gløde,
thi Himlen hviler i dets Bryst.
Ak, i vor Middags Flammepragt
boer Glimtet fra Cherubens Vagt.

Fra Børnevennen i det Høie
nedsvæve Engle til de Smaa,
og mangt et glandsfuldt Barneøie
seer Englevingen i det Blaa;
da glemmer Barnet Blomst og Frugt,
og følger Englen paa hans Flugt.

Naar Nattens Kulde os omfatter
og slukker Kraftens sidste Glød,
da sender Børnevennen atter
den tabte Lille til vort Skjød
da lærer den sin faldne Ven
at blive barnefrom igjen.

Mens Kjerlighed ved Kisten græder,
har Haabet skjult den med sin Krands,
og see, i ætherrene Klæder
staaer Barnet for den indre Sands,
og hvisker: glem det korte Savn,
til Englen flyver i din Favn.

II. Andreas Arntzen 1834.

Om Livet hurtigt segner,
og om det langsomt blegner,
vi lege, vakle ved vor Stav
dog mellem Vuggen og en Grav.

Ved hvide Vuggeklæder,
ved sorte Kistebræder,
ved Morgenglands, ved dunkle Nat
er Haabet dog vor bedste Skat.

Ved Barnets røde Kinder
et jordisk Haab oprinder;
men ak, det skuffer dog saa let,
og Hjertet kan ei glemme det!

Men Gud vil Sorgen lindre,
og skabe i vort Indre,
ved Livets Kamp, ved Smertens Daab,
en stille Trøst, et himmelsk Haab.

Andreas, elskte Lille!
her staaer din Vugge stille;
men Christ erstatter dig dit Savn,
og vugger Barnet i sin Favn.

III. Bentine Heiberg 1835.

Den Syge har en grufuld Nat;
men Haabet boer i Hjertets Rod,
og Bønnen gaaer til Naadens Fod,
mens Lampen brænder svag og mat.

Den hulde Fader skuer ned
til Barnet i den bitre Dyst,
og Angsten viger fra dets Bryst,
og Smerten brænder mindre heed.

Den Syge seer, som i en Blund,
al Jordens Glands i Taager lagt,
men over den i himmelsk Pragt
staaer Paradisets Palmelund.

Og Herren aabner blidt sit Skjød,
og Aandens Længsler ile did.
Ak, dette er den sidste Strid;
vi græde, kalde Seiren — Død.

O, skulde da den fromme Aand,
omspændt af Smertens tunge Arm,
forsmægte i den syge Barm,
fortvivle i de haarde Baand?

Mens Graven vinker mørk og sval,
og mangen Barm er sorrigfuld,
vi takke dig, vor Fader huld,
der korted hendes Længselskval.

IV. Bergmester H. C. Strøm 1836.

Glemmigei og Egeløv
smykker mangen snæver Tinding,
og paa mangt et baadløst Støv
synker denne fagre Vinding.
Seer du, dette ædle Liig
har kun Svøbets nøgne Flig.
Ak, hans Foraar og hans Sommer
var saa arm paa Løv og Blommer.

Og i Hjertets dunkle Vraa
maatte han sit Eden dølge;
der hans Psyche bunden laae
som en Lotos paa sin Bølge;
men i mangt et selsomt Ord
dufted Sjelens rige Flor,
hver en Straale fra det Høie
fik sin Afglands i hans Øie.

Og han stod med klarnet Blik
i sin Grubes Tempelhaller,
medens Minens Orgel gik
under Hvælvingens Krystaller;
hver en Alf i Dybets Favn
hvisked ham sin Fryd, sit Savn
der, hvor Jordens Hjerte banker,
svulmer under Herrens Tanker.

Men de stille Alfer bandt
Kogleriet til hans Tale,
naar han vilde purt og grant
sine dybe Syner male.
Verdnen i hans rige Barm
knugedes af Livets Larm,
over Tankens klare Strømme
sank en Sky af syge Drømme. —

Vandreren gaaer kold forbi
Klippen med de skarpe Kanter,
stirrer fra sin brede Sti
paa de smukke Glimmerplanter;
Ingen seer i Klippens Spalt
Stenens lysende Gehalt,
Ingen veed, hvad Bruddet lover;
Tornebusken groer derover.

Men en Engel, sendt fra Gud,
har det skjulte Leie fundet;
Faklens Glød er gaaet ud,
men den gyldne Skat er vundet:
fra den stille, dybe Schacht
Ertsen er for Dagen bragt;
Herren selv Klenodet kjender,
veier det med milde Hænder.

V. Til Lektor Motzfeldt ved hans Kones Grav 1837.

I.

Lad Smertens hede Kilde strømme,
det er den sidste bitre Kval;
snart skal dens Bølger, milde, ømme,
bedugge Mindets Skyggedal,
hvor Blomster spire paa dens Bred,
og stirre sødt i Dybet ned.

Ak, naar det sidste Baand skal briste,
boer Livets Slumring i vor Barm.
Med Blikket paa den rige Kiste
staaer Trøstens Engel taus og arm.
Naar Liget er i Graven lagt,
den hvisker kun: det er fuldbragt!

Fuldbragt! — Dit Offer er annammet;
du sank i Støvet for din Gud,
men hvor din Smertesild har flammet,
flaaer en Cherub sin Vinge ud.
O see, nu er hun dobbelt smuk;
til Himlen bærer hun dit Suk.

II.

Nu vinker Livet med kjærlig Haand;
dit Fjed er fulgt af en salig Aand.

I Kammeret, hvor dine Vugger gaae,
hun bøier sig over de elskte Smaa.

Naar Sorgen løses i Vemods Lyst,
det er hendes Vinge, der naaer dit Bryst.

Hun vinker i Morgnens og Aftnens Skjær,
og Himlen tykkes dig mere nær.

Da seirer den hellige Kjærlighed,
da bytter du Savnet med stille Fred.

Tilsidst hun kommer saa klar og øm,
og kalder dig bort i en fager Drøm.

VI. Johan Storm Munch 1837.

Nu har Smerten Freden vinet,
nu skal Sorgen stille vugges,
med det dybe Savn fortrolig.
Nu er Gravens Tue hvinet,
nu kan Blomsten groe og dugges
paa din snævre, lukte Bolig.

O, men Hjertet vil ei glemme,
hvad vor Ømhed maatte friste,
hvad der brast i Sorgens Time;
Alt hvad Vaarens Knopper gjemme:
Blomstens Pragt og Frugtens Kime
ligger visnet i din Kiste.

Af dit Hjertes slukte Flammer,
af din Pandes kvalte Higen
kan vi ingen Idræt mane.
I dit dunkle Sovekammer
gaaer din Drøm paa Himmelstigen
over Jordens Hædersbane.

Hvor dit Støv blev lagt i Dvale,
vifter Lundens mørke Kroner;
der tør Fuglen Rede bygge.
Intet Løv kan bedre svale
dine Elskte med sin Skygge;
der har Fuglen søde Toner.

Mangen Kveld, naar Lyset daler,
tænke de paa Mødets Morgen,
skimte den med salig Bæven;
thi for Engles høie Svæven
bruser Luften i Choraler,
og Jehova aabner Borgen.

Og de troe, at han vil skikke
dig med Livets Liliestængel
did, hvor dine Elskte dvæle;
og du aabner deres Blikke,
og de følge deres Engel,
tør med ham for Herren knæle.

VII. Andrea Arntzen
1838.

I.

Hvor higende og varm
er dog en Moders Barm!
En Engels Hjerte vilde
slaae høit ved hendes Tanker;
en dobbelt Livsens Kilde
i hendes Indre banker.

Sin bedste Gavepragt
har Jorden hende rakt.
Blandt hendes spæde Blommer
et Livs Forhaabning bygger;
ak, skal da hendes Sommer
gaae ud i Gravens Skygger!

Det er vor bitre Vee,
at Gud lod dette skee.
Mens Barnets Morgen smilte,
vor Taare maatte dugge
en Moders Liig, der hvilte
ved Siden af en Vugge.

II.

Vi staae med Savnets Kval
i Livets Taagedal;
men medens Taaren rinder,
vi tør til Graven træde
med Blus paa vore Kinder,
og ane hendes Glæde.

Hun har i Himlens Fred
en Barm at hvile ved;
en Fryd er hist oprunden
af hendes Modersmerte:
Andreas, du er funden
og lagt til hendes Hjerte!

VIII. Statsraad Christian Adolph Di[illegible]
1838.

Naar Landets Sorg er tolket ved en Kist
hvortil et Ny har knyttet Mængdens Blik,
naar Døgnets Mund har sagt os, hvad den v
om Mandens Idræt og hans Leveskik,
da er hans Verk en opsummeret Liste,
en liden Green af Landets Statistik —
Til Slutning kommer man med Æresgaven,
og sætter ham lidt Støbegods paa Graven.

Er dette Løn? Skal heri søges Lindring,
naar Tanken bæver i en anet Gru,
naar Kraften synker for den sidste Hindring,
og Verden graaner sammen i et Nu,
naar hvert et Nag og hver en mørk Erindring
med tifold Pine rinder dig i Hu,
naar Alt er Tant og Skyggeverk i Livet
mod hvad din Embed eiet har og givet?

Den Ædle skjænker Frugten af sin Møie
til Livets Tummel, der har modnet den;
men for det matte, aftendunkle Øie
staaer Hjertets Minde som den sidste Ven.
Naar alle Straaler slukkes i det Høie,
den har et Smiil, der gjør det lyst igjen;
den har en Trøst: "jeg vaager Natten over,
"du drømmer i mit Favntag, mens du sover."

Og derfor priser jeg den ædle Døde,
hvis Skygge jeg vil mane med min Sang
til Hjemmets Kærskel, til et stille Møde,
hvor Savnets Sløb gjør Vinterdagen lang.
Den tause Kreds, hvis Eden ligger øde,
skal atter høre Lyden af hans Gang,
og skimte atter mellem milde Taarer
et Billed, der vil læge, mens det saarer.

Jeg priser ham, forbi han kunde sprede
om sine Elskte denne søde Fred,
mens mørke Skyer over Hjemmet skrede,
og mens han ude kæmpede og led.
O, der er luunt, hvor Fuglen i sin Rede
ei kjender Tornen, som den hviler ved,
hvor Dagens Straale mildere sig maler,
hvor Ømheds Vinge skygger og husvaler.

Jeg seer ham atter, hvor han trygt forb[illegible]
de Elsktes Kreds med Varmen i sit Bryst[illegible]
saa deres Haab og Hjertefryd og Minder
groe mildt og dufte paa den samme Kyst[illegible]
og han kan sidde, mens hans Aften svind[illegible]
i denne blide, drømmerige Lyst,
der seer hvor Himlen over Hjemmets Eg[illegible]
nedvaler ømt i Straalerne, der blegne.

Hans Grav skal smykkes over andre Grave,
thi Blomster elsked han med vaarlig Sands;
han bar sin Ætling til sin Blomsterhave
og bandt med Barnet Kjærlighedens Krands.
Seer I ham komme med sin Foraarsgave,
mens Barnets Glæde blander sig med hans?
O, I vil mindes det, naar Vaaren vinker,
og Duggens Perle over Graven blinker. —

Lad Æren krandses, lad dens Stjerne tindre,
hæv Dagens Helte over Døgnets Ruus;
men agt den Ædles Hjerteliv ei mindre:
see, Folkets Øie dvæler ved hans Huus;
det deler Sorgen i det knuste Indre,
hvis Ømhed dufter over Lykkens Gruus,
hvor Mindets Harpe toner blidt og længe,
mens Hjertesukket bæver i dens Strænge.

Festsange.

I. Til Kongen.

Da Mulmet dækked Olafs Rige
og Folket stod paa Nattevagt,
saae det en Glands bag Klippen stige,
der brød de tunge Skyers Magt;
af Heltens Sol, hvis Straale tindred
i Middagsglands fra Fjeldets Borg,
gik der et fagert Skjær, der lindred
de dunkle Dales dybe Sorg.

Og see, den lyste over Norden,
mens Mulmet veg med sagte Flugt,
og Sæden faldt i Agerjorden
og Snekken gled fra Fjord og Bugt;
den gød sin Ild i Folkets Barme,
den vakte Løvens Mod paany;
en Æresvagt med frie Arme
omhegned atter Mindets Ny.

Nu skue vi dens Aftenrøde,
og nu gryer Norges Morgensol;
det er det høitidsfulde Møde,
der skinner over Nordens Pol.
I Glæden over Morgenflammen
og over Aftnens Herlighed,
slaae Folkets Hjertebølger sammen
og bringe ham dets Kjærlighed.

Og denne smeltende Forening
har Himlen til et Varsel sat,
at nu har Drotten i Forlening
en Glands, der trodser Livets Nat,
en Glands, der evig sig fornyer,
der gløder gjennem Landets Liv,
der blinker under Kampens Skyer
fra Dølens Lie og hans Kniv.

Nu blide Aander trindt sig leire
og vaage om den kronte Helt,
mens Minderne om Kamp og Seire
fremsvæve i hans Kongetelt;
hans Sølverlokker Kronen bære,
og Vaaren leger om hans Fjed —
et Bæger, Brødre, til hans Ære,
og for hans Aftens søde Fred!

II. Til Dronningen

Sydens klare, sommerlune Zone
gæd sin Glands om hendes fagre Vaar;
Ufer fletted, under Lærkens Tone,
Skjønheds Krone i det dunkle Haar.

Nordens Engel vinkede den Hulde
bort fra Hjemmets blomsterrige Grund,
bandt om Sydens Krands det straalefulde
gyldne Smykke i sin Granelund.

Og hun saae med moderømme Tanker
Norges Eden med dets Sølverflod,
glemte Sydens luerøde Ranker,
blandt Kjærminderne ved Birkens Rod.

Mangt et Billed fra de dybe Dale
skal med Ømhed følge hendes Fjed,
sige hende med en stille Tale,
at hun eier deres Kjærlighed.

Birkens Løv skal krandse hendes Minde,
milde Roser bølge Kronens Vægt;
reen som Morgenskjær paa Fjeldets Tinde
nordisk Tro skal vogte hendes Slægt.

III. Til Oehlenschlæger.

En hellig Stund er lys oprunden
om Norges gamle Klippeslot,
thi hæderkron't i Granelunden
staaer Nordens ædle Sangerdrot.
Dit Hoikvad i vort Indre hviler
med Mindet om vor bedste Lyst,
og derfor Jubeltonen iler
at hvirvle sig til Skjaldens Bryst.

De blege Nordlys svagt sig brøde
i matte Skjær fra Sydens Dag —
da steg i glandsfuld Morgenrøde
din Engels høie Vingeslag;
du vakte Nor af Seklers Dvale,
og lærte ham ved Harpens Klang
at lytte til den dybe Tale
i Fossens Larm og Stormens Gang.

Alfaders Borg laae dybt begravet
i Ragnarokes stumle Damp,
og Valas Kvad gik over Havet
og nynned sært om Jettekamp;
da slog din Barm ved Guders Smerte,
du trodsed Nastronds vrede Lyn,
og Valhal steg af Skjaldens Hjerte,
et underfuldt Morganasyn.

Og først blandt dine gjæve Helte
vort elskte Norges Kæmper gik
med Styrkens drabelige Belte
og Fromhed i det lyse Blik;
du bød dem frem af Høien stige
i Vaabendands med Skjold og Skaft,
at værne om det elskte Rige,
og egge Dalens Søn til Kraft.

Og derfor favner gamle Norge
sin elskte Sanger moderøm,
og aabner dig de Klippeborge,
du skued i din gyldne Drøm.
Gak ind, du høie Skjaldekonning,
og stem din blanke Strængeleeg,
der venter Saga dig, din Dronning,
med Kronen fra den norske Eeg.

IV. Til Ole Bull.

Hvor sødt at favnes af Aftnens Fred,
naar Droslen fløiter i Skoven,
og Birken suser ved Elvens Bred,
og Nøkken spiller i Voven!
Der er en vemodblandet Fryd,
som Nordens Alfer male
med dæmpet Kvad, med Harpelyd,
med Suk i dunkle Dale.

Han stod og lytted en Sommerkveld,
og havde stemt sine Strænge,
da gik Akkorden fra Skov og Fjeld
og over duggede Enge;
og alle Strænge klang dertil
med underbare Toner,
som Droslens Kluk og Nøkkens Spil
og Suus af Birkekroner.

Og al den Smerte, al den Lyst,
der boer i Nordens Zone,
har lagt sig drømmende til hans Bryst
og zittret gjennem hans Tone.
O, hør den stille Melodi,
der dæmper Stormens Harme;
din Barndom vugger sig deri
paa ømme Liliearme.

Det er den deiligste Strængeklang,
der letter Længselens Vinger;
da nynner Hjertet sin egen Sang,
mens Strængen bæver og klinger.
Der er ei Savn, der er ei Nag,
som ei hans Stræng kan lindre;
han vækker med sit Trylleslag
en Vaarдag i dit Indre.

O, hil dig, salige Toneskjald
med Guddomsmagt i din Bue!
Fra dig gaaer Jubelens Fossefald,
du tænder Andagtens Lue.
Naar Verden lytter til dit Kvad
og bæver ved din Vælde,
da skjælver Glemmigeiens Blad
af Fryd paa dine Fjelde.

Reisedigte.

I. Storm.

Solen har hævet sin blodrøde Skive.
Alle paa Dækket; voxende Blæst.
Tungt over Bølgerne Skyerne drive,
Styrmanden seer jeg i Logbogen skrive:
Klosrevet Mersseil, Storm af Sydvest.

O, hvilket Veir! Gjennem Tougverket stryge
splittede Stormhyl med Piben og Brum;
jagede Fugle om Vanterne fyge,
skarpt som en pidskende, vinterlig Byge
hviner om Skibet det glimrende Skum.

Guderne kæmpe. I vildeste Klynger
styrte de frem med den blussende Sol.
See, over Ossas og Pelions Dynger
stiger Titanen og truer og slynger
Kampen om Jupiters vaklende Stol.

Nu er det ude! I tættere Skarer
stormer de harmfulde Jetter paany;
frem af de mulmdækte Fylkinger farer
bævende Jorden, og Havbunden svarer:
Chaos skal herske og Lyset skal flye!

Skibet er grebet af Rædsel; der hviner
Strømmen og Suk fra dets Ribber og Bryst
zitrende svaie dets Stænger og Liner,
medens de vældige Havets Laviner
styrte med Hyl over Boug, over Røst.

Ha, hvilken Sø, som et Dovre den hænger
høit over Skandsen med Tinder og Bræ'r.
Rædsomme Nu; over Siden den trænger!
Skibet er kastet, det raver og krænger,
ligger i Hvirvlerne dødt som et Skjær.

rlige Brig, kan de rasende Magter
nme din skridende, trodsende Fod!
r du ei nys paa de stormfulde Bagter,
dens, du seirede forud og agter,
t vore Jubler, der priste dit Mod?

ra! Den reiser sig atter og kaster
ummet tilside med skjærende Kam,
der mod Skyen de knagende Master,
ler sin Vinge i Stormen, og haster
n over Havet med kneisende Bram.

isset paa Himlen Kronion har taget
ter sin Throne og vundet en Seir,
etternes Klynge er splittet i Slaget;
er du Titanen, der rammet og jaget
yrter sig ned fra sin vaklende Leir?

ygen er over, og jævnere skrider
tter vor Storm fra det klarnede Blaa;
oltere Skibet paa Havryggen rider,
øgutter klatre ad Reisningens Sider,
se et Rev fra den bævende Raa.

Dagen er skjøn, og dens Straale forjetter
deilige Syner i Braadsøens Dands;
see hver Smaragden med brede Facetter
klarer dens Bryst, medens Skummet sig fletter
over dens Bryn til en tindrende Krands!

O, lad det storme; det letter og kvæger.
Tag mine Drømme, du brusende Hav!
Djærvt med din Bølge sig Sagnet bevæger —
der vil jeg tømme til Mindet et Bæger,
kaste Pokalen paa Vikingers Grav.

Hil dig, Normannens Tourneerplads og Leie,
vældige Nordhav med Hvirvler og Sny!
Vil du paa skummende, stormsnare Veie,
bringe ham atter hans Odel og Eie:
hærdende Kampe og straalende Ry!

II. Varsler.

Vi sade en skyfuld Aften
og saae over Søen hen,
og der kom hvide Maager
og svævede over den.

De hvide Maager meldte
med Piben og hæse Skrig,
at nu var Havet fuldt af
drivende Vrag og Liig.

Og Maanen trak bleg og traurig
paa Vagt i det øde Rum;
da saae vi en ensom Planke,
der drev i det vrede Skum.

Men Stormen foer atter nordpaa
i Ryttermantel graa;
naar Skipperen nikker søvnig,
den lader Reveillen gaae.

---

til
og
pa

III. Aftenhvile.

Der stod en Sky i Vesten
med gylden Kant,
vor Luft var klar forresten,
og Vinden standsed næsten,
mens Solen svandt.

Og Bølgens Triller løde
i rolig Takt.
Vi saae vor Aftenrøde
udfolde sig og gløde
med navnløs Pragt.

Vort Skib lod Linen spille
paa slappe Seil;
tilsidst kom Taager milde
og daled ganske stille
paa Havets Speil.

Vor Kveld var Fredens Billed,
saa reen og skjøn;
hensvulet og formildet
vort Mandsmod holdt ved Spillet
sin Aftenbøn:

Mod Dybet Solen iler
med raske Trin,
og Havets Vove hviler
i Aftenro og smiler
med Rosenkind.

Og Hjertets Vove svulmer
som ved en Daab,
og hvert et Rag, der ulmer,
blidt vugger sig og dulmer
i Tro og Haab.

En stormfuld Dag er svunden
med Kamp og Nød,
en Seir er atter vunden,
en Trøst er atter runden
af Havets Skjød.

Vor Gud, lad Haabets Vinge
ei vorde mat,
naar dine Tuber klinge,
naar Stag og Skjøder springe
i Mulm og Nat!

IV. Emigranterne.
(Havre de Grace).

Den brune Yankee svinger
sin begede Lærredshat,
han heiser Fregattens Vinger,
og dreier det blanke Rat.

Og Skibet gaaer stolt af Havnen
med skinnende Skands og Bak,
Huronen staaer støbt i Stavnen
med Kølle og Tomahak.

Det kom fra de dybe Skove,
hvor Kæmpe-Egen groer;
i Missisippis Vove
har Kaimanen fulgt dets Spor.

Det drog fra de rige Bugter,
hvor Livet er friskt og ungt,
hvor Løvet er skjult af Frugter,
hvor Kornet er fuldt og tungt.

Og see, under Lynets Flamme,
i Bølgernes vilde Dyst,
det bar uden Plet og Skamme
sit skinnende Cederbryst.

Mod Øst, mod det dybe Fjerne,
det foer gjennem Stormens Brag,
og Frihebs og Haabets Stjerne
stod tindrende i dets Flag.

Mens Seileren fløi mod Stranden
med skingrende Hurraraab,
der stimlede ud paa Sanden
en bævende Folkehob.

Sin knudrede Vei den bytter
med Brændingens vrede Skum,
og Stalde og aabne Hytter
med Seilerens mørke Rum.

De kom fra de syge Lande,
hvor Løgen og Roen groer,
hvor Junkerens Jægerbande
i Kornet har Hjortens Spor.

Hvor Himlen varmer og bugger
det marvløse Agerland,
hvor tusinde fulde Bugger
gynger i Lyng og Sand.

Den fattige Folkevrimmel
har gruet ved Hjemmets Navn,
og stirret mod Vestens Himmel,
og naaet den fjerne Havn.

Og Faderen vandred bøiet
med Krammet i et Aag,
og vogted med Sorg i Øiet
paa Børnenes sene Tog.

Sit dyreste, bedste Eie
tog Moderen med ombord:
Hun bar over tunge Veie
det skrigende, spæde Noer.

Hvor selsom er denne Trængsel
paa Seilerens brede Dæk,
hvor maler sig Haab og Længsel
og Mismod i tusind Træk!

Hvor mangt et Øie stirrer
hen paa den sidste Baad,
til Blikket sig forvirrer
i Taager af stille Graad.

Paa Ruffet sidder en Kvinde
med Barnet i sin Arm,
men Barnet kan ei finde
Lise ved hendes Barm.

Hun ligner den gamle Moder
Europa, der hvisker tyst,
at snart vil Livets Floder
standse i hendes Bryst.

V. Domen i Rouen.

1.

Hyllet i Morgentaagen
staaer Domen i Rouen.
I Byen er Hanen vaagen
og synger sin gamle Sang.

De sortegraa Tempelmure
har tusinde spidse Buer,
og Throner og trange Bure
for hellige Mænd og Fruer.

Cheruber og Drager glide
af Kæmpeliliens Blad.
Under Gesimset ride
Helte til Davids Stad.

Mod Skyen sig Taarnet hæver
med luftige, smaa Kapeller,
Ravnen og Kragen svæver
gjennem de aabne Celler.

I Søvne ligger Staden
og Seinens travle Strøm,
og Kirken staaer mørk i Gaden
som en forstenet Drøm.

En Drøm, hvor gamle Tider
vil trænge sig op mod Dagen,
mens Trolde og Eumenider
ruge paa Sarkophagen.

En Drøm, hvor Sjælen iled
i Fabeldyrets Fjed,
og saae hvor dets Afkom hviled,
og gruede ei derved.

Men Vandreren kan ei tvinge
sin lønlige Angst og Gruen;
der daler en iiskold Vinge
over hans tause Skuen.

2.

Nu aabnes de smalle Døre,
og Hallen er sval og trang.
Der er ingen Lyd at høre,
ei Psalmer, ei Orgelklang.

Den rødmende Morgen brænder
paa Vindvet blandt Kirkens Buer,
og alle de graa Legender
vaagne i Farveluer.

Der knæler Klerk og Ridder
i Glarets brogede Glød,
Maria i Skyen sidder
med Barnet paa sit Skjød.

Fra hvert et Billed spiller
et Gjenskin af Farveglandsen
paa Hvælvingens høie Piller,
paa Orgelet og Monstrantsen.

Det tyder, at Kraften svinder
ei sporløs og overbrat,
det ligner de fjerne Minder,
der dæmre i Tidens Nat.

3.

Der vandrer en Helt af Garden
i Kirken med strenge Miner,
han vogter med Hellebarden
det hellige Chors Gradiner.

Men Krigeren har ei længer
sin Pragt fra den kjække Færd;
paa Schweitzerlivreet hænger
det minderige Sværd.

Han kjender de gamle Rester
af Brynier og Bispestave,
hvor Kæmper og fromme Præster
slumre i deres Grave.

Han viser dig hist i Krogen
et smuldrende Sakristi;
der hviler i Mármor-Brogen
Robert af Normandie.

Af Krønikens dunkle Skrifter
den gamle Gardist fortæller
om Sankt Ludovjks Bedrifter,
om Rolf og hans Vaabenfæller.

Og mellem de fjerne Minder
han maler sin egen Dyst,
hvor Mohren fra Akres Tinder
drev Pilen i hans Bryst.

Og mangen Erindring svømmer
til Eet med Legendens Scene;
han gaaer som en stille Drømmer
blandt Hvælvingens Mindestene.

VI. Place Vendôme.

Aftnen synker over Byen,
flører Boulevardens Linde,
Solens sidste Glimt fra Skyen
zitrer paa Paladsets Tinde,
Trikolorens bolde Flag
svøber sig i stille Slummer;
gjennem Luften, tung og lummer,
drøne fjerne Tordenslag.

Alvorsfuld Kolonnen kneiser
mod den dunkle Aftenhimmel.
Skyen nær, den stærke Keiser
skuer over Byens Brimmel.
Byen er hans faste Leir,
Dagens hede Kamp er over,
Slaget vundet — Ingen vover
røve ham den stolte Seir.

Mod hans Bryst med Hadets Vildhed
flammed tusinde Kanoner;
men han slog med evig Stilhed
deres høie Tordentoner,
og hans Heltesfarer trak
Malmet hid til Leirens Gade,
reiste ham det bjærve Stade
for hans høie Bivouak.

Trindt omkring Kolonnen slynger
stolt og steil sig Heltebanen,
hvor de tætte Krigerklynger
stræbe opad mod Altanen.
I den stjerneklare Nat
der han lytter til Parolen.
Al hans Pragt er Overkjolen
og den lille, kjække Hat.

See, i disse Phantasier
blander sig et livfuldt Billed:
tyve Gardekompagnier
er paa Boulevarden stilled.
"Fremad"! Marchen trækker hid,
Sværde blinke, Trommer larme,
Fanen i de stærke Arme
bølger folderig og sid.

Nu gaaer Garden over Pladsen.
O, hvor er dens Rækker ranke,
og hvor kraftigt mod Kyradsen
maa det tapre Hjerte banke!
Barskere gaaer Trommens Larm,
tolker hvad Gardisten skuer,
Blikket under Hjelmen luer,
Værget skjælver i hans Arm.

VII. Kirken St. Germain-l'Auxerrois.

Just vis-à-vis for Louvres Kolonnade
med ydmyg Kummer staaer det gamle Huus;
fast overalt har Kirken taget Skade,
dens Gavl og Taarne ligge halvt i Gruus,
dens Helgner staae i Marter ved dens Porte:
hist mangler Foden, her er Haanden borte.

Du staaer ved Louvre, læner dig mod Gitret,
og seer paa Kirken med en Drømmers Blik.
Er det forbi, at Sekler har forvitret
den Muur, der grundedes af Chilperik?
Er det forbi Normannen var paafærde
og skjænded den med Luèr og med Sværde?

Du har maaskee i Helligdommen dvælet
en selsom Time, da din Tro var stærk,
og Kirkens Børn har ved din Side knælet,
mens Hymnen bruste fra dens Orgelværk?
Du har maaskee beundret Prækestolen,
en af de herligst skaarne under Solen? —

Ak, her har Tiden dannet ny Ruiner,
og gjennemfuret Kirken med en Skrift,
der dølger Krønikens devote Miner
og Vikingens barbariske Bedrift;
her klang en Storm af friske Melodier,
der overdøver alle Litanier.

Da Julikampen raste gjennem Staden
og Røgen slørede det hvide Flag,
klang imod Louvre bjærvest Kanonaden,
her under Kirken stod det værste Slag;
til Høitid kimede de gamle Klokker:
En Blodbaad sank paa Menighedens Lokker.

Da gik fra Louvres Vinduer og Luger
den skarpe Haglorkan af Jern og Bly,
og Kirkens Kvader brast af sine Fuger,
og Muren dirrede i Kampens Gny,
og atter dirred den i Jubelbraget,
da Slottets Værn var splittet ad og taget.

Og derfor stirrer du paa Stenens Revne,
og maner stille for den indre Sands
de unge Helte i det store Stævne,
og Trikolorens gjenoprundne Glands;
du seer en Sæd, der spirer efter Torden,
en vaarlig Luft, der smiler over Jorden.

Ak, mangt et Blik, der faldt paa Kirkemuren
har taget Varsler for den nye Jord,
hvis Frihedsager bølger under Furen
den sidste Kirkes sammensjunkne Chor —
Det er en Drøm; dens Febergys skal virke,
at Slægten vaager mellem Slot og Kirke.

VIII. Champs Élysées.

Mens Linden dufter, Nattergalen kvæder,
jeg føler Sangens Evne i mit Bryst
og denne Fylde af dædalisk Lyst,
der er elysisk over alle Glæder.

Jeg iler over Torve, gjennem Stræder,
til min Mansard, hvor Alt er luunt og tyst;
der skal min Psyche vinde Liv og Røst
og Vingepragt og ætherlette Klæder.

Men ak — paa Veien, i den travle Gade,
der tygger, vrøvler, skraaler tusind Munde;
og Omnibus og Varekarrer knage,

Champs Élysées, en deilig Promenade;
det er det Hele — Drømmen gik til Grunde;
jeg har en maadelig Sonnet tilbage.

IX. Obelisken fra Luxor.

Den stod i Ørknen. I Vidunderlandet
blandt Templers Gjenfærd har den hævet sig,
hvor Samums Aande gløder over Sandet,
hvor Livets Gud, Osiris, ligger Liig.
De dunkle Skrifter paa dens haarde Flader
er præged af en Stamme, der forgik,
mens strenge Sphinxer laae i lange Rader
og læste dem med gruelige Blik.
Mod denne Liigsteen klang kun Stormens Hviin,
og dybt fra Nilen Klynk af Krokodiller,
og Skriget af den vilde Beduin,
men ingen Sangfugls trøsterige Triller.
Dog, engang brused Tumlen om dens Fod;
den saae Sesostris glimmerfulde Dage,
den saae de fjerne Folkeslægter drage
med bundne Hænder langs den mørke Flod:

der gik med sænket Blik i Harm og Vaande
en stolte Jøde, rammet af sin Gud,
den plumpe Neger og den høie, blonde
Hyperboræ med tattoveret Hud,
og Baktrianen, den forvovne Rytter,
og Gurasaten i sin Skjønheds Glands
med Pandserskjorte og med Fjæderkrands,
og Roxolanen og den kjække Skyther.
Det vilde Sistrum klang i Templets Gange,
Isis og Apis stod i Fakkelskin,
og med den bundne, blomstersmykte Fange
treed stumme Præster over Altrets Trin;
er stod Sesostris, huggen i Granit,
med Ammonshornet om sin brede Pande,
n vældig Guddom, fra hvis faste Skridt
gik Angst og Bæven over mørke Lande.

Men efter lange Seklers dybe Drøm
n ny Sesostris stod ved Nilens Strøm,
han drog i Ørknen som et Tordenveir,
og Mulmet veeg for Skinnet af hans Leir,
og intet Jetteverk stod længer fast,
naar det var truffet af hans Ciekast.
See, Liigsteen=Oldet er for stedse endt
rindt, hvor hans Blik har sine Straaler sendt;
en nye Tid er ved hans Tryllemagt

til Livet knyttet med en evig Pagt,
den kan ei glemmes under Steen og Kalk;
nu Slægtens Daad er Slægtens Katafalk.

Europas Slægt har stirret sløv og blind
i et ægyptisk Døbningmørke ind,
og muret Helligdom og Skolehuus
af sjunkne Graves og Kolonners Gruus.
Ak, mange Ætlæg maatte først forgaae,
før Slægten atter vaagnede og saae.
Hvor Vestens Folk har sat sit Frihedstræ,
staaer Obelisken nu, en stolt Trophæ,
den maatte flytte, som en tung Tribut,
fra Ligene, hvis Herredom er brudt.

Nu bruser atter om dens Kæmpefod
Alverdens Folkeslag i broget Vrimmel,
men Blikket maaler den med freidigt Mod
og seer den pege mod en vaarlig Himmel.
Paris, fra Trælleverdnens gyldne Tid
har du et Vidne til din gode Strid;
lad Frihed seire over Mulmets Rester!
Viis dine Fanger; det er glade Gjæster.
Den lette Skare iler frit og trygt,
af Vaaren favnet og med Krandse smykt,
med dig til Livets og til Lysets Fester.

I. Jardin des plantes.

1.

Giraffen, den største Stutzer,
man hidtil har iagttaget,
saae ned paa Traner og Strudser
som Dilettanter i Faget.

Dens Holdning var strunk og vindig,
dens Tanker var hen i Taaget;
man siger, den er letsindig
og giver ei lære Noget.

Den smidige, glatte Pariser
har kortet den mangen Time,
og givet den mange Beviser
paa Kjærlighed og Estime.

Men Herrernes Lune skifter;
og deres Besøg blev rare,
til Bjørnenes raa Bedrifter
man vilde sin Hyldest spare.

Da kunde Giraffen ane,
at nu var den snart af Mode,
men bar dog af gammel Vane
mod Skyen sit lille Hode.

Den skred med de lange Dage;
den hørte Platanen suse,
den stirred paa lave Tage
af Stalde og Hønsehuse.

Da skulde det netop hende,
et Gjærde blev repareret;
derbag laae Giraffens Frænde
Kamelen og havde dineret.

Den eied en Urt i Haven,
som hjemme i Palmelandet,
den laae saa bekvemt paa Maven
og tyggede Drøv i Sandet.

Giraffen kunde betragte
Kamelens Huusholdning nøie;
da skjalv den, og sukkede sagte,
og lagde sig ned med Møie.

"Du elskede, varme Steppe,
der fødte vor stolte Race,
jeg sprang paa dit bløde Teppe,
jeg hvilte paa din Oase!"

"I Palmernes høie Toppe
stod Spirer friske og unge,
jeg var med mit Blik deroppe
og nappede dem med min Tunge!"

Giraffen blev syg af Længsel;
dens Liv var jo tomt og øde —
Da blev der igjen en Trængsel:
"Mon Dieu, om Giraffen døde!"

2.

Blandt alle Træer i den rige Have
jeg har til Yndling Pomeranzen kaaret;
mens Livet vexler, ældes gjennem Aaret,
den bringer trøstende dig Vaarens Gave.

Naar Høstens Aande suser i dens Grene,
og Frugtens Fylde dem mod Jorden tynger,
udspringe atter blandt de gyldne Klynger
de hvide Blomster duftende og rene.

Jeg hørte grant den smilende Dryade
i Løvets Hvislen sagtelig forkynde:
"Mit Væsens Ungdom er en vaarlig Ynde;
den maa florere mellem visne Blade."

Med dette Billed hilser jeg min Sommer;
jeg vil bevare Vaaren i mit Hjerte,
at den kan dufte gjennem Tidens Smerte,
og smykke Frugterne, naar Høsten kommer.

XI. Republikanerne.

Ved Barrière de la Santé
:gger en ydmyg liden Kaffee.
En gammeldags Stue er al dens Plads,
er er ei Forgyldning, der bruges ei Gas.
Den har en Søgning, der sjelden brister,
f Studianter og smaa Artister;
g kommer ei disse, da eier den dog
n stillere Gjæst i sin dunkle Krog.
Der vandrer omkring i den straalende Stad
n skibbruden Flok, der aldrig er glad;
er møder dem Ingen med Smil eller Nik,
e færdes i Sværmen med slukkede Blik.
'auvres honteux! de søge et Hjem;
n ringe Kaffee er det bedste for dem.

Nu er det Midnat, der sidder en Gjæst
endnu ved sit Bord med en Sukkervandsrest.
Hans Ansigt er falmet, hans Dragt er grov,
hans Linned er reent og hans Hænder er smukke
han støtter sit Hoved, som om han sov —
der er saa tyst; man kan høre ham sukke.

Dog, mens han sidder i dette Ly,
aabner man Døren med Bulder og Gny;
det er en Skare af Ungersvende
med stærke Moustacher, med Øine, der brænde.
De fløite og nynne en smuk Melodi,
en Sang af den Stumme fra Portici.
Nourrit har iaften fra Scenen vakt
de fyrige Toners koglende Magt;
de rulle den jublende Flok gjennem Blodet,
nu har den igjen Republiken i Ho'det.

De sætte sig matte; men atter fra Stolen
springer der En og bestiger et Bord,
han siger med rungende, vingede Ord:
"Forsamling giv Agt, jeg vil tale om Polen!"

Det var en Tale som flammende Krudt;
o, der blev stormet og spiddet og skudt.
De Franskes Konge og Raad og Kammer

:d Kreml i de samme Flammer;
af de kolde russiske Grave
en Hær af Napoleons Brave;
de med, de rystede Jorden
r som Storm, med Orne som Torden.
:schaus Mure stod atter Fama
or Verden et fransk Proklama,
: Historiens sidste Knude
evig og Stykket ude.
Mand og den frie Kvinde
ameret i alle Vinde;
Kongres forsamled sig bedst
Skjød mellem Ost og Vest,
u reistes Kongressens Salon,
en Støtte for Saint Simon.

e Flokken, og atter det lød:
yne, Garçon, paa Tyrannernes Død!"
da de løste den skummende Drik
Fremmed med studsende Blik;
en fløi mod den selsomme Mand,
en Krog med sit Sukkervand.
aabte de Alle, "Champagnen er god,
er er helligt; drik, har du Mod!"

:er ei Viin, om stærk eller mild,
me er vammel, jeg hader dens Ild.

Jeg sidder med Gru paa mit Livs-Ruin,
mit Bæger er tømt; jeg drikker ei Viin."

Da blev der et Snyş de kaldte ham Træl;
de raabte paa Skjændsel, paa Hevn og Duel.
Han viste sit Bryst — hvor det var skrammet,
af streifende Kugler, af Klinger rammet! —
"I Daarer; det er Ostrolenkas Merke.
Har I vel fattet, hvor det kan værke?
Der er ingen Lise for denne Kval;
den kan ikke blunde for Sladder og Pral.
Der er ingen Gjæk saa vindig og svag,
han sminker sig jo med mit dybeste Nag,
min hedeste Bøn, mit eneste Gode,
er kommen paa lallende Tunger i Mode. —
Tilside Drenge, giver mig Rum!
Himlen har Stjerner, Natten er stum."

De saae paa hverandre. Han vandred sin Vei.
De havde Champagne, men rørte den ei.

XII. Fontainebleau.

Høie, vaarliggrønne Skove,
klare Sø med Marmorbred,
hvor den milde, bløde Vove
gynger mellem Blomsterbeed,
gamle Slot, hvor Slægter sove
blidt og trygt med friske Miner,
bag baldyrede Gardiner,
i en fager Ensomhed —

I har skjænket mig en rolig,
glandsfuld Sommeraftenstund —
og hvor hjemlig var min Bolig
under Parkens Fyrrelund!
Aftnen bragte mig fortrolig
min Erindrings bedste Smykke;
Billedet af al min Lykke
malte den paa Rosengrund.

Fra det øde Slots Alkover
svæved Skygger mig forbi,
og de gled med Ømhed over
i mit Hjertes Drømmeri.
Alfer lig, paa Luftens Vover
svævede de lette Skygger
did hvor Nattergalen bygger,
henad Skovens dunkle Sti.

See, hvor blege Minder smile
og hvor Nuet glemmer sig
bliver Sommeraftnens Hvile
tankefuld og drømmerig;
da kan Phantasus henile
til det dunkle Billedkammer,
løse fra de tunge Rammer
Scener, der fortrylle dig:

Ridderen til Kamp skal ride
med Turennes stolte Hær,
og til Afsked skal den blide
Elskov vie Heltens Sværd.
Frøknen vandrer ved hans Side,
og den strenge Moder følger,
Heltens Page halvt sig dølger
bag de rankedækte Træ'r.

Ridderen sit Værge drager,
sværger Troskab luevarm,
og den høie Frue tager
Sløifen af sin Datters Barm.
Bruden er saa rank og fager;
men hun staaer med blege Kinder,
mens Matronen Smykket binder
til den pandserklædte Arm.

Nu forandrer sig vor Scene:
Helten naaet har sin Løn;
nu gaaer Moderen alene
med den bolde, kaarne Søn;
men bag Kæmpebøgens Grene
Pagens unge Kinder gløde —
Frøknen iler ham imøde,
og nu er hun dobbelt skjøn.

Mod hans Bryst i Bølger milde
falder hendes Lokkers Strøm.
Nattergalens første Trille
hilser dem saa klar og øm.
Aftnens Glimt paa Søen spille,
hvor den stolte Svane dukker,
mens Nymphæens Kalk sig lukker
til en deilig Sommerdrøm.

Lad de fagre Syner svinde —
Natten kommer blid og luun.
Hist fra Slotsalleens Linde
klinger Gardens Sølvbasun;
over Kilderne, der rinde
sagte fra Najadens Urne,
gaaer den smeltende Nokturne
til mit stille Skovpaulun.

XIII. Fra Rhinen.

Paa Dækket var Fryd og Gammen;
vi drak vore Damers Skaal,
vi sade og sladred sammen
i brogede Tungemaal.

Vi rullede nedad Rhinen,
en magelig, yndig Vei —
da standsed vi Dampmaskinen
og lytted til Lureley.

Vi saae paa den mørke Klippe
og husked, hvad Sagnet siger,
at Lureley er et Knippe
af syv forstenede Piger.

Vi hørte en bævende Trille,
og kunde vor Lykke prise;
thi Bølgerne bleve stille
og Lureley sang sin Vise.

Ved Midnat hørte jeg atter
i Drømme den sære Klang;
der var baade Hulken og Latter
i Lureleys vilde Sang:

"Hvi standse I, vil I Noget,
hvad er det I stirre paa?
I troe nok, vi staae i Taaget,
fordi vi er gamle og graa.

Naar Klokken i Wesel ringer,
da klinger det i vort Bryst,
og Bølgen os daglig bringer
et Bud fra den grønne Kyst.

Vi vide, at Ingen freder
om Borgens vaklende Muur,
vi vide, at Ravnen reder
sin Seng i vort Jomfrubuur.

Paa Borgens luftige Tinder
vi sade i gamle Dage,
og aldrig har skjønnere Kvinder
lyttet til Elskovs Klage.

Der kunde dog Ingen bøie
vort Hjerte til Ømheds Lyst;
vi kvægede kun vort Øie
ved Beilernes grumme Dyst.

Vi lode dem hugge og stikke;
de seired med liden Frugt.
Med Haan og med kolde Blikke
vi drev dem igjen paa Flugt.

Men Fyrsten af Finisterræ
kom atter med Brødre sex,
han trak paa en gylden Kærre
sin Moder, der var en Hex.

Hun blandede Trylleviinen —
da fik vi Brødrene kjær.
De førte os ud paa Rhinen
og lode os sidde her.

Et gudeligt Middel findes
mod Troldommens strenge Magt;
ak, vil der da Ingen mindes
hvad Bispen af Cølln har sagt?

Vil Ingen til fromt Exempel
frelse den gamle Mø;
vil Ingen bygge et Tempel
af denne forbandede Ø? —

Vi synge forgjæves; vi høre
kun Latter og Leeg og Fryd;
der dirrer ei i vort Øre
en eneste ærbar Lyd.

I unge Kvinder, I pine
os bitrere nu end før
med dristig, letfærdig Mine,
med lokkende Flagreslør.

For Eder er Kirken en Fabel
med Helgner og hellige Kar,
I ere Prindsesser af Babel,
og Koner til Potiphar.

Vi skræmme Jer dog paa det Sidste,
vi styrte med Bulder og Drøn;
de skjæreste Møer briste
af Blusfel over sit Kjøn.

XIV. En Aften ved Alsteren.

Ved de lyse Pavilloner
samles der et broget Lag;
derfra hører jeg Songoner
lyde mellem Harpeslag.
Men paa dette dunkle Stade,
ved den blaa
klare Aa,
har den tomme Promenade
kun et Suk fra Lindens Blade.

Og jeg vil ei Foden flytte
fra mit hemmelige Ly;
det er godt at kunne lytte
til en dæmpet Jubels Gny;
mens det bruser fjernt og svinder,
har det huldt,
vemodsfuldt,
født en Drøm, hvori du finder
dine søde, glemte Minder.

Ak, hvor Glæden stærkest klinger,
trænger Vemodssukket frem;
det er dette Ryn, du bringer
fra din Jubel til dit Hjem.
Naar du lytter eensom, stille,
til en varm
Glædes Larm,
hører du i hver dens Trille
sagte Klagetoner spille.

I den skjønne Aften svæver
Klangen blidt i Egnen hen;
Vindens Vinge svagt sig hæver,
vifter, og er gjemt igjen.
Hist de nære, lave Strande,
i et let
Taage=Net,
vil sig nu med Himlen blande,
graane hen som fjerne Lande.

Her, hvor Dagens Skranker vige,
vakle mellem Fjern og Nær,
finder jeg min Længsels Rige
i det blide Aftenskjær,

og, lig Lundene, der daane
i en sød
Skumrings Skjød,
vil min Sjæl et Leie laane
hvor de sidste Høie graane.

Vid er Farten skjøn og banet:
Aaen hviler luun og tyst;
som en Fryd, der kun er anet,
zitrer Lyset paa dens Bryst,
i dens Bugter fagre ømme
Rosenbeed
skue ned;
i dens Skjød vil Egnen tømme
alle sine dybe Drømme.

Og den sender, mens jeg hviler,
en af sine Svaner hid.
Fuglen svømmer og den spiler
Vingen skinnende og hvid;
her, hvor Taarepilen sover,
naaer den tæt
til min Plet,
og den hvisker: "vil du over?
"følg mig paa de lune Vover."

Minder og Haab.

Den 4de November.

Himlen fornemmer, mens Uveiret truer,
ægternes Raab,
der dem Engle i Storme og Luer,
der til Daab;
ndøber Hjerner, der bruse og larme,
erker med Korset de bankende Barme,
mer dem atter med kjærlige Arme,
ner det gjenfødte Haab.

ærgen og Jotunen bøier sig over
elsens Hegn,
er i de lysende, lutrende Vover
lende Regn.
: med Gny til de arvede Fjelde,
nrer et Bærn for sin truede Vælde,
slynger Uren, hvor Klipperne helde,
r den drømmende Egn.

Men i den viede, signede Pande
herſker en Gud;
over de bugtede Dale og Strande
flyver hans Bud,
flyver, hvor Loke ſin Vingeham matter,
falder til Strid under Dværgenes Latter,
fægter og ſegner og hæver ſig atter,
fægter det endelig ud.

Derfor ſkal Ruet forglemme ſin Skade,
Kæmpen ſit Saar:
Slægterne falde ſom visnede Blade,
Stammen beſtaaer,
kan ei de gjærende Saftaarer ſtandſe,
ſtrækker ſin Green til en ſtærkere Landſe,
hilſer med friſkere, ſeirende Krandſe
atter den jublende Vaar.

Norge! du ſtiger af Ragnaroks Dampe;
Folket er døbt,
og med de truende, nagende Kampe
Haabet er kjøbt!
Kommende Slægter ſkal ſkue dit Billed,
frit paa ſin mægtige Marmorfod ſtillet,
kjækkere formet og aandig formildet,
ſikkert og ſkinnende ſtøbt.

Svithjod! — din Grande, der saae dine Carlers
traalende Færd,
ar kun de høilagte Kongers og Jarlers
nuldrende Sværd.
Men over Høien, hvor Birkerne vifter,
vulme hans Kræfter mod unge Bedrifter,
vige Kræfter i Tidernes Skifter:
Stemplet paa Forbundets Værd.

Og han tør træde i Ro ved din Side,
jorde sin Lænd,
aedens de splittede Mulmskyer glide
ver hans Mænd.
Pagten skal stande i Tryghed bag Kjølen,
æstes som Kraften, der voxer hos Dølen,
olig og stille, med Steenegens Rølen,
æt i sin Kjærne som den.

O, hvis din Strand til en Fostbroderprøve
aares af Skuld,
pringer den hvilende, vældige Løve
tter fra Muld,
øfter sit Værge, det hvasse, det blanke —
Diet er lyst af en brændende Tanke,
Bringen er bred og den flagrende Manke
skinner som flammende Guld.

En Tribut til Kunstforening

Vi trænge her — hvad ofte jo er sagt —
i Stoffet for vor jordiske Fortæring
til nogle Krummer af ambrosisk Næring,
som Mange tale om, og Faa har smagt.

Men Zeus's Ørn hidbringer os dem ei;
det er ei nok, at snappe dem med Gafler,
hvergang de falde fra de høie Tafler —
ak, de maae komme paa en anden Vei;
komme som Frugter af en indre Trang,
som vil forskjønne Stoffet, der er givet,
og stræbe opad mod en bedre Rang:
til Glandsen af det Evige i Livet.

rves Stræben er det halve Liv;
ſt naar Sandſen vendes mod det Indre,
iſten i det Ydre ſynes mindre,
Dyret Vinger til ſin Tidsfordriv.
lenneſker og Stater er kun Larver,
res Selvbetragtnings Time ſlaaer,
elen vugger ſig i Lys og Farver
Narkens Pſyche i den klare Vaar.

huſk, en Friſter overalt ſig ſniger,
nmer idelig det gode Verk.
r en Skalk og derfor dobbelt ſtærk;
a vel kjende ham, hans Navn er Smiger.
Mundſkjænk knæler han ved Thronens Trin,
Drotten ſidder med de mørke Blik;
lder Bægret med en ſødlig Drik,
ker Herſkeren ſin Slummerviin.
lket reiſer ſig med Had og Harm,
ber Frihed i de kvalme Gader,
mer Borgens ſtærke Paliſader,
kker Herſkeren med Blus og Larm.
l det blotte disſe gamle Løgne,
det bryde Deſpotiets Nat;
etten Argus med de mange Øine,
lket vaage over Lyſets Skat.
Smiger iler til den nye Throne,

som Hermes kommer han med Fløitespil,
og Argus lytter til den søde Tone,
og veed ei naar hans Øine falde til.

O, nægt det ei! Vort Norge har fornummet
den hule Smigers væmmelige Pral;
for Spurvetriller og for Gjøges Gal
er Droslens Klage i vor Skov forstummet.
Det sære Tungemaal fra Hav og Ur,
fra mørke Graner og fra stride Sarper,
den dybe Tone i vort Lands Natur,
der gav sin Klang til Hedenoldets Harper,
er overdøvet af en fremmed Røst,
der lod Basunen om vor Storhed melde,
og tog et Echo af de gamle Fjelde,
men ingen nordisk Vemod eller Lyst.

I Fjeldet boer vor Kunst og Poesi;
den drømmer der endnu i Landets Bringe,
der har den viist os Glimtet af sin Vinge
i Dalens Sagn, i Dalens Melodi.
Men for det unge, nylig vakte Folk
den trænger til en Leder, til en Tolk,
der i Naturens haardeste Forstening
har fattet denne himmelbaarne Gnist,

r klarer sig, og hæver sig tilsidst,
giver Formerne en aandig Mening.

ee, Kunstneren har med sin egen Aand
'friet Aanden af de haarde Stene,
| dannet Egnen med en kjærlig Haand
: dine hemmelige Længslers Scene:
er Solen nys er gleden under Voven,
| Fuglen slumrer vel i Graneskoven,
| alle Blomster sig mod Jorden bøie,
| over Sletter, over Sø og Høie
n milde Skumring sine Vinger slaaer.
:a Taagens Slør, der svæver over Egnen,
a Himlens smeltende, violblaa Blegnen
t stille Afskedssuk til Hjertet gaaer.
progløs og dæmpet er Naturens Smerte,
; derfor søger den dit varme Hjerte.
›rskyd den ikke, lad dens Sukke trænge
d, hvor dit Bryst har sine Harpestrænge,
›or Sorgens Aander i dit Indre boer.
it Haab, der slukkedes, skal atter ulme,
| denne Smerte i din Barm skal bulme,
| løse sig i Toner og i Ord.

Saaledes digter dig vor gjæve Dahl
ı sjælfuld Stemning i Naturens Skifter;

i Himlens Smiil, i Uveirskyens Rifter,
han maler kjækt din Glæde og din Kval.
Saaledes adler dig den gyldne Kunst
de dunkle Timer af din travle Vandring,
og fanger Øieblikkets korte Gunst,
og redder den i Tidernes Forandring.

Et skjønt Moment, der glimrer og forsvinder,
opstaaer forklaret under Kunstens Bliv,
og fra de dunkle, halvforglemte Minder
det træder freidigt i det friske Liv;
det la'r en Straale i dit Indre strømme,
det leger i din Tankes Drømmeri,
og naar dit Hjertes Banken er forbi,
det spirer lige friskt i Slægters Drømme.

Jeg saae engang et underdeiligt Billed:
en Park med rige Træ'r og Blomsterbeed,
og fjernt bag Stammerne en Flod, der gled
med Bover, hvorpaa Aftenrøden spilled.
Den lune Baggrund røbede mig blot
en taaget Skov og Glimtet af et Slot.

I denne Haves rummelige Gang
var der et Selskab under Løvets Kroner:

en livfuld Ungdom, glade Børn, der sprang,
bøiede Gubber, kneisende Matroner.

I Stykkets Forgrund stod et stille Par
adskilt fra Brimlen, bag de tætte Grene,
og Aftnens Lysning hvilte mild og klar
paa denne smukke, sværmeriske Scene.
Hun legede med Blomsten paa sit Bryst,
hun stod som om hun lytted til hans Røst,
og Blikket sænked sig saa let, saa ømt
som om dets Ild kun dæmpet var paa Skrømt.
Hans Arm var udrakt, villig til et Favn,
hans Læbe aaben til et deiligt Navn,
hans Hoved mildt mod hendes Skulder bøiet,
Savn og Forventning brændte ham i Øiet.

Det var et Nu, som naar en Rosenknop,
af Vaarens Aande lunet og bedugget,
af Zephyrs milde Ætherving e vugget,
vil slaae sit varme Purpurbæger op,
og i sin Foraarsynde tryllebunden,
kan dufte ufuldendt og aldrig svunden.

Det skjønne Glimt, der slukker sig i Livet,
har Kunsten Uforkrænkelighed givet,

og derfor trylled Billedet min Sands
som Immortellen i en falmet Krands.
Kun Snittet her i en forældet Dragt
elegisk hvisked: "det er længst fuldbragt,"
mens Aftnens Aander i den blide Luft,
og Blomst og Blade med en synlig Duft
forkyndte Hjertet med en lønlig Tale
det ømme Sprog, som Penslen ei kan male.

O, spørg ei Rosen om dens Levnetsløb!
I næste Nu gaaer Trylleriet bort,
og Sommerfuglen er der inden kort,
og danner Bladet til en Larves Svøb.
Tænk heller paa det hede Sværmeri,
der i et Nu har vundet Livets Smykke,
og ønsker sig i Lynet af sin Lykke
endnu et Held: at kunne døe deri —
døe, før den bitre Skuffelse er vakt,
og Tiden kommer med sin lunkne Lindring,
og Vintren kommer med sin strenge Magt,
og med en blegnet, kummerlig Erindring.

Et saadant Ophør i det rette Nu,
hvor Livet rører sig i Lys, i Mørke,
i Nydelse, i Kummer eller Gru,
er Kunstens Sjæl og underbare Styrke.

Hver Livets Tilstand har et flygtigt Lyn,
hvori dens fulde Væsen strømmer ud;
og til at gribe dette Stjerneskud,
vil Kunsten øve Nerven i dit Syn.
Fordi den standser Tiden i dens Iil,
og er dens Optrins sande Aabenbaring,
den lærer dig en dybere Forklaring
af Øieblikkets Taarer og dets Smiil.
Da er dets fine Blomst din Eiendom;
du lever heel i fyldige Sekunder,
hvor Mængdens Øie blendes eller blunder,
og Verden er dig ingensinde tom.

Men dette kvægende, almene Gode
er her et dunkelt, halvforstaaet Savn,
skjønt man har lært at nævne det ved Navn,
og veed, at Tingen holder sig i Mode.
Man savner det som Samfundslivets Kidt,
hvor Politiken sondrer og minerer,
og — hvad der hender overmaade tit —
man savner det, hvor Ingenting passerer.
Naar Dagens Kram med hver en Stump af Nyt,
og hvert et Fnug af Rygtets Bagateller
i hvad man vrænger og paa Skrømt fortæller,
er snappet, gransket, sammenbagt og nydt;
naar Tankens Bly, af Drenge og Geseller,

er i den sidste Kandestøbning gydt —
da er det stille; Taffeluhret pikker,
mens Herren smøger og hans Frue strikker.

Hvis engang Frugten af vor Kunstforening
formilder Ørknen i en saadan Pause,
og giver Tankerne en ny Forgrening,
hvor Døgnets Vind og Munde ere tause,
da er en Udsigt i det Frie vundet,
da er der Dag for mangt et Indre rundet,
hvor nu Olympen hænger som i Dvale
i rige, mulmopfyldte Billedsale.

Byens Kirkegaard.

Løverdagsaften. Veiret er skjønt;
undene vifte tætte og svale,
ftenens Straaler funkle, og male
usfe og Træ'r med et friskere Grønt.
)agen vil end med sin mildeste Evne
kke dig ud til et kvægende Stævne,
tre dit Sind, før den synker i Dvale.

er er det stille; her færdes og vanker
emoden, fulgt af den tause Erindring;
mygt og tro som Konvolvlernes Ranker,
enge ved Graven de brændende Tanker,
ge kun her mod en Dugdraabes Lindring.
apløb og Kæmpen paa Livslykkens Veie
idses ei her blandt de skyggede Høie,

her, hvor de stolteste Nakker sig bøie,
her, hvor et Tab er det dyreste Eie.
Har du en Skat bag de traurige Linde,
Ingen vil gribe og dele din Binding,
Ingen vil snoe om sin higende Tinding
Krandsen, der hænger paa Korset herinde.
Derfor staaer Nidbet og Hadet ved Gjærdet,
sænker sit Vaaben og bruger det ikke;
her er et Eden; Cheruben med Sværdet
kyser dem blot med de sorgfulde Blikke.

Kirkegaardsfred! Dine grønne Pauluner
aabner du mildt for den fremmede Gjæst.
Ingen af Sorgens Guirlander og Runer
kalder ham hid til Erindringens Fest;
ude, hvor Livsglæden synger sin Vise,
voxer i Dalen hans Savn og hans Kummer,
ude, hvor Livsbølgen svulmer og skummer,
har han et skinnende Seil at forlise.
Ene de Sørgendes hellige Fred
søger han her paa de viede Stier,
hviler sin Tanke, hvor Døgnlarmen tièr,
vandrer i Ømhedens lydløse Fjed.

Hid til de fredede, høinede Grave
bringes iaften et Offer af Sorgen:

de Smykker af Sommerens Flor:
en skal slumre, til Søndagens Morgen
dens Duft i den eensomme Have,
dens Kalk over Kummerens Spor.
har ladet paa Vaarskyer dale
de Tanker i Blomsternes Indre;
naar Kalkene aabnes og tindre,
fra Bladet en hemmelig Tale.
ten er Tolk, hvor den rastløse Spørger
ra Dybet et trøstende Svar,
ten slaaer ud, mens han higer og sørger,
n Farveskrift stille og klar.
vor Livet har tusinde Munde,
ei Sproget i Blomsternes Rige;
vor de jublende Toner maae vige,
vor de travleste Tunger maae blunde,
r du først hvad en Blomst har at sige.

agsaften. Den larmfulde Uge
sin Stræben og Tragten forbi;
t er gjenvakt, og Længselen aner.
de Vinger, der samles og ruge
e gjærende jordiske Planer,
ig atter lette og fri.
det Tid. Til det kjærlige Møde
har prydet den rolige Scene:

under de skjærmende, løvfulde Grene
lyser dens Glands blandt de ventende Døde.

Vennerne komme med Sommerens Gaver.
Smaabørn er med og vil fysle ved Graven;
Børnene see kun i Kirkegaardshaven
Gravenes Rækker som deilige Haver.
Her har de glemt deres kjæreste Dukke,
her tør de plante og vande i Sommer,
her tør de gjemme de skjønneste Blommer;
blot om en Nat er de dobbelt saa smukke.
Medens de lege med Gravenes Muld,
høster du Smiil, hvor din Taare har trillet;
Mørket gaaer over i Morgenens Billed,
Dagen vil atter være dig huld.

Hist er en Lund af Spiræ og Jasminer;
Graven er dobbelt i dette Kapel.
Hvide Levkøier og blaa Georginer
hilse dig der i den rødmende Kveld.
Nærm dig med Stilhed: en sørgeklædt Pige
sidder derinde med foldede Hænder.
Endnu, før Aftenens Lysengle vige,
har hun et Suk og et Budskab, og sender
endnu en Bøn til det himmelske Rige.
Forrige Sommer hun smykked sin Lund

blot under Leeg som en Alf i sin Rede;
nu er der atter en Gravhøi at frede,
nu har hun naaet Betragtningens Stund.
Skyer er lagt paa den rolige Pande,
lagt paa en Himmel, der hvælved sig over
Drømmenes Eden med luftklare Vover,
duftende Bredder og glimrende Lande.
Himlen kan aldrig igjen vorde lys;
Skyerne voxe ved Dage og Nætter,
voxe og true som Drager og Jetter,
sænke sig dybt med et vinterligt Gys.
Havde du blot, som den sørgende Lille,
endnu et Vaarglimt blandt Skyernes Brimmel
da sad du ofte forsonet og stille,
stirred som hun i den aftnede Himmel. —
Kan du, igjennem din Strid og din Daad,
redde det barnlige Skjær til det Sidste,
da har du Regnbuen over din Graad,
da har du Glorien over din Kiste.

Mellem de smykkede Stene og Høie
hæve sig ældede, halvglemte Minder,
ligger der Tuer, arme og lave.
Ingen gaaer did med et speidende Øie;
Krandsen er visnet og Indskriften svinder,
Nelderne groe paa de navnløse Grave. —

Mindet maa pleies med kjærlige Hænder;
har kun sit Liv, mens din Ømhed er rig.
Skjules dit Savn under Glemselens Flig,
slukkes din Ild, der paa Alteret brænder, —
staaer det i Gravlunden selv som et Liig.
Ak, selv det fredede Minde har Graven
viet til Glemsel med kortvarig Frist:
bankende Hjerter, der bringe det Krandse,
kunne den skridende Vinter ei standse,
visne som Løvet i Kirkegaardshaven,
ligge der alle og slumre tilsidst.
Da er det faldende, gulnede Blad
ene det Smykke, Kolonnen skal eie,
da staaer den eensom i Gravenes Rad,
arm som den ukjendte Pillegrims Leie.
Ukjendte Pilgrim har Intet at miste;
Blomster var aldrig paa Graven at skue;
Lærken har kun paa den fattige Tue
sunget de smukkeste Triller, den vidste.

Aftnen har alt med sin svalende Fred
dæmpet i Egnen de larmende Toner,
Skumringen slører alt Træernes Kroner;
snart glider Solen bag Granerne ned.
Her er en Høide, der hæver sig blidt
over de Jordedes Celler og Minder;

Landskabet aabner sig yndigt og vidt,
Fjeldene vige med duftige Tinder.
Her kan du skue den dalende Stjerne,
hilses af Soløiets bristende Blik,
kvæges af Luftningens kjølende Drik,
hvile, og see i det drømmende Fjerne.
Aftenens Skjær, lig en blød Melodi,
glider fra Fjeldet, og gynger paa Fjorden,
Duftskyer virke et Telt over Jorden,
Himlen og Jorden formæles deri.
Her kan du lade dit Hjertenag blunde;
her groe Kjærminderne fagert og rigt.
Her, over Gravenes viftende Lunde,
vaktes mit lille vemodige Digt.

Den første Kjærlighed.

Stundom seer man lyse Blik
bæve mellem lee og græde,
under Gjenskin af en Glæde,
som i Blomstringen forgik.
Kampen er i Hjertet vakt;
skal det gjemme Sorgens Skygge?
Tør de milde Alfer bygge
under Savnets tunge Magt?

Ofte sad min Ven Emil
rugende paa bitre Minder,
og jeg syntes, at hans Kinder
havde tabt det sidste Smiil.
Engang i en Vaarkvelds Fred
sagde han: "Mens Solen daler,
skal du høre mine Kvaler
fra min første Kjærlighed:

"Det var Sommer. Aftnens Skjær
gød sig paa vort Landskabs Grunde,
der laae smykkede med Lunde
af de nydeligste Træ'r.
Vestens rosenrøde Luft
spillede paa Søens Vove,
og de fjerne Graneskove
dæmred hen i blaalig Duft.

Dunkle Længsler, dybe Savn
vaktes ved vor Aftenscene.
Birkens alfelette Grene
hvisked mig et elsket Navn.
Dette rosensprængte Blaa,
disse dybe, lange Skygger
minde dig, hvor Haabet bygger,
om en Fryd, du ei skal naae.

Paa den sommerfriske Mark
stod en bladrig Lindebue,
trindt omkring man kunde skue
en naturlig engelsk Park.
Under disse Lindes Ly
var vort Selskab smukt placeret;
Himlens Glands blev admireret,
Damerne holdt op at sye.

Og de Skjønnes hvide Dragt,
med det røde Shawl omvunden,
blinkede saa smukt i Lunden
mod den mørkegrønne Pragt.
Medens Aftnens dybe Fred
nedsank over Lundens Kroner,
lød vort Selskabs muntre Toner
Fuglen vaagnede derved.

Og man greb den gamle Strid
om de fire Aarets Tider;
og jeg sagde: "Vaaren glider
her i Norden ikke blid;
først vil Knoppen aabne sig,
saa vil Sneen grumt den lukke,
og vil du Violer plukke,
seer du mange spæde Liig.

Somren skiller Folket ad,
Solen skinner hedt paa Gaden,
Amor smutter bort fra Staden,
meer vemodig stemt end glad.
Klagende i Busken slaaer
Droslen med den bløde Stemme;
intet klangfuldt Bryst kan glemme
Tabet i den kolde Vaar.

Falmet Blad og moden Frugt,
disse Tvende høre sammen;
Løvets farverige Brammen
klæder dog et Landskab smukt,
og til Livets Afskedssuk,
i Naturens lange Daanen,
smiler dobbelt sølvklar Maanen,
rødmer Himlen dobbelt smuk.

Vintren er Naturens Død.
Men vi er en Trækfuglskare;
ile til den kjerteklare
Trylleverdens rige Skjød.
For hvert Savn, du nylig leed,
skal du her et Gjensyn nyde,
Fløiter og Basuner lyde
ved den nye Herlighed."

"Vintren er den bedste Tid,"
sagde her vor ranke Skjønne,
mens hun hvilte i det Grønne,
rosenrød og liliehvid,
"og vi har alt faaet hjem
Strausses ny Kompositioner.
O — der skal I høre Toner,
tænk, at dandse efter dem!"

Denne Dame havde jeg
kaaret til mit Hjertes Dronning.
Hendes Røst var sød som Honning,
hendes Blik var Glemmigei.
Engang, i en vaarlig Stund,
gav hun mig en Blomst og sagde,
at hun haabede, jeg lagde
Skatten paa min Kistebund.

I mit Bryst fra denne Dag
maatte jeg et Billed dølge
med dets underlige Følge:
Haab og Grubleri og Nag.
O, det er som naar vi see
Solglimt paa en Blomstervrimmel,
sendte fra en skyfuld Himmel —
er det Glæde eller Vee?

Hemmelige Varselsord,
hviskede i Haabets Øre,
naar dets Vinger dig vil føre
did, hvor dine Roser groer;
Tvivl, der drillende og kjæk,
naar din Længsels fagre Billed
kjærligt er i Dagen stillet,
maler Parodiens Træk!

Hvo kan skildre denne Dyst
i et Hjertes varme Tragten,
før det hviler under Magten
af en salig, udeelt Lyst,
eller før du skuer ned
paa din Kamp, dit Hjertes Minde,
mens din Aftens Timer svinde
i en dunkel, haabløs Fred.

Hjertets Liv er Poesi;
denne første raske Luen,
denne længselfulde Skuen
er kun anet Harmoni;
kan du bære Tankens Kval,
tør du kæmpe, tør du vaage,
skal maaskee den sidste Taage
svinde fra dit Ideal.

Her i dette grønne Ly,
under Kredsens Spøg og Latter,
kom den gamle Grublen atter,
sad jeg drømmende paany.
Spørgende min Dames Blik
ved mit stille Alvor hvilte,
og hun nynnede og smilte,
sendte mig et flygtigt Nik. —

Aftenrødens Purpurflig
var alt længst fra Himlen svunden,
og med sagte Skrid i Lunden
Nattevinden nærmed sig;
med en Vinge som af Duun
strøg den os saa mildt om Kinden,
og man fandt da strax: at Vinden
var saa overmaade luun.

Og hvor lys var denne Nat;
her var ingen Uveirsnykker,
Duggen kun de klare Smykker
spredte over Eng og Krat;
og vi kunde endnu ei
skilles fra vort smukke Sæde,
hvor den blide Sommerglæde
gav os mangen Glemmigei.

Savnet er i stadig Pagt
med vor Lyst, vor travle Higen,
til den kjøles under Fligen
af den sidste hvide Dragt.
Glæden leger som et Barn,
som en Amor den sig svinger,
og vi vil, skjønt den har Vinger,
tvinge den i vore Garn!

Glæden kommer som en Drøm,
dækker gjøglende vor Kummer,
skaber Tummel af en Slummer,
vild og brændende og øm —
og vi vil med rastløs Hu,
naar dens Spil er aabenbaret,
see den bunden og forklaret
i det virkelige Nu!

Glæden er en Knop, hvis Ild
klingende sit Dække bryder,
og, mens Kronens Pragt du nyder,
lukker den sig atter til.
Lad den hvile; den er død.
Vil du atter vække Tonen,
falde Bladene af Kronen
blege, visne i dit Skjød.

Under Lindens mørke Tag
sad vi næsten ganske stille,
og det var som om vi vilde
vente paa et Trylleslag.
"Kun Champagne mangler her,"
sagde vore Spøgefugle;
"Proppen skulde som en Kugle
ramme disse triste Træ'r."

Og man talte om, hvor smukt
Lamper her, i dette Dunkle,
blaa og røde vilde funkle,
som en prægtig, selsom Frugt —
Men mit længselsfulde Sind
ganske andre Tanker vakte:
kunde du som Løvet sagte
kysse hendes fine Kind!

Vilde hun til Afsked blot
give dig et Tegn, en Gaade,
som du drømmende kan raade
i din Længsels Trylleslot.
See, Guitarren hænger hist;
ved dens ømme, bløde Strænge
kan det smukke Varsel trænge
til din Barm med kjærlig List.

Og jeg rakte hende den,
og jeg sagde: "giv den Stemme;
i vort Hjertes dybe Gjemme
vil den klinge tit igjen."
Og hun prøved Strængens Klang,
og vor lille trætte Klynge
raabte: "herligt — hun vil synge!"
Og hun spillede og sang:

Anna gaaer bag Krat og Tjørn
ved den gamle Borgs Ruiner;
see, da kommer der en Bjørn,
den har ingen grumme Miner.

Opreist som en Pudelhund
standser den med fromme Blikke,
og den siger: "hør mig kun,
skjønne Dame, ængst dig ikke."

See, jeg lægger om din Hals
denne Kjæde i min Smerte;
al min Rigdom er tilfals
for dit lille, søde Hjerte.

Og om du vil være min,
er den sære Troldom svunden,
og i Fløil og Hermelin
seer du mig igjen i Lunden."

Nu er Anna glad og rig;
hersker som en mægtig Frue,
hver en Ridder bøier sig
for den stolte Rosenlue.

Vintren kom med Larm og Stads
og med travle Morskabsplaner:
Fart paa Kjælker og i Kaner,
Bal og Skuespil og Fjas. —
"Under Vintrens Frost og Slud
kan man først Talentet bruge;
o, da gjælder det at ruge
kloge Tankefugle ud."

Dette er ei mine Ord;
det var just min Dames Tale
engang i vort Ballokale
ved det lange Spisebord.
Ja hun havde tusind smaa
Paafund i sit smukke Ho'de,
hun fik strax en Leeg paafode,
naar vor Glæde gik istaa.

Mangengang jeg syntes dog,
naar man raabte: "hun kan hexe!"
at hun remsed som en Lexe
Gaader, Vers og Tankesprog;
Fugle uden Flugtnatur
var dog disse kloge Løier;
det var idel Papagøier,
der sad brammende i Buur.

O, med hvilken Hjertens Kval
har jeg dvælet ved og prøvet
denne Magt, min Dame øved
i en broget Selskabssal.
Alle priste hendes Smag,
hendes Vid og meget Andet,
men min Glæde var dog blandet
med en Tvivlers bitre Rag.

Hvad en Hovedstad har lagt
bort som en kasseret Vare,
seer man Smaastadsfolk bevare
til Forlystelse og Pragt.
Hvad en Kreds, der er naiv,
kalder friske Phantasier,
er i fine Koterier
en fortærsket Tidsfordriv.

Til Adspredelse, til Gavn,
til Forstandens bedre Næring,
fik min Dame sin Belæring
nogle Aar i Kjøbenhavn.
Og hun havde brugt sin Tid;
om hun nu var mere yndig,
end talentfuld, fiin og kyndig,
derom var der megen Strid.

Ak, det er et slemt Bedrag,
naar det lette Skum, der spiller
paa Kulturens dybe Kilder,
tages som en Hovedsag;
og det er en mægtig Feil
paa den glatte Prunkebane,
naar man ei formaaer at ane
Dybet under Fladens Speil.

Hvad min Dame havde lært,
kunde hun til Punkt og Prikke;
men jeg tænkte: kan du ikke
Noget, der er mere svært?
kan du ei, mens Dagens Vind
suser om din laante Have,
bringe os en duftfuld Gave
af dit eget stille Sind?

I dit Øie livligt smukt
seer jeg Kjerteglandsen spille;
men det kan dog lyst og stille
dvæle ved en Engels Flugt?
Røde, lattermilde Mund,
naar nu Verden synes øde,
o, da kan du vel forsøde
med dit Smiil en traurig Stund!

I et flagrende Gevandt,
nylig som en Fee du svæved;
o, men du er dog vel hævet
over Flagrelivets Tant?
Ak, hvor prægtig er din Dragt,
paa dit Bryst Saphirer tindre;
men du veed jo, at det Indre
gjemme maa den bedste Pragt. —

Tvivlen vil dog hurtigt flye;
og med Anger den bortiler,
naar et deiligt Øie hviler
paa den lette Kummersky.
Der skal Ingen studse ved
denne ufuldendte Grunden;
hun var smuk, og jeg var bunden
af min første Kjærlighed.

Og hvert lønligt Blomstersnüg,
hvert et Frø, mit Indre næred,
vaagnede ved den og gjæred,
som ved Vaarens Sol og Dug;
Sjælen vuggede sig stor
ved mit Hjertes hede Banken;
derfor var hun Eet med Tanken
om mit Væsens Blomsterflor.

O, naar Dagen var forladt,
sad jeg paa min Hyttes Tinde,
og jeg smykked min Gebinde
med min Tankes bedste Skat;
jeg lod Sjælen vandre hen
i den Elskedes Billed,
og jeg tog den klar, formildet
i et Rosenskjul igjen. —

Efter Juul var Sommers Bee
med min Glæde saadig blandet,
hun var borte, kom fra Landet
først med Vaarens Assemblee.
Ja, hun kom, det ranke Rør,
Sommerfugl og Roselilie,
Rosen paa den blanke Lilie,
mere straalende end før.

Og med Hjertets dybe Trang
gik jeg til det kjære Møde;
mellem Kveld og Morgenrøde
var den næret mangen Gang;
og i disse Natters Favn,
fandt jeg Tvivlens Skyer lette;
Stjerners Tindren er den rette
Lysning for et lønligt Savn.

Hvo kan skildre denne Dyst
i et Hjertes varme Tragten,
før det hviler under Magten
af en salig, udeelt Lyst,
eller før du skuer ned
paa din Kamp, dit Hjertes Minde,
mens din Aftens Timer svinde
i en dunkel, haabløs Fred.

Hjertets Liv er Poesi;
denne første raske Luen,
denne længselfulde Skuen
er kun anet Harmoni;
kan du bære Tankens Kval,
tør du kæmpe, tør du vaage,
skal maaskee den sidste Taage
svinde fra dit Ideal.

Her i dette grønne Ly,
under Kredsens Spøg og Latter,
kom den gamle Grublen atter,
sad jeg drømmende paany.
Spørgende min Dames Blik
ved mit stille Alvor hvilte,
og hun nynnede og smilte,
sendte mig et flygtigt Nik. —

Aftenrødens Purpurflig
var alt længst fra Himlen svunden,
og med sagte Greb i Lunden
Nattevinden nærmed sig;
med en Vinge som af Duun
strøg den os saa mildt om Kinden,
og man fandt da strax: at Vinden
var saa overmaade luun.

Og hvor lys var denne Nat;
her var ingen Uveirsnykker,
Duggen kun de klare Smykker
spredte over Eng og Krat;
og vi kunde endnu ei
skilles fra vort smukke Sæde,
hvor den blide Sommerglæde
gav os mangen Glemmigei.

Savnet er i stadig Pagt
med vor Lyst, vor travle Higen,
til den kjøles under Fligen
af den sidste hvide Dragt.
Glæden leger som et Barn,
som en Amor den sig svinger,
og vi vil, skjønt den har Vinger,
tvinge den i vore Garn!

Glæden kommer som en Drøm,
dækker gjøglende vor Kummer,
skaber Tummel af en Slummer,
vild og brændende og øm —
og vi vil med rastløs Hu,
naar dens Spil er aabenbaret,
see den bunden og forklaret
i det virkelige Nu!

Glæden er en Knop, hvis Ild
klingende sit Dække bryder,
og, mens Kronens Pragt du nyder,
lukker den sig atter til.
Lad den hvile; den er død.
Vil du atter vække Tonen,
falde Bladene af Kronen
blege, visne i dit Skjød.

Under Lindens mørke Tag
sad vi næsten ganske stille,
og det var som om vi vilde
vente paa et Trylleslag.
"Kun Champagne mangler her,"
sagde vore Spøgefugle;
"Proppen skulde som en Kugle
ramme disse triste Træ'r."

Og man talte om, hvor smukt
Lamper her, i dette Dunkle,
blaa og røde vilde funkle,
som en prægtig, selsom Frugt —
Men mit længselsfulde Sind
ganske andre Tanker vakte:
kunde du som Løvet sagte
kysse hendes fine Kind!

Vilde hun til Afsked blot
give dig et Tegn, en Gaade,
som du drømmende kan raade
i din Længsels Trylleslot.
See, Guitarren hænger hist;
ved dens ømme, bløde Strænge
kan det smukke Varsel trænge
til din Barm med kjærlig List.

Og jeg rakte hende den,
og jeg sagde: "giv den Stemme;
i vort Hjertes dybe Gjemme
vil den klinge tit igjen."
Og hun prøved Strængens Klang,
og vor lille trætte Klynge
raabte: "herligt — hun vil synge!"
Og hun spillede og sang:

Anna gaaer bag Krat og Tjørn
ved den gamle Borgs Ruiner;
see, da kommer der en Bjørn,
den har ingen grumme Miner.

Opreist som en Pudelhund
standser den med fromme Blikke,
og den siger: "hør mig kun,
skjønne Dame, ængst dig ikke."

See, jeg lægger om din Hals
denne Kjæde i min Smerte;
al min Rigdom er tilfals
for dit lille, søde Hjerte.

Og om du vil være min,
er den sære Trolddom svunden,
og i Fløil og Hermelin
seer du mig igjen i Lunden."

Nu er Anna glad og rig;
hersker som en mægtig Frue,
hver en Ridder bøier sig
for den stolte Rosenlue.

Vintren kom med Larm og Stads
og med travle Morskabsplaner:
Fart paa Kjælker og i Kaner,
Bal og Skuespil og Fjas. —
"Under Vintrens Frost og Slud
kan man først Talentet bruge;
o, da gjælder det at ruge
kloge Tankefugle ud."

Dette er ei mine Ord;
det var just min Dames Tale
engang i vort Ballokale
ved det lange Spisebord.
Ja hun havde tusind smaa
Paafund i sit smukke Ho'de,
hun fik strax en Leeg paafode,
naar vor Glæde gik istaa.

Mangengang jeg syntes dog,
naar man raabte: "hun kan hexe!"
at hun remsed som en Lexe
Gaader, Vers og Tankesprog;
Fugle uden Flugtnatur
var dog disse kloge Løier;
det var idel Papagøier,
der sad brammende i Buur.

O, med hvilken Hjertens Kval
har jeg dvælet ved og prøvet
denne Magt, min Dame øved
i en broget Selskabssal.
Alle priste hendes Smag,
hendes Vid og meget Andet,
men min Glæde var dog blandet
med en Tvivlers bitre Nag.

Hvad en Hovedstad har lagt
bort som en kasseret Vare,
seer man Smaastadsfolk bevare
til Forlystelse og Pragt.
Hvad en Kreds, der er naiv,
kalder friske Phantasier,
er i fine Koterier
en fortærsket Tidsfordriv.

Til Adspredelse, til Gavn,
til Forstandens bedre Næring,
fik min Dame sin Belæring
nogle Aar i Kjøbenhavn.
Og hun havde brugt sin Tid;
om hun nu var mere yndig,
end talentfuld, fiin og kyndig,
derom var der megen Strid.

Ak, det er et slemt Bedrag,
naar det lette Skum, der spiller
paa Kulturens dybe Kilder,
tages som en Hovedsag;
og det er en mægtig Feil
paa den glatte Prunkebane,
naar man ei formaaer at ane
Dybet under Fladens Speil.

Hvad min Dame havde lært,
kunde hun til Punkt og Prikke;
men jeg tænkte: kan du ikke
Noget, der er mere svært?
kan du ei, mens Dagens Vind
suser om din laante Have,
bringe os en duftfuld Gave
af dit eget stille Sind?

I dit Øie livligt smukt
seer jeg Kjerteglandsen spille;
men det kan dog lyst og stille
dvæle ved en Engels Flugt?
Røde, lattermilde Mund,
naar nu Verden synes øde,
o, da kan du vel forsøde
med dit Smiil en traurig Stund!

I et flagrende Gevandt,
nylig som en Fee du svæved;
o, men du er dog vel hævet
over Flagrelivets Tant?
Ak, hvor prægtig er din Dragt,
paa dit Bryst Saphirer tindre;
men du veed jo, at det Indre
gjemme maa den bedste Pragt. —

Tvivlen vil dog hurtigt flye;
og med Anger den hortiler,
naar et deiligt Øie hviler
paa den lette Kummersky.
Der skal Ingen studse ved
denne ufuldendte Grunden;
hun var smuk, og jeg var bunden
af min første Kjærlighed.

Og hvert lønligt Blomstersnug,
hvert et Frø, mit Indre næred,
vaagnede ved den og gjæred,
som ved Vaarens Sol og Dug;
Sjælen vuggede sig stor
ved mit Hjertes hede Banken;
derfor var hun Eet med Tanken
om mit Væsens Blomsterflor.

O, naar Tvivlen var forladt,
stod jeg paa min Lykkes Tinde,
og jeg smykked min Gudinde
med min Tankes bedste Skat;
jeg lod Sjælen smelte hen
i den Elskeliges Billed,
og jeg tog den klar, formildet
i et Rosensmill igjen. —

Efter Juul var Savnets Vee
med min Glæde stadig blandet,
hun var borte, kom fra Landet
først mod sidste Assemblee.
Ja, hun kom, det ranke Rør,
Sommerfugl og Roselilie,
Alfen paa den blanke Tilie,
mere straalende end før.

Og med Hjertets dybe Trang
gik jeg til det kjære Møde;
mellem Kveld og Morgenrøde
var den næret mangen Gang;
og i disse Nætters Favn,
fandt jeg Tvivlens Skyer lette;
Stjerners Tindren er den rette
Lysning for et lønligt Savn.

I den Længselfuldes Hjem
glider gjennem Nattens Stilhed,
med Fortrolighed, med Mildhed,
Tryllerindens Billed frem.
Intet hemmer Tankens Strøm,
og mens hele Verden blunder,
sidder han endnu og grunder,
i en broget, vaagen Drøm.

Hvilke Taler har jeg holdt,
naar jeg saadan sad alene!
Ballet var min Svadas Scene;
jeg var modig, varm og stolt,
og min Ømhed laae saa klar
i de fagre Ord, jeg sagde.
I min Dames Mund jeg lagde
søde, sværmeriske Svar.

Men da Mødets Time kom,
stod jeg bævende i Larmen
med en Smerte, som om Barmen
nu med Eet var bleven tom;
Mødets Planer, Ømheds Røst
og de smukke Dialoger
løste sig i Kvalm og Taager,
under Kredsens Suus og Lyst.

Ak, men hun var let og glad,
og om disse Pines Luer
fløi Danseurerne som Fluer,
hvor hun stod og hvor hun sad;
ved hver Dands, hun loved bort,
blev den travle Flok ømfindtlig;
men hun var saa høist forbindtlig
mod Enhver af denne Sort.

"Jeg beklager, det er trist;
jeg er opta't hele Tiden." —
""Grusomt! faaer jeg da en liden
stakkels Extradands tilsidst.""
"Meget gjerne, tusind Tak!"
Og hun havde Smiil tilrede,
og hun lytted uden Lede
til den maadeligste Snak.

O, jeg haded denne Dands,
denne Nærhed uden Lindring,
denne evige Forhindring,
denne Favnen uden Sands.
Savn og Higen efter Takt,
Stønnen mellem ømme Sukke,
og med hver en pyntet Dukke
Speiderblik og lønlig Vagt!

Her i denne lyse Hal,
ved min Længsels fundne Stevne,
ønsked jeg en Rises Evne,
forat ende dette Bal,
splitte denne Larm og Tvang;
og tilsidst, naar Alt var stille,
gribe hendes Haand og stille
Hjertet ved den dybe Trang.

Ak — da Laget skifted Plads,
og man sad om Spisebordet,
tog min Dames Onkel Ordet,
og han bad om fulde Glas.
"Har den Ære," sagde han,
"et Parti at proklamere:
min Niece og Monfrere
Nikolai, min Sidemand."

Og man hvisked: "det er net,
slig en Træmand kan hun lide!"
Men jeg følte Taaren glide,
kunde ikke hindre det.
Ja, han var et daarligt Rov,
ganske uden Præg og Farve,
men det hed, hán skulde arve
Skibe, Møllebrug og Skov.

Og med Angst jeg stirred hen
hvor hun sad, den fagre Dukke;
og jeg fik de samme smukke
Blik og Rosensmiil igjen.
O, da vidste jeg det godt,
denne Ømhed var Methode,
det var blot en Smilemode,
brugt i Fleng til Stort og Smaat.

Derfor er mit Nag saa tungt,
derfor eier min Erindring
intet Punkt, hvor der er Lindring —
Hjertet var for varmt og ungt!
O, jeg sad i mange Døgn
fredende om Sjælens Spirer;
men de vred sig til Satirer
mod den ene grove Løgn.

Jeg har kæmpet og fortrudt,
kvalt min Vee med Haan og Latter,
og forsøgt at stige atter
med en Vinge, der var brudt;
men i Hjertets Helligdom
har jeg Ofrets Spor tilbage:
hun har dræbt mig Vaarens Dage;
hun var smuk og sjæletom."

Sisyphus.

De lykkelige Skygger kunne vandre
i lummer Halvdag ved de tause Floder,
og kjede sig elysisk med hverandre,
og nyde om igjen de nydte Goder.

Om Sisyphus uendelige Kvaler
veed de et Sagn, som deres Ro forhøier,
mens Lundens matte Viften dem husvaler,
og Rankens Løv sig over Lethe bøier.

En Flok af Skygger hvile i det Grønne,
og andre skride døsigt over Scenen,
og høre fjernt fra Aeoliden stønne,
hvergang han atter gaaer tilfjelds med Stenen.

Hvad kan han ville med sin Steen deroppe?
Vil han et Tempels Fundamenter sætte?
En Varde reise mellem Klippens Toppe
til Tegn for Fjeldet paa den øde Slette? —

Den arme Sisyphus! Med Haand og Skulder
han ruller modigt Stenen i det Høie;
men ak, da styrter den med uhørt Bulder,
og just paa Toppen spotter den hans Møie.

Den arme Sisyphus! De strenge Guder
har lagt en rastløs Higen i hans Indre.
Saalænge Fjeldet over Sletten luder,
kan ingen Ro hans Jettemøie lindre.

Han har en Trøst; han kæmper ei forgjæves:
Naar Stenen styrter i den steile Bakke,
og naar den atter gjennem Uren hæves,
den knuser stedse dog en Øgles Nakke.

Æbletræet.

Naar Æbletræet viser dig sin Skat,
og Frugten hænger adspredt paa dets Grene,
da vil du tælle Æblerne og mene,
at du kan gjemme Høsten i din Hat.

Du ønsker Mere af den gyldne Sort;
du har ei talt de lysegrønne, unge,
gjærende Frugter, som en Larves Tunge
i Somrens Glød har graadig naget bort.

Og under Træet staaer du paa en Grav;
du har ei talt de halvtudsprungne Blommer,
der aldrig følte Varmen af en Sommer,
og som en vaarlig Storm har plukket af.

Glaukus.

Naar Sirius opsteg i gylden Pragt
og kasted sin Glands paa Ægæerhavet,
og Hellas Kyst i sin Sommerdragt
laae higende, duftfuld og rigt begavet,
naar Vindenes Chore fra Bølgen drog,
at kjøle de blussende Øer og Strande,
da lytted den grublende Mystagog,
da hørte han Suk fra de dybe Vande.
Han tænkte paa Glaukus, der ligger bunden
i Dybets Hule med Savn og Harm,
og sukker og stønner og slaaer mod Grunden,
og længes til Bugten ved Laurbærlunden,
hvor Voven spiller saa lys og varm.

Der melder et gammelt, mystisk Kvad,
at Glaukus var hellig og tryg i sin Bølge;

Han svam under Ø i Tritonernes Følge,
han vogtede Nymphernes lønlige Bad.

Men engang da Sirius stærk og klar
gik frem paa den skyfrie Saphirhimmel,
og Straalerne trængte til Havets Brimmel,
og Søen laae som et gyldent Glar,
da følede Glaukus et bittert Nag:
han skued de deilige Fiske bramme
med Purpur og Guld mod den klare Dag;
men Glaukus var grim og af Haiernes Stamme.

Han dukkede under, han søgte mod Dybet,
til Nattens Hjem, til Korallernes Skove.
Hvor Straalerne svinde, hvor Bølgerne sove,
der vilde han bygge og herske blandt Krybet.

Da glædedes Zoophyternes Hær;
thi alle er satte i Mulm og Fængsel,
og hige dog alle mod Dagens Skjær
og strække de tusinde Arme af Længsel.

De neiede dybt for den stærke Svømmer,
og tænkte i Mulmet paa al den Lyst,

at sidde saa trygt paa hans Ryg, paa hans Bryst,
og følge ham opad, hvor Bølgen strømmer
med klarere Væld ved den grønne Kyst.

Og Glaukus laae i sin Hæders Ruus,
og rørte sin Finne med naadige Miner;
og alle Mollusker og Koralliner,
de strakte sig frem mellem Tang og Gruus.
Men over hans Fryd i det nye Rige
Erindringen øved en stærkere Magt;
da vilde han atter bæres og stige
paa lunere Vover mod Lysets Pragt.

Det var forsilde. Den hele Skare
af selsomme Dyr hang fast ved hans Side,
og kunde sig dog ei fra Klipperne slide,
og vilde dog med gjennem Bølgerne fare.

Da maatte han grue; han kæmpede vildt,
men alt som han vred sig paa Dybets Grund,
han følte Polypernes knugende Arm,
han følte Aktiniens sugende Mund,
han følte Asterien groe ved sin Barm;
da var han bunden, hans Kraft var spildt.

Og Bølgerne trillede sommerklare,
og Guldfisken legede saa fri og smuk,
men Glaukus laae i den stærke Snare,
og Guder og Mennesker hørte hans Suk.
Naar Hellas Folk ved Persephones Fester
ombandsfed Gudinden, der atter blev baaret
fra Mulmets Gru, og kronede Aaret,
da lød der et Kvad fra de strenge Præster
om Glaukus, som Krybet har lænket og baaret,
om Glaukus, der ligger med Savn og Harm
og sukker og stønner og slaaer mod Grunden,
og længes til Bugten ved Laurbærlunden,
hvor Bølgen spiller saa lys og varm.

Glaukus.

Naar Sirius opsteg i gylden Pragt
og kasted sin Glands paa Ægæerhavet,
og Hellas Kyst i sin Sommerdragt
laae higende, duftfuld og rigt begavet,
naar Vindenes Chore fra Bølgen drog,
at kjøle de blussende Øer og Strande,
da lytted den grublende Mystagog,
da hørte han Suk fra de dybe Vande.
Han tænkte paa Glaukus, der ligger bunden
i Dybets Hule med Savn og Harm,
og sukker og stønner og slaaer mod Grunden,
og længes til Bugten ved Laurbærlunden,
hvor Boven spiller saa lys og varm.

Der melder et gammelt, mystisk Kvad,
at Glaukus var hellig og tryg i sin Bølge;

Han svam under Ø i Tritonernes Følge,
han vogtede Nymphernes lønlige Bad.

Men engang da Sirius stærk og klar
gik frem paa den skyfrie Saphirhimmel,
og Straalerne trængte til Havets Brimmel,
og Søen laae som et gyldent Glar,
da følede Glaukus et bittert Nag:
han skued de deilige Fiske bramme
med Purpur og Guld mod den klare Dag;
men Glaukus var grim og af Haiernes Stamme.

Han dukkede under, han søgte mod Dybet,
til Nattens Hjem, til Korallernes Skove.
Hvor Straalerne svinde, hvor Bølgerne sove,
der vilde han bygge og herske blandt Krybet.

Da glædedes Zoophyternes Hær;
thi alle er satte i Mulm og Fængsel,
og hige dog alle mod Dagens Skjær
og strække de tusinde Arme af Længsel.

De neiede dybt for den stærke Svømmer,
og tænkte i Mulmet paa al den Lyst,

Glaukus.

Naar Sirius opsteg i gylden Pragt
og kasted sin Glands paa Ægæerhavet,
og Hellas Kyst i sin Sommerdragt
laae higende, duftfuld og rigt begavet,
naar Vindenes Chore fra Bølgen drog,
at kjøle de blussende Øer og Strande,
da lytted den grublende Mystagog,
da hørte han Suk fra de dybe Vande.
Han tænkte paa Glaukus, der ligger bunden
i Dybets Hule med Savn og Harm,
og sukker og stønner og slaaer mod Grunden,
og længes til Bugten ved Laurbærlunden,
hvor Voven spiller saa lys og varm.

Der melder et gammelt, mystisk Kvad,
at Glaukus var hellig og tryg i sin Bølge;

han svam under Ø i Tritonernes Følge,
han vogtede Nymphernes lønlige Bad.

Men engang da Sirius stærk og klar
gik frem paa den skyfrie Saphirhimmel,
og Straalerne trængte til Havets Brimmel,
og Søen laae som et gyldent Glar,
da følede Glaukus et bittert Nag:
han skued de deilige Fiske bramme
med Purpur og Guld mod den klare Dag;
men Glaukus var grim og af Haiernes Stamme.

Han dukkede under, han søgte mod Dybet,
til Nattens Hjem, til Korallernes Skove.
Hvor Straalerne svinde, hvor Bølgerne sove,
der vilde han bygge og herske blandt Krybet.

Da glædedes Zoophyternes Hær;
thi alle er satte i Mulm og Fængsel,
og hige dog alle mod Dagens Skjær
og strække de tusinde Arme af Længsel.

De neiede dybt for den stærke Svømmer,
og tænkte i Mulmet paa al den Lyst,

Glaukus.

Naar Sirius opsteg i gylden Pragt
og kasted sin Glands paa Ægæerhavet,
og Hellas Kyst i sin Sommerdragt
laae higende, duftfuld og rigt begavet,
naar Vindenes Chore fra Bølgen drog,
at kjøle de blussende Øer og Strande,
da lytted den grublende Mystagog,
da hørte han Suk fra de dybe Vande.
Han tænkte paa Glaukus, der ligger bunden
i Dybets Hule med Savn og Harm,
og sukker og stønner og slaaer mod Grunden,
og længes til Bugten ved Laurbærlunden,
hvor Voven spiller saa lys og varm.

Der melder et gammelt, mystisk Kvad,
at Glaukus var hellig og tryg i sin Bølge;

han svam under Ø i Tritonernes Følge,
han vogtede Nymphernes lønlige Bad.

Men engang da Sirius stærk og klar
gik frem paa den skyfrie Saphirhimmel,
og Straalerne trængte til Havets Brimmel,
og Søen laae som et gyldent Glar,
da følede Glaukus et bittert Nag:
han skued de deilige Fiske bramme
med Purpur og Guld mod den klare Dag;
men Glaukus var grim og af Haiernes Stamme.

Han dukkede under, han søgte mod Dybet,
til Nattens Hjem, til Korallernes Skove.
Hvor Straalerne svinde, hvor Bølgerne sove,
der vilde han bygge og herske blandt Krybet.

Da glædedes Zoophyternes Hær;
thi alle er satte i Mulm og Fængsel,
og hige dog alle mod Dagens Skjær
og strække de tusinde Arme af Længsel.

De neiede dybt for den stærke Svømmer,
og tænkte i Mulmet paa al den Lyst,

O, naar Tvivlen var forladt,
stod jeg paa min Lykkes Tinde,
og jeg smykked min Gudinde
med min Tankes bedste Skat;
jeg lod Sjælen smelte hen
i den Elskeliges Billed,
og jeg tog den klar, formildet
i et Rosensmill igjen. —

Efter Juul var Savnets Vee
med min Glæde stadig blandet,
hun var borte, kom fra Landet
først mod sidste Assemblee.
Ja, hun kom, det ranke Rør,
Sommerfugl og Roselilie,
Alfen paa den blanke Tilie,
mere straalende end før.

Og med Hjertets dybe Trang
gik jeg til det kjære Møde;
mellem Kveld og Morgenrøde
var den næret mangen Gang;
og i disse Nætters Favn,
fandt jeg Tvivlens Skyer lette;
Stjerners Tindren er den rette
Lysning for et lønligt Savn.

I den Længselfuldes Hjem
glider gjennem Nattens Stilhed,
med Fortrolighed, med Mildhed,
Tryllerindens Billed frem.
Intet hemmer Tankens Strøm,
og mens hele Verden blunder,
sidder han endnu og grunder,
i en broget, vaagen Drøm.

Hvilke Taler har jeg holdt,
naar jeg saadan sad alene!
Ballet var min Svadas Scene;
jeg var modig, varm og stolt,
og min Ømhed laae saa klar
i de fagre Ord, jeg sagde.
I min Dames Mund jeg lagde
søde, sværmeriske Svar.

Men da Mødets Time kom,
stod jeg bævende i Larmen
med en Smerte, som om Barmen
nu med Eet var bleven tom;
Mødets Planer, Ømheds Rost
og de smukke Dialoger
løste sig i Kvalm og Taager,
under Kredsens Suus og Lyst.

Ak, men hun var let og glad,
og om disse Lines Luer
fløi Danseurerne som Fluer,
hvor hun stod og hvor hun sad;
ved hver Dands, hun loved bort,
blev den travle Flok ømfindtlig;
men hun var saa høist forbindtlig
mod Enhver af denne Sort.

"Jeg beklager, det er trist;
jeg er opta't hele Tiden." —
""Grusomt! faaer jeg da en liden
stakkels Extradands tilsidst.""
"Meget gjerne, tusind Tak!"
Og hun havde Smiil tilrede,
og hun lytted uden Lede
til den maadeligste Snak.

O, jeg haded denne Dands,
denne Nærhed uden Lindring,
denne evige Forhindring,
denne Favnen uden Sands.
Savn og Higen efter Takt,
Stønnen mellem ømme Sukke,
og med hver en pyntet Dukke
Speiderblik og lønlig Vagt!

Her i denne lyse Hal,
ved min Længsels fundne Stevne,
ønsked jeg en Rises Evne,
forat ende dette Bal,
splitte denne Larm og Tvang;
og tilsidst, naar Alt var stille,
gribe hendes Haand og stille
Hjertet ved den dybe Trang.

Ak — da Laget skifted Plads,
og man sad om Spisebordet,
tog min Dames Onkel Ordet,
og han bad om fulde Glas.
"Har den Ære," sagde han,
"et Parti at proklamere:
min Niece og Monfrere
Nikolai, min Sidemand."

Og man hvisked: "det er net,
slig en Træmand kan hun lide!"
Men jeg følte Taaren glide,
kunde ikke hindre det.
Ja, han var et daarligt Rov,
ganske uden Præg og Farve,
men det hed, hán skulde arve
Skibe, Møllebrug og Skov.

Og med Angst jeg stirred hen
hvor hun sad, den fagre Dukke;
og jeg fik de samme smukke
Blik og Rosensmiil igjen.
O, da vidste jeg det godt,
denne Ømhed var Methode,
det var blot en Smilemode,
brugt i Fleng til Stort og Smaat.

Derfor er mit Nag saa tungt,
derfor eier min Erindring
intet Punkt, hvor der er Lindring —
Hjertet var for varmt og ungt!
O, jeg sad i mange Døgn
fredende om Sjælens Spirer;
men de vred sig til Satirer
mod den ene grove Løgn.

Jeg har kæmpet og fortrudt,
kvalt min Vee med Haan og Latter,
og forsøgt at stige atter
med en Vinge, der var brudt;
men i Hjertets Helligdom
har jeg Ofrets Spor tilbage:
hun har dræbt mig Vaarens Dage;
hun var smuk og sjæletom."

Sisyphus.

De lykkelige Skygger kunne vandre
i lummer Halvdag ved de tause Floder,
og kjede sig elysisk med hverandre,
og nyde om igjen de nydte Goder.

Om Sisyphus uendelige Kvaler
veed de et Sagn, som deres Ro forhøier,
mens Lundens matte Viften dem husvaler,
og Rankens Løv sig over Lethe bøier.

En Flok af Skygger hvile i det Grønne,
og andre skride døsigt over Scenen,
og høre fjernt fra Aeoliden stønne,
hvergang han atter gaaer tilfjelds med Stenen.

Og Ingen kunde spøge eller lee
her i vor unge, overgivne Klynge;
det var, som hvert et Høstblad kunde tynge
det fulde Hjerte med en anet Vee.
Naar denne Egn er stivnet under Snee,
vil da din Glæde atter sig forynge?
Ak, Høstens Gjenfærd er igjen at see,
naar Vaarens Lærker hæve sig og synge.

Lad Smerten mildnes, være skjult og glemt,
den er dog ei beseiret og forsvunden;
den har sit Leie i dit Hjerte funden,
der kan den slumre, men dens Brod er gjemt.
Du sidder ofte stille og beklemt,
din Graad vil rinde, og du veed ei Grunden —
da har din Vemod Mindeharpen stemt,
da drømmer Smerten i sin dybe Blunden.

September! Sværmerske med falmet Kind,
med Flagreklæder brogede og smukke;
vi hørte dine smertelige Sukke
i Løvets Raslen og i Aftnens Vind.
I Taageslør du stod paa Fjeldets Tind,
og kunde ei din Taarekilde lukke,
og saae i Graneskovens Mørke ind,
og saae din Sol i Sølvervoven dukke.

Hvad kan du ville med din Asterkrands,
hvori din Taare gjennemisnet bæver?
Hvad kan du ville, naar du let hensvæver
med Somrens Gjenfærd i en stakket Dands?
Ak, du er tryllet af det Svundnes Glands,
hvergang et Sollys Mindets Forhæng hæver,
og Vaaren leger endnu for din Sands,
mens Boreas din sidste Rose kræver.

Amata, straalende og smerterig!
I Høstens Scene stued jeg dit Billed;
jeg saae din Taare atter, hvor den trilled
i Dandsens Hvirvel over Silkens Flig.
Ak, hvor dit Haab laae visnet som et Liig,
har du en døvende Allegro spillet,
og vakt min Sorg, der vilde glemme sig,
og vakt mit Hjertes Længsel, der var stillet.

Efter Soireen.

Nu er der ensomt i Salen og Stuen;
Lysene slukkes, men Lamperne brænde.
Frøknen har neiet for Herren og Fruen;
nu kan de sidde og tale om hende.
Nu er der Fred, nu er Festen tilende.

Fruen bemærker: "jeg tænker, vor Datter
lægger sig neppe saa snart til at sove;
nu kan hun hænge ved Tankerne atter.
Ofte ved Nat — hvad jeg aldrig tør vove —
vaager hun taus i den mørke Alkove."

"Syg er hun ikke, den Kummer er lettet;
ak, men jeg bliver ei klog paa Fredrikke.
Ja du kan troe, jeg har grublet og gjettet,
speidet med Flid hendes Miner og Blikke.
Troer du, hun elsker? Jeg fatter det ikke."

Herren har hørt paa sin Frues Beretning,
uden at tænke for grundigt ved Sagen;
skorter det her med en moderlig Gjætning,
bringer vel Manden ei Meget for Dagen.
Hør hvad han siger; det lønner Umagen:

"Seer du, jeg skrev som Copist Elegier,
og skjønt jeg kritisk blev flenget og garvet,
røres jeg endnu, og sidder og tier,
blot ved en Blomst, der er nydelig farvet —
Denne min Orm har nok Frøkenen arvet."

"Endelig veed du jo godt, at der findes
selsomme Griller hos dannede Damer;
Alt hvad de føle og mene og mindes,
giver det drømmende Blik Panoramer,
danner sig let til Romaner og Dramer."

"Lad hende sværme en Smule og vaage;
kommer først Amor med Sukke og Smiger,
da vil det Hele gaae bort som en Taage;
da vil hun see, at hun straaler blandt Piger,
da vil hun sove paa Dagens Intriger."

Frøkenen slumrer, mens Sladderen føres,
ensom og taus i den mørke Alkove.
Ranken ved Vindvet af Høstvinden røres,
Maanen seer ned paa den bævende Bove,
Egnen er øde og Skovene sove.

See, hendes Aasyn er blidt og vemodigt,
Hovedet hviler mod Sophaens Hynde,
Lokkerne bølge sig dunkelt og frodigt,
Maanen forhøier med smeltende Ynde
Alt hvad de skjønne Konturer forkynde.

Sangmøens Blikke den Deilige fulgte,
saae hendes Vee, da hun blussed i Vrimlen.
Digtet tør røbe hvad Læberne dulgte,
vælge blandt Sukkenes talløse Stimlen
hendes, der steg som en Due mod Himlen.

"Hellige Midnat, som Tummelen fjerner,
see, jeg maa savne din kvægende Slummer;
hellige Midnat med flammende Stjerner,
Verdeners Smerte din Moderfavn rummer,
tag da min ensomme, lønlige Kummer!"

"Atter en Aften med kvalfulde Minder,
atter et Nag i mit bævende Indre,
atter mod disse forræderske Kinder
saae jeg hans forskende Ildblikke tindre,
Blikke, der ængste og martre og lindre!"

"Ak, kan de lindre — de har ingen Varme!
Hjertet forsager og isner og gruer;
Haabet, der bar mig paa ømmeste Arme,
vakler og døer, naar han speider og skuer
Ømhedens dæmpede, nagende Luer."

"O, hvilken Fryd blot at smykke hans Dage,
frede hans Hjem som en sysslende Terne,
gjætte hans Savn og hans lønlige Klage,
følge hans Fjed i det ødeste Fjerne,
tage hans Byrde og bære den gjerne."

"Nu skal jeg dølge min dybeste Tanke,
grue ved Alt hvad mit Hjerte vil gjemme,
kæmpe, naar Varmen vil stige og banke,
see i hans Øie og høre hans Stemme,
kæmpe med Savn, som jeg aldrig kan glemme!"

Sørgende Engel, han lider ei mindre;
vaagen som du, medens Høstnatten glider,
har han et Nag i sit bævende Indre.
En af de vindigste Byens Sylphider
eier hans Hjerte, saalænge hun gider.

Ak, hvis han kjendte din hellige Villie,
hørte det Suk, du til Stjernerne sender,
sank han paa Knæ for den bøiede Lilie,
bortkyssed Taaren, der svulmer og brænder,
lagde sit Liv i de deilige Hænder.

Natten er omme og Stjernerne slukkes.
Smilende Drømme i Halvlyset glide,
gjøgle om Øiet, der sagtelig lukkes —
Ak, skal hun vaares, og ømt ved hans Side
sige ham Alt hvad hun nys maatte lide? —

Moderen kommer og holder for Lampen,
seer paa sin Datter med vaarlige Minder.
Væk hende ikke; hun hviler fra Kampen!
Moderen bøier sit Hoved — der rinder
Taarer endnu paa den Sovendes Kinder.

Theaterprolog.

For Nordens Folk er det en stakket Lyst
at nyde Dramet paa Naturens Scene;
kun Norden fatter denne sære Røst,
der i September gaaer fra Lundens Grene,
og hvisker traurig: Ak, nu er det Høst!

Men ved Naturens hemmelige Klage
er mangen lindrende Betragtning vakt.
Naar tunge Skyer over Egnen drage
og Skoven sørger i en falmet Dragt,
da virker dobbelt Sympathiens Magt
og lover, under vinterlige Tage,
en vaarlig Lyst af vore Hjerters Pagt.

O, det er Himlens Kald til Nordens Slægt,
at den skal frede om de milde Dyder,

der tye til Arnestedets Varetægt,
naar Dagen graaner, Høstbasunen lyder.
Om Nordens Pol har Skaberhaanden spændt
et deiligt Telt, et kraftigt Firmament,
saa rigt paa Stjerner og paa gyldne Luer,
til Trøst og Fred, naar Vinternatten truer,
til Tegn, at Livet over Jordens Tuer
er altid vinkende og altid tændt.
Lad Vintrens Vinger dale paa vort Hjem;
i deres Susen er en Røst, der siger,
at vi skal kjærligt samles under dem
og dele Glæderne, til Mulmet viger.
Da er der Ly og Læ ved vore Barme
for Livets bedste Blomsterflor og Frugt,
da er der Lindring under Skyens Harme,
naar Somrens Gløb er veiret hen og slukt,
da hilser Englen i vort varme Indre,
med klare Tanker og med modig Flugt,
de høie Stjerner, der i Natten tindre.

Ak, om vi veiede den hele Skat,
hvoraf vor Higen digter Livets Lykke,
hvert gyldent Frø, hvortil vort Haab er sat,
hvert arvet Gode og hvert borget Smykke —
hvor Meget var der da, vi vilde bytte
for hine purpursvangre Rosenskud,

hvori vort eget Hjerteblad slog ud,
for denne Vaar, der vaagner paa vort Bud
ved Mindets Drømme i vor egen Hytte! —
Ved Hjemmets Dør er Tryllenøglen gjemt,
der aabner alle lyse Paradiser;
der er ei Sti, som dig til Maalet viser,
naar Veien did fra Hjemmet er forglemt;
o, du kan haabe, forske eller hige,
og hæve dig paa Seklernes Ruin —
men tænk, ved Hjemmet staaer din Himmelstige
og Hjemmets Tærskel er dens første Trin.

Og derfor er der i Naturens Død
et Varsel, der vil lede vore Tanker
did, hvor ei Vintren rækker med sin Nød,
hvor Livets Frugt paa immergrønne Ranker
af Hjertets Varme voxer rig og sød.
Hvad Somren splitted ad med broget Glands,
hvert blegnet Blad af vore Minders Krands,
hvert fagert Billed, der i Sjælen vaktes —
skal atter samlet stilles for vor Sands
i Hjemmets Fred, og dybere betragtes;
i Venners Kreds, ved vore Arners Lue,
skal Tanken frydfuld til sit Eden vandre;
da flytte gode Aander til vor Stue,
da dele vi det Bedste med hverandre.

For Scenens Kunst er det den rette Hæder,
at Livets Billed klares i dens Leeg;
vor rige Sæd af Sorger og af Glæder
den samler og bevarer os i Reeg;
den mørke Fletning af vor Skjæbnes Traade,
hvorved vor Kraft stod falmende og veeg,
er her, hvor Billedet af Mulmet steg,
naar Teppet falder, en forklaret Gaade;
den første Blomstring af vort Hjertes Vaar
staaer fredet her og trodser Tidens Kaar;
den søde Lyst, naar vore Roser gløde,
vil her, hvor Skyggen falder let og mildt,
hvor intet Lys er splittet eller spildt,
med dobbelt Ynde dufte os imøde.

See, som en Genius med Lyst og Lys
vil Kunsten lette os, mens Mørket raader,
det gode Verk at trodse Vintrens Gys
og speide Dagen gjennem Livets Gaader;
her har de milde Sympathiers Magt
dens Tempel hævet under Vintrens Skyer;
fra Folkets Arner hented det sin Pragt,
i Hjemmets Ly dets Virken sig fornyer. —
Ak, Scenen her har intet Trylleslag,
hvorved dit Indre jubler eller bæver,
og hvor dit Øre Sølvertoner kræver,

vil Stemmen ofte klinge mat og svag.
Dog — mangt et Bryst vil søge dette Tag
ved hver en Pagt, ved hver en bitter Brydning;
thi Nordens Scene har en hellig Sag:
at lære Folket paa en mulmfuld Dag,
ved Billeder af Glæde og af Nag,
et Samlivs Lykke og et Hjems Betydning.

En norsk Alpedal.

I.

Blandt Jøkler i dybe Dale
er Sommeren varm og kort,
men Vaaren er lagt i Dvale
og sover sin Morgen bort.

Thi Vintren er gram i Sinde,
og trodser, og liver ei godt,
at Alfer og lune Vinde
nærme sig til hans Slot.

Han strækker i lange Nætter
mod Egnen sit tunge Skaft;
de stærkeste Landevætter
maae bøie sig for hans Kraft.

Og hører han fra sin Throne,
den steileste Klippeblok,
i Dalen en klagende Tone,
da ryster han vild sin Lok.

Og sender sin Svend, Lavinen,
til Rædsel i Dybet ned;
den knuser med Bulder og Hvinen
Skoven under sit Fjed.

Tit lægger den Dalen øde,
og fylder dens Mark med Gruus.
Kun Gjeden har der sin Føde;
der stiger ei Røg af Huus.

II

Blandt Fillefjelds steile Tinder
jeg kjender en ensom Dal;
i Dybet Aaen rinder
stille og sort og sval.

Ved Bredden groer Rosentjørnen,
der kryber et Vidiekrat,
over dem svæver Ørnen
og stirrer i Flodens Rat.

I Dalen er Veien sperret
af Lyngens brede Leir;
der svulmer og gløder Bærret,
og plukkes af Vind og Veir.

Paa Klippernes vilde Rygge
rider den barske Bræ,
for Klippernes vilde Skygge
bøier sig Birkens Knæ.

Der hviler en Trolddom over
den ensomme Klippeborg,
og Aaen har ingen Vover,
og Fuglen er stum af Sorg.

Men havde blot Huldren Tunge,
og satte sig høit paa Steen,
den skulde en Saga sjunge
om Bagler og Birkebeen.

Den skulde med tunge Klager
forkynde hvad den saae,
da Marken laae grøn og fager
med duftende Graner paa.

III.

I gamle, gamle Tider
var Dalen en Hirdmands Hjem.
Fra Klippernes bratte Sider
vældede Løvet frem.

Og trindt paa den dybe Slette
bølgede Agrens Guld,
laae Kvæget i Klynger tætte
over det rige Muld.

I Øst paa en deilig Skraaning
var Høvdingens Bolig lagt,
en statelig tømret Vaaning,
med vældige Heller takt.

Der hvilte den gamle Kriger
under den aabne Lyr,
og mindedes fjerne Riger
og Kampe og Eventyr.

Men Gubben med bøiet Nakke
var endnu saa karsk og kjæk,
som da han med Erling Skakke
rydded Dromundens Dæk.

De gjæveste Oplands Helte
gjæsted den Gamles Huus;
der spændte de ofte Bælte
under en natlig Ruus.

Men flux fra det rige Gilde
den blodige Tummel veg,
naar Høvdingens Datter Hilde
rørte sin Langeleeg.

Og Kæmpen med Kniv i Næven
kom ofte i Angst og Nød,
naar Hilde med stille Bæven
rakte ham Øl og Mjød.

Han kunde ei Ordet hitte,
han saae kun enfoldig ud;
han frygtede for at smitte
den deilige Liliehud.

At støde med Sværd og Landser
er Kæmpernes Liv og Lyst;
men Freia har intet Pandser
over sit hvide Bryst.

IV.

Blandt Jubel og Larm og Latter,
blandt Tummel og Vaabengny,
gik Høvdingens skjønne Datter
stille og taus og bly.

De støiende vilde Skikke
kunde ei hylle ind
Himlen i hendes Blikke,
Vaaren i hendes Sind.

Hvor skummende Elve skride,
hvor Alpen staaer gold og graa,
spirer der stundom blide
Planter i Klippens Braa.

En Alf har stille baaret
den ensomme, fagre Urt.
Hvor yndigt er Bladet skaaret,
skinnende, fiint og purt!

Dens Blomsterstjerner tindre
over den dunkle Plet,
der stiger fra dens Indre
et duftende Aandedræt.

Og Huldren og Flodens Nøkke
har kaaret den til Ven,
sit reneste Demantsmykke
har Duggen givet den.

Men Høvdingens Datter Hilde
var Planten i Klippens Rift,
saa yndig, saa from blandt vilde
Kæmper og raa Bedrift.

V.

Naar Solen paa Fjeldets Ranker
spredte sin Morgenpragt,
hun saae det med glade Tanker,
af venlige Drømme vakt.

Saa rene som Klippens Strømme,
saa lette som Maiens Vind,
de smilende Foraarsdrømme
leged i hendes Sind:

I Dalen gaaer Hjordens Flokke,
hvor Kløver og Vikker groe;
hun hører den fjerne Klokke,
hun kjender sin hvide Ko.

Da seer hun, en Dør er aaben
under det mørke Bjerg;
der sidder i Blyantskaaben
den venlige, kloge Dværg.

Ved Siden, paa Marmelstenen,
hviler hans lille Viv;
der spinder hun Guld af Tenen,
og slynger det om sit Liv.

De venlige Smaafolk nikke,
hun kjender dem begge godt.
De vinke; hun frygter ikke,
og nærmer sig deres Slot.

Dværginden Kvæget signer
og smykker det med Løv,
hun giver det Meel, der ligner
Dynger af gyldent Støv.

Hun hvisker i Hildes Øre
et hemmeligt lille Ord,
og Hilde kan neppe røre
sin Fod fra den grønne Jord.

Hun føler sit Hjerte banke
af Angest og af Lyst;
et Billed, en fager Tanke
lever i hendes Bryst.

Men Dværgen det Hele fatter —
han smiler, den lille Skjelm,
og lægger for Gubbens Datter
et Sværd og en gylden Hjelm.

Dværginden nynner og dandser,
mens Pigen i Tanker staaer,
hun hopper paa Steen og krandser
sin bævende Yndlings Haar.

De Syner, Drømmen stilled
i Nattens trygge Fred,
fløde over i Dagens Billed
om Hildes lette Fjed.

Hun bar alt dybt i Sjælen
den deilige, vaagne Drøm,
der speiler med salig Dvælen
sin Himmel i Tidens Strøm.

Hun kunde alt længe hviske
med alle de spæde Lam,
med alle de gyldne Fiske,
der stille i Floden svam.

Og hvad hendes Hjerte vidste,
det røbed hun mangen Gang
til Fuglen, der sad paa Kviste
og frittede med sin Sang.

VI.

En Aften i Skjærsommer,
mens Granen dufted søbt,
og alle de skjære Blommer
blundede luunt og bløbt —

Da klang der fra Bjergelien
en klagende, dæmpet Luur,
og Hilde gik henad Stien
over den golde Ur.

Hun kjendte en Hal i Fjeldet,
hvor Birken med smidig Green
leged med Kildevældet,
der sprang over Mos og Steen.

Hvor Fyrren i Klippens Revne
knugede Roden fast,
og dækked det ømme Stevne
med rigeligt Skyggekast.

Hun kjendte en Bueskytte,
der ventede hende her,
mens Klippe og Sæterhytte
lued i Aftenskjær.

De sad ved hinandens Side,
hun hvilede ved hans Bryst;
i Afskedens bitre Kvide
bævede deres Røst.

"See, Skyerne drive fra Norden,
og Svalen har ingen Ro,
min Drage i Sognefjorden
vil hæve sin Ankerklo."

"Jeg kysser din hvide Pande,
jeg kysser din røde Mund;
paa Hav og i fjerne Lande
jeg tænker paa denne Stund."

"Min Blomme — blandt Englands Helte,
hvor Slaget paa Heden staaer,
jeg henter dit Brudebælte,
og abler mit Bondekaar."

Men Hilde sukker og skjælver,
og slynger sin trinde Arm
om Brynjen, der blank sig hvælver
over den Elsktes Barm.

"Ak Bjarne, naar du er borte,
da frygter jeg Dværg og Trold,
og Skyerne ere sorte,
og Klippen er barsk og kold."

"Om Vintren, naar Stormen tuder
og ryster vort stærke Tag,
da holde de gamle Guder
i Skyen et rædsomt Slag."

"Da klinge min Faders Skjolde
og vække ham af hans Blund,
da løse de grumme Trolde
vor arrige Lænkehund."

"Da komme de slemme Drømme,
da hører jeg vilde Skrig,
da seer jeg dig blegne og svømme
i Stormen blandt Vrag og Liig."

"Om Julen, naar Glæden flytter
til Hytte og Jomfrubuur,
da sidder jeg taus og lytter
efter din klare Luur."

"Da hører jeg Ravnen skrige
her paa vort kjære Fjeld,
hvor Droslen har hørt os sige
et bævende, langt Farvel."

VII.

Hvor Fjeldet med bratte Sider
skygger den dybe Vang,
hvor Fuglen ved Sommertider
nynner en traurig Sang —

Der flutter i Folkets Hjerte
sig tættere Blomstens Knop,
og gjennem dets Fryd og Smerte
den lukker sig varligt op.

Men medens den groer derinde,
og samler sin Kraft i Løn,
den trodser de barske Vinde,
og arter sig mere skjøn.

Den folder ei ud sit Bæger
i Dagen med Bram og Pral,
men finder du den, da læger
dens kvægende Duft din Kval.

Den nordiske Elskov gjemmer
sin Glød som en bly Konval,
den sødeste Blomst, der glemmer
Vintren i Klippens Hal.

Dens higende Rande røber
dig Stængelens Klokkerad;
men over sin Ynde svøber
Konvallen det brede Blad. —

Mens Skummet af salten Bølge
suſed om Bjarnes Stavn,
sad Hilde og kunde dølge
sin Længsel og sit Savn.

Og ingen af Dalens Kvinder
gjættede hvad hun led;
hun havde de søde Minder
at lindres og hvile ved.

Saa ofte hun maatte gyde
i Hornet den brune Drik,
kunde dog Ingen tyde
Kummer i hendes Blik.

Saa ofte for Kæmper stærke
hun rørte sin Langeleeg,
kunde dog Ingen mærke,
at Varmen daled og steg.

Men gik hun i Skygger blide
i Alfernes grønne Hjem,
da drog hendes Tanker vide,
da spirede Taaren frem.

VIII.

Naar Høsten i kolde Lande
daler mod Fjeldets Borg,
da hviler paa Folkets Pande
en underlig Sky af Sorg.

Men Vinterens stærke Vinge
vifter den atter klar,
mens Bjælderne lystigt klinge,
og Isen er blank som Glar.

Blandt Nordens Gilder og Fester
straaled den glade Juul,
da spared ei Bondens Gjæster
paa kostelig Mjød og Suul.

Om Julen hos Hildes Fader
lød Hallen af Leeg og Fryd;
de brukke paa Bænkerader
til Gigers og Trommers Lyd.

Paa Høvdingens Bænk blandt Helte
sad der en hædret Gjæst,
han havde ei Kniv ved Bælte,
thi Gubben var Dalens Præst.

Han sang over Mad og Drikke
til Lykke og Tidsfordriv;
han dæmped med Ord og Blikke
saa mangen en blodig Kiv.

IX.

Hvor selsomt i Norden brødes
den gamle og nye Tro;
der vilde af Kampen fødes
en lindrende, sydlig Ro.

Men Korset i røde Flammer
dækked ei Asers Spor;
det lignede stærkt en Hammer
og minded om Aukathor.

Fra Asernes knuste Alter
steg der en Galdrerøst;
den klang gjennem Davids Psalter,
og egged til blodig Dyst.

Naar Klokkerne fra Kapellet
klang hen i en vild Natur,
da lød det igjen fra Fjeldet
som Toner af Heimdals Luur.

Og gjennem den stille Uge,
til Præsternes fromme Sang,
gik som en Orgelfuge
rungende Skjoldeklang.

Om Julen maatte der raade
en rigelig Hedningerest;
da feirede Norden baade
Valhallas og Krybbens Fest.

Og derfor blandt stærke Gjæster,
hvor Jubelen drøned vildt,
sade de kloge Præster
og virkede jævnt og snildt.

Ved Høvdingens rige Borde
lyttede Kæmpers Rad,
naar Præsten tog høit til Orde
og tolkede gamle Kvad.

"I Mænd, der sidde og drikke
med Bulder i christnet Hal,
o dæmper de barske Skikke,
og tænker paa Asers Fald!"

"Der gik gjennem Nordens Nætter
en nagende Angst og Gru,
thi Aser til onde Jetter
bøiede Sind og Hu."

"Sin Kraft og sit dyre Værge
mistede Thor derved;
de argeste Trold og Dværge
gjækked ham, mens han stred."

"Der raadede Seid og Galder
ved Guders og Jetters Pagt;
den bedste blandt Aser, Balder
blev derfor paa Baalet lagt."

"Da vaktes i Valhals Sale
Grumhed og Had og Strid,
og over de grønne Dale
rugede Vintertid."

"Men Christ har kæmpet og seiret
og straalet af Mulmet frem,
og nu har Aserne leiret
sig alle i Jotunheim."

"De fnyse af Had og Harme
og haane den fromme Christ,
og kogle i Folkets Barme
Hedningehad og Tvist."

"I Klippernes høie Haller
raser den grumme Thor,
og Skredet styrter og falder
paa Bøndernes Agerjord."

"Fra Hulernes mørke Porte
svinger sig Odins Fugl,
at spilde med Skrig og sorte
Varsler den christne Juul."

"Og Freia, den træske Frue,
flyver i Ørneham,
og jager den fromme Due
og griber de spæde Lam."

"Men naar de i Dalen skue
Kors over Kirkedør,
da bæve de stærkt og grue
og bøie sig som et Rør."

X.

Nu drøned i Egebordet
et drabeligt Næveslag,
og Præsten beholdt ei Ordet,
til Fremme for Kirkens Sag.

Der reiste sig flux i Gildet
en Kæmpe blussende rød;
hans Øie var grumt, forvildet,
og brændte af megen Mjød.

En Grif var over hans Bringe
baldyret i Ageruld,
han havde hamrede Ringe,
om Læg og om Arm, af Guld.

Hans brogede Silkekofte
var sømmet med gylden Snor,
der glindsede ved hans Hofte
et Hjalte af Perlemor.

"I Kæmper, lad Sværdeodden
ei volde jer Vee og Værk;
nu trives I bedst ved raaden
Snak af en raget Klerk!"

"I lade nu af med Bulder;
det gjælder jer dyre Hud.
Ha, skjuler den brede Skulder
i drøveligt Munkeskrud!"

"I Mænd, jeg tør slaae paa Skjoldet,
og melde det uden Sky:
jeg ønsker, at Asaoldet
skinned i Nord paany."

"Med Hjelme for Munkehætter,
med Luurklang for Messeskrig,
med Galder af Aser og Jetter
for lurende Præstesvig."

"Naar Thor i de høie Fjelde
slynger sin Klippeblok,
da lærer han mig med Vælde
at knuse en Fjendeflok."

"Naar Ravnen flagrer i Dalen
og hæver sit hæse Kvad,
da kalder den mig til Valen
at skjære den der en Brad."

"Lad Freia som Ørnen ile
og jage paa Due og Lam,
hun sørger for Heltens Hvile;
sit Bytte hun giver ham."

"See, her i vor Julestue
har Freia været mig nær,
og sendt mig en fager Due
med skinnende Rosenskjær."

"Du Gamle paa Gaffelbænken,
jeg tømmer et Horn med Viin
og rækker dig Gyldenlænken
til Smykke for Datter din."

"Jeg fæster din Datter Hilde
med Guld og Karfunkelsteen,
til Borgen i dette Gilde
æsker jeg Hver og Een."

XI.

Da bæved den gamle Herre,
blev rød og atter hvid,
han harmedes aldrig værre
paa Valen i Fordumstid.

Han kunde ei Hornet holde;
han raabte med skummende Mund:
"Saa ramme dig alle Trolde,
du pralende Baglerhund!"

"Du listed dig træst i Laget;
jeg taalte dig som min Gjæst,
skjønt heller jeg saae dig jaget
til Ulvenes Julefest."

"Du tænkte, at Ingen kjendte
den vældige Helt. der gad
lure ved Nat, og brændte
Hallen paa Alrekstad."

"Men du skal vide, jeg kjender
i Bergen den steile Muur,
hvor Niddingen skar sine Tænder,
og sad som Ræv i Buur."

"Da husked Kong Sverres Mildhed
din Fader, der var hans Mand,
og lod dig løbe i Stilhed,
og bød dig at rømme Land."

"Du spotter med Tro og Love,
du bryster dig uden Blu;
der findes i sorte Skove
ei grimmere Dyr, end du."

De hørte der en [illegible] i Staden,
de [illegible] [illegible] og [illegible];
de [illegible] i [illegible]
[illegible] Kejserens [illegible].

Der [illegible] en gammel [illegible],
en [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
De [illegible]: de [illegible] ham [illegible]
[illegible] hellige [illegible].

Og Keiseren gik i Graven,
men [illegible] han [illegible] paa Jord
en [illegible], og [illegible] [illegible]
[illegible] og [illegible] Ord:

"Jeg kommer igjen, jeg lover
at [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] i [illegible] [illegible],
jeg bringer hans [illegible] og [illegible]."

XII.

Man havde det travlt med Vaaben
under den Gamles Tag;
i Dalen løb Vagternes Raaben
baade ved Nat og Dag.

Men Vinteren var forleden,
og svunden den korte Vaar,
og endnu hvilede Freden
om Høvdingens rige Gaard.

Hvor Klinger og Pile hærdes
og Baunen brænder rød,
hvor Mændene travle færdes,
der agtes ei Kvindens Nød.

Ak, hun maa sysle og bringe
Hvile i al den Larm,
mens Hjertet vil standse og springe
af Kummer i hendes Barm.

Den fromme, deilige Hilde
havde en Ternes Lod,
og følte dog tidlig og silde
den bitreste Smertes Brod.

Hun tænkte paa Bjarne, hun sukked:
"min Elskte, du kommer først,
naar Dalen er spærret og lukket —
O kom, naar Nøden er størst!"

XIII.

Det var ved Olsoktide
at Hornet i Dalen klang;
i Skoven paa Fjeldets Side
Bagleren Spjudet svang.

Han eggede Gubbens Vrede
med tærende, blodig Spot:
"Du vogter din lurvede Rede,
du skjærmer din Unge godt."

"Kom hid, du krogede Gubbe
See, her er det rette Sted;
her har du en Granestubbe
at hvile din Krumryg ved."

Da blussed den gamle Kæmpe
og følte sig ung igjen,
han kunde ei Vreden dæmpe;
han stormed med sine Mænd.

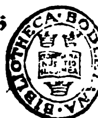
Men Baglerne lagde i Skoven
Flammer om alle Træ'r;
skjønt Gubben var vild, forvoven,
han maatte dog vige her.

Og Ilden gnistred og braged,
og Røgen drev ham imod;
hans gjæveste Mænd forsaged
og faldt over Steen og Rod.

Mens atter den arrige Gamle
skred over Sletten hen,
kunde han neppe samle
en Haandfuld irrende Mænd.

Men frem bag Stene og Tuer
steg der en Baglerhær,
med hvinende Slynger og Buer,
med fældede, hvasse Spær.

Da fægtede Gubben med Vælde,
som Bjørnen med Labben slaaer;
det er ingen Lyst at melde:
de gave ham Banesaar.



Da Baglernes Herre atter
stod i den Gamles Borg,
han skotted til Høvdingens Datter,
der sad som et Liig af Sorg.

Han sagde til Kæmper vilde,
der ventede paa hans Bud:
"I vogte den fagre Hilde;
hun er eders Høvdings Brud."

"Mens Sverre ved Tønsberg fægter,
jeg vender mig helst mod Nord;
jeg gjæster hans Skuder og Jægter,
der ligge i Trondhjemsfjord."

"Her planter jeg atter min Fane;
jeg bringer jer Vinterkost,
vi tømme paa Sverres Bane
et Horn af hans egen Most."

XIV.

Hun sad i sit Indelukke,
og lytted til Droslens Kvad;
hun syntes, det var hendes Sukke,
der bæved fra Birkens Blad.

Naar Elskov i Hjertet bygger,
dæmper den Angstens Gys;
under de mørkeste Skygger
den spreder et vaarligt Lys.

Da eier Sjelen en Vinge,
der voxer i Fængslets Tvang;
der kan intet Gitter tvinge
dens mægtige Flyvetrang.

Den søger det elskede Hjerte,
og selv til den fjerneste Kyst
den iler med al sin Smerte,
og finder det rette Bryst.

O, dette er Sagnets Mening
med Freia i Falkedragt,
at Elskov er sød Forening
selv under Savnets Magt.

Den deilige, fangne Hilde
sendte sin Sjæl paa Flugt;
den fløi over Fjelde vilde,
den fløi over Fjord og Bugt.

Hvor Bjarne kæmped og hviled,
den kaldte ham ømt ved Navn,
og dalede der og iled
klagende i hans Favn.

Og Bjarne saae Alt i Drømme;
han hørte den bævende Røst,
han følte de brændende, ømme
Taarer dugge sit Bryst.

Da sank der i Heltens Bringe
snigende Angst og Nag,
da vilde hans Pandserringe
briste ved Hjertets Slag.

Han saae paa sit rige Bytte,
der laae under Dragens Tjeld —
Ak, heller som Bjørneskytte
han skred over Fillefjeld.

XV.

Nu Vintren var atter kommen
og Baglernes Helt med den.
Da ventede Hilde Dommen,
den Deiliges Haab svandt hen.

I Hallen var Gjester ivente;
paa Gulvet var strøet Halm,
og Tyristagerne brændte
røde med Larm og Kvalm.

Paa Bordet var der en Hoben
af Rovet bredet ud:
blinkende, dyre Vaaben,
Smykker og Silkeskrud.

Og Kæmpernes vilde Herre
gik pralende op og ned,
og sendte den syge Sverre
til Helved med Baglereed.

Da sprang han til Hildes Sæde
og sagde: "Det træffer godt;
nu har jeg en Bryllupsglæde,
nu raabner din Klerkebrot."

Og Baglerne sade ved Gruen,
og skotted af Krogen frem,
som Høgene skotte til Duen,
naar Ørnen er over dem.

Men tys — da greb der med Vælde
en Studsen den grimme Hob;
der løb mellem tause Fjelde
en Luur som et Klageraab.

Men Hilde kjendte saa nøie
det selsomme Tonefald;
det sortnede for hendes Øie,
hun sank i den skumle Hal.

XVI.

Bjarne var vendt tilbage,
hans Higen mod Kamp var slukt;
hans skinnende, lange Drage
laae i en eensom Bugt.

Han brugte de korteste Veie,
han skred over øde Mark,
han fulgte, som Jægerne pleie,
Mærker i Steen og Bark.

Det gik over Ur, over Tue
og over den styrtende Sti,
han var som en Fugl at skue;
han fløi paa de glatte Ski.

Og endelig kunde han stige
atter paa dette Fjeld;
hvor Droslen hørte ham sige
et bævende, langt Farvel.

I Dalen var Alting stille,
og Luften var blid og skjær,
og Maanen kasted sin milde
Glands over Mark og Træ'r.

Og Bjarne steg høit i Uren,
og skued det kjære Tag,
og sendte en Hilsen fra Luren
med skjælvende Aandedrag.

Han kunde ei Længslen tæmme;
der gaves ei Tegn eller Svar,
og atter løb Lurens Stemme,
men rungende, stærk og klar.

Da dirrede Luften og skilled
Sneen fra Alpens Tind;
de flygtige Masser trilled,
som drevne af Nordenvind.

Til Fjeldets vældige Skulder
drog Sneen ved Lurens Gjald,
og styrted med Hylen og Bulder,
med Jil som et Fossefald.

Og Træer og Klippeblokke
den rullede vildt afsted;
Alt hvad der lod sig rokke
maatte i Dybet ned.

Og Stormen drog med og hasted
i Hvirvler mod Væg og Tag,
og rysted og splitted og kasted
Huset med Tordenslag.

Som Havet i Høstorkanen
gik Dalen i Bølgegang.
I Luften tørnede Granen
mod Bjælker og Gjærdefang.

Og Alt hvad aanded dernede
meiedes hurtigt af,
og nye Laviner skrede
over den vilde Grav.

Men siden er Dalen øde;
der stiger ei Røg af Huus,
kun Gjeden søger sin Føde
mellem det golde Gruus.

Man viser en Steen, der kneiser
frit i den steile Ur;
naar Bonden paa Fjeldet reiser,
han skotter til "Bjarnes Luur."

Der hviler en Troldom over
den eensomme Klippeborg,
og Aaen har ingen Vover
og Fuglen er stum af Sorg.



